

Cho em một nửa trái tim anh nhé!

Contents

Cho em một nửa trái tim anh nhé!	1
1. Chương 1 : Khởi Đầu Của Một Câu Chuyện	2
2. Chương 2 : Ngày Đầu Tiên Đi Làm + Thang Vip = Đời Tàn.	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4 : Bị Bắt Nạt	19
5. Chương 5 : Sự Trả Thù Của “người Mẹ Trẻ”	29
6. Chương 6 : “người Mẹ Trẻ” Đi Xem Mắt	45
7. Chương 7 : Hậu Quả Thuốc Xổ	52
8. Chương 8 : Trò Đùa Của Các Bà Mẹ	66
9. Chương 9 : Boss Bá Đạo	74
10. Chương 10 : Nào Mình Cùng Lên Xe Bus - Nào Mình Cùng Đi Làm Nô Dịch!	81
11. Chương 11 : Hủy Bỏ	93
12. Chương 12 : Thay Đổi	101
13. Chương 13 : Boss Ghen	106
14. Chương 14 : Hợp Đồng Dài Hạn	111
15. Chương 15 : Yêu Thương	118
16. Chương 16 : Hẹn Hò	122
17. Chương 17 : Sinh Nhật	135
18. Chương 19 : Trái Tim Ngược Dòng	146
19. Chương 20 : Gặp Lại Người Xưa	159
20. Chương 20 : gặp Lại Người Xưa	168

Cho em một nửa trái tim anh nhé!

Giới thiệu

“Một câu chuyện ấm áp giữa một cô gái đẹp toàn diện nhưng ngu ngốc trong tình yêu, luôn bị Boss l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-em-mot-nua-trai-tim-anh-nhe>

1. Chương 1 : Khởi Đầu Của Một Câu Chuyện

Trương An Hạ: là một cô gái của công việc, có một thân hình và khuôn mặt đẹp, với một trí thông minh khỏi chê. Rất bảo thủ, không thích các cải cách đi theo khuynh hướng châu Âu. Thường tìm hiểu do dự rất lâu rồi mới bắt tay vào việc. Tiền bạc rất quan trọng đối với cô vì lý do muốn đời sống được vững chắc hơn là hưởng lạc thú. Vì phải làm việc nhiều nên dễ nghi ngờ những sự thành công dễ dàng và phải đổi chủ trường:

”thích thú trước việc làm.

” Hành động chín chắn nhưng lại phản ứng nhanh với các hành động bất bình đẳng. Và thường là người đòi hỏi các tổ chức và lãnh đạo các cuộc chống đối có trật tự và áp bức bất công. Tính tình trầm lặng, ít biểu lộ nhưng lại rất dễ hòa đồng vì khiếu nói hài hước. Là người có khuynh hướng trả thù hơn tha thứ.

Lâm Vũ Nguyên: Boss của Trương An Hạ- CEO của công ty STC, một công ty chuyên đào tạo cho các người mẫu, ca sĩ. Tính tình lạnh lùng, quyết đoán, sáng trí hành động mau lẹ, rất quý trọng tự do cá nhân, tính tình thay đổi thất thường, lúc xuống tinh thần rất dễ trở nên cáu kỉnh. Rất cương quyết và nhiều nghị lực, ý chí. Ít khi phải ngập ngừng, đắn đo trước một vấn đề nào. Thường cảm nghĩ cũng như hành động đều là tùy hứng, có sở thích kì quặc: thích dồn An Hạ vào thế bí, là một người có nhân phẩm không chê vào đâu, rất quyến rũ người khác, tính thì vốn rất lãng mạn nhưng rất ngại biểu hiện.

Lâm Vũ Phong: em trai của Boss, có khuôn mặt trắng trẻo như búp ra sữa, nên lúc nào cũng bị nhận nhầm là học sinh phổ thông. Cũng là cấp trên của An Hạ, yêu An Hạ nên không ít lần đổi đầu, cãi vã với ông anh của mình. Tính tình hòa đồng, rất được các nữ nhân viên ngưỡng mộ yêu mến, chu đáo và rất giỏi thương lượng. Là em cùng cha khác mẹ với Boss.

Trịnh Ánh Nhi: một cô gái tài giỏi, được mời đi dự hội thảo rất nhiều nước, được ấn định là hôn thê của Boss từ trước, là người cá tính, không thích sự ràng buộc, độc đoán trong công việc nhưng giàu lòng vị tha trong tình yêu. Sự xuất hiện của Ánh Nhi là một bước ngoặt cũng như là thử thách đối với An Hạ.

Tháng Tám.

Cái nắng gay gắt như đổ lửa chiếu xuống thành phố, các tia nắng lán tắn trên các cành cây, trong suốt chiếu qua các kẽ lá.

Trên đoạn đường tấp nập, có một chàng trai đang gục bên vệ đường với bộ dạng thê thảm, mái tóc rũ xuống che đi gần hết khuôn mặt, không ai có thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt cậu lúc này. Dòng người lướt qua đoạn đường đó trong vội vã, có vài ánh mắt nhìn cậu bằng nhiều biểu cảm. Thương hại có, khinh miệt có nhưng chẳng ai dám đưa tay ra giúp đỡ cậu.

An Hạ nhăn nhó bước đi trên đoạn đường, sáng giờ cô đã đi ba bốn cái công ty rồi mà không có công ty nào chịu nhận cô cả. Đáng ghét, chỉ tại cô ra trường khá sớm và không có kinh nghiệm thực tập. Lê đôi chân mỏi nhừ qua từng con phố dưới cái nắng gay gắt của tháng Tám khiến cô cảm thấy bức bối trong người. An Hạ cuộn sổ ghi chép của mình ra. Giờ chỉ còn một công ty nữa thôi- đó là TCB, công ty đó mà không nhận cô nữa thì chắc đời cô phải phụ thuộc vào bố mẹ thôi.

An Hạ không phải là không có chỗ làm, cô đã có một chỗ làm việc tốt hơn và chẳng phải cực nhọc đi xin việc như thế. Ngay khi ra trường, bố cô đã xếp cho cô một vị trí tốt trong công ty ông nhưng vì không muốn phải phụ thuộc, dựa dẫm vào bố mẹ nên An Hạ đã từ chối và đi xin việc làm. Cứ ngỡ chỉ cần có cái bằng là sẽ tìm được một công ty nhận... nhưng sự đời có ai ngờ. Họ còn đòi thêm cả cái kinh nghiệm thực tập nữa.

An Hạ thở dài, đưa tay quạt mồ hôi đang vương trên trán. Mắt cô đập vào một thân ảnh đang ngồi thê thảm, bết máu. An Hạ chạy tới hỏi:

- Này anh! Anh không sao chứ?

Chàng trai đó chỉ im lặng. Không phải vì cậu không muốn trả lời cô nhưng bởi vì đã quá kiệt sức cậu không thể trả lời hay làm được bất cứ hành động nào cả. An Hạ lay lay người cậu:

- Này anh, anh ổn chứ?

Cậu ngẩng mặt lên một cách khó khăn. Khuôn mặt bị đánh đến bầm dập, máu theo những kẽ hở mà chảy tuôn ra. An Hạ có chút hốt hoảng rồi nói:

- Anh ngồi đây...tôi sẽ đi mua thuốc về sơ cứu.

Nói rồi cô chạy vội đi không để cậu kịp mở miệng nói là không cần. Nhưng một cử động nhỏ cũng khiến khoe môi cậu đau nhức và bật máu, tứ chi như muốn nhũn ra thành những bộ phận độc lập. Cậu buông xuôi, mặc kệ.

Một lúc sau, An Hạ trở lại với túi cứu thương. Đôi tay cô linh hoạt rửa vết thương trên mặt cậu. Dù đã cố thật nhẹ nhàng nhưng An Hạ vẫn thấy cậu nhăn mặt vì đau. An Hạ thở nhẹ vào vết thương rồi nói:

- Xin lỗi, anh chịu đau chút nhé! Tại cũng lần đầu tôi sơ cứu vết thương cho người ta.

Giờ cậu mới có thể nhìn rõ cô gái đang đối diện với cậu. Cô có một khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt như chưa một lần lăn xả dưới đời. Kiểu sa, mỏng manh là cụm từ chung mà cậu có thể thốt lên khi nhìn cô gái này. Đôi mắt cô to tròn, ánh lên một niềm tin như không bao giờ tắt. Đôi mắt to tròn đó khiến cậu như tìm được một chút niềm tin nhỏ bé.

Sơ cứu xong, An Hạ lại nhìn cậu rồi nói:

- Xong rồi! Nhưng anh như thế này thì có thể về nhà được không?

Cậu mấp máy môi định bảo là không sao nhưng mỗi cử động nhỏ đều khiến khoe miệng đau rát, cậu bèn lắc đầu thay cho lời nói.

- Không được! Để tôi giúp anh về nhà, dù gì tôi cũng đi sáng giờ rồi, chẳng công ty nào chịu nhận. Thôi, quên đi! Nhà anh ở đâu, tôi đưa anh về?

Cậu vẫn lắc đầu không nói, cả người cậu giờ đây chỉ còn mỗi cảm giác rã rời. An Hạ nhìn cậu một lúc rồi nói tiếp:

- Tôi đành dắt tội vậy.

Cô đưa tay vào túi quần cậu để tìm kiếm thứ gì đó. Cậu nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Giúp cậu rồi lại tìm gì trong túi cậu?

Chẳng lẽ cô gái này định ăn cướp à?! Có loại ăn cướp nào mà vừa đánh vừa xoa như thế này không?

- A, tìm ra rồi! – An Hạ reo lên khi tìm ra thứ cần tìm.

Cô lôi ra, đó là điện thoại di động của cậu. An Hạ tìm trong danh sách, cô không biết nên gọi cho ai để thông báo tình trạng của anh chàng này. Cô đành chọn một số mới được liên lạc gần đây nhất và gọi. Không để đầu dây bên kia kịp lên tiếng, An Hạ đã tuôn ra một tràng dài:

- Xin lỗi, tôi là người qua đường thấy anh này đang bị thương. Làm phiền hãy đến đường X để đón anh này nha.

Rồi cô dập máy, bỏ lại điện thoại vào túi áo cậu, cô ngồi xuống bên cạnh cậu, tay xoa xoa bàn chân của mình, cô than thở:

- Híc, đau chân quá đi! Đi bộ sáng đến giờ. Thật là, sao chẳng công ty nào chịu nhận mình chứ? Chẳng lẽ cả đời này phải dựa dẫm vào bố mẹ sao?

An Hạ thở dài, cô nhìn đi nhìn lại hồ sơ xin việc trên tay, thâm tắc lưỡi.

Một chiếc xe BMW màu đen sang trọng đỗ phịch trước mặt cô và cậu. An Hạ ngước nhìn lên, từ trong xe một người con trai với dáng vẻ cao ráo, khuôn mặt tuấn tú nhưng cũng vô cùng chững chạc. Khuôn mặt anh không một chút biểu cảm, anh mang dáng vẻ của một người đàn ông thành đạt. An Hạ có chút ngẩn người khi nhìn thấy anh. Anh- cái gương mặt góc cạnh đến từng nét tướng như người họa sĩ đã phải rất tỉ mỉ khi vẽ nên tuyệt tác này.

Anh nhìn người con trai ngồi bên cạnh cô rồi cất tiếng, tiếng nói trầm nhẹ cũng kéo linh hồn cô về lại chính thân xác

- Phong!

Anh chàng tên Phong ngẩng lên nhìn người con trai đó, khóe môi vẫn cảm thấy đau nhức khiến cậu chẳng muốn cử động môi thêm lần nào nữa. An Hạ thấy mình không còn việc ở đây nữa. Cô đứng dậy xem đồng hồ rồi cười nói:

- Nếu người thân của anh đã đến thì tôi đi đây. Tôi còn phải đi xin việc nữa. Tạm biệt!

Rồi cô chạy biến đi, mất hút trong biển người mênh mông.

oOo

Tại phòng phỏng vấn.

An Hạ nhăn nhó ngồi hí hoáy viết lại hồ sơ xin việc. Chỉ tại cô lơ đãng nên để quên mất cái hồ sơ xin việc trên đường. Giờ đành phải viết lại. Ngày gì mà sao xui xẻo đến thế chứ? An Hạ bực bội, trút giận lên cây bút. Viết xong, cô mới ngẩng lên nhìn xung quanh. An Hạ ngồi thẳng lưng, mồ hôi nhỏ giọt xuống cô đau khổ cầm số báo danh trên tay An Hạ bấm chặt lại, từng người lần lượt ra vào. Có người đầy tự tin, vui vẻ còn có người thì ủ rũ, buồn bã. An Hạ thở dài, cô không biết số phận mình sẽ rơi về đâu đây. An Hạ lóng ngóng xem đồng hồ rồi lại nhìn người ra vào, cả không gian tràn ngập sự im lặng đến nỗi An Hạ có thể nghe thấy nhịp tim đập của mình.

Số 56, Trương An Hạ.

Nghe đến tên mình, An Hạ vụt dậy, bước chân cứ loạn lên hết chưa bao giờ cô rơi vào tình trạng này. Bước vào phòng, bên trong là ba người đang ngồi phía trước, gồm có hai nam và một nữ, trong đó có một người nam còn khá trẻ, nhìn rất nhã nhặn, hiền hòa và rất đẹp trai, còn hai người còn lại trông có vẻ cũng đã ngoài ba mươi, người nam trông cũng rất hiền, nhưng người nữ lại nhìn rất nghiêm túc, có chút làm cho người ta thấy chột dạ. Người phụ nữ lên tiếng hỏi:

- Cô là Trương An Hạ?

- Vâng!

Người phụ nữ mỉm cười, nụ cười làm cho bà hiền hòa trái ngược với vẻ nghiêm túc ban nãy, người phụ nữ nói với một thanh âm nhỏ nhẹ, dễ nghe:

- Chúng ta bắt đầu phỏng vấn! Đầu tiên tôi muốn hỏi tại sao cô lại chọn TCB để làm việc?

An Hạ mỉm cười, trả lời sau ít phút đắn đo suy nghĩ:

- Ai cũng biết TCB là một tập đoàn lớn mạnh vào đây làm là việc không dễ, nhưng một khi được vào làm thì có thể có kinh nghiệm tốt hơn, tiền lương có thể làm cho cuộc sống trở nên rộng rãi, thoải mái hơn. Nơi đây cũng khiến tôi được tiếp xúc nhiều hơn và có thể nâng cao kinh nghiệm của mình, cũng vì tôi cũng muốn hiểu rõ hơn về giới showbiz, muốn cho các ngôi sao có thể gần với fan của mình hơn tạo cho họ sự nổi tiếng vào tỏa sáng hơn nữa. Với lại, tôi ra trường sớm hai năm và cũng không có kinh nghiệm thực tập.

Ba người đều ngạc nhiên với cách trả lời đầy thẳng thắn, không chút ngượng ngạo của An Hạ, người phụ nữ mỉm cười và nói:

- Tốt lắm!

Tiếp theo người con trai trẻ tiếp tục hỏi cô:

- Tôi hỏi em? Em nói em không có kinh nghiệm thực tập vậy em nghĩ chúng tôi có nhận em không?

An Hạ cười một nụ cười tươi làm say đắm lòng người, cô nói nhỏ nhẹ nhưng trong đó chứa đầy vẻ tự tin:

- Tôi không biết bên công ty có nhận hay không? Tuy tôi chưa có kinh nghiệm thực tập nhưng với trình độ của tôi thì tôi tin chắc tôi có thể được nhận vào công ty

- Cảm ơn em!

Cuối cùng là người đàn ông trung niên hỏi:

- Được! Vậy nếu cô được nhận vào làm thì cô sẽ muốn mình ở bộ phận nào?

- Đó là tùy quý công ty!

- Tôi có thể hỏi cô về một vài chuyện riêng tư?

An Hạ kiên quyết lắc đầu, giọng đành lại:

- Tôi không có nghĩa vụ để trả lời và tôi cũng không thích ai hỏi về vấn đề riêng tư, và tôi nghĩ chuyện đó thì chắc không liên quan đến công việc.

Người phụ nữ mỉm cười, lòng thầm thán phục sự thẳng thắn của An Hạ, người phụ nữ dịu dàng nói:

- Được rồi! Cảm ơn em! Có gì chúng tôi sẽ liên lạc với em sau.

An Hạ bước ra khỏi phòng, bao nhiêu cảm xúc lo sợ được dồn nén chột ùa về, tự nhiên cô lại muốn khóc mà nước mắt lại không thể rơi được.

An Hạ lại thở dài rồi bước ra khỏi tòa nhà.

An Hạ lững thững bước đi trên phố, lòng ngập tràn lo âu, cô không biết mình có được nhận không? Cô chỉ sợ mình trả lời quá thẳng thắn họ lại không thích. Sao lúc đó cô ngốc thế nhỉ? Giờ hối hận cũng đâu kịp nữa...đây là cơ hội cuối cùng của cô rồi.

2. Chương 2 : Ngày Đầu Tiên Đi Làm + Thang Vip = Đời Tàn.

Một tuần sau ngày phỏng vấn, cuối cùng An Hạ cũng được nhận vào ngày, cầm điện thoại trên tay cô chỉ tiếc là không hét lên cho thỏa sức thôi vì cô không ưa la hét.

An Hạ được phân vào bộ phận Thảo luận và Giám sát, tuy không hiểu chuyên ngành mình đang làm là gì nhưng cô vẫn mong sẽ phù hợp với trình độ của mình. Đứng trước gương, An Hạ mặc một bộ đồ công sở bó sát để lộ những đường cong thật nữ tính trên cơ thể, mái tóc buông xõa dài ra, khuôn mặt được trang điểm nhẹ tựa như một tiên nữ. An Hạ tung tăng bước đi, ngày đầu tiên đi làm cô muốn mình có được ấn tượng tốt.

Dòng người buổi sáng lướt qua tấm kính xe taxi, chiếc xe dừng lại ở tòa nhà cao có dòng chữ “TCB”, Trương An Hạ! Cố lên!!! Cô nhủ thầm trong lòng.

Lần đầu đi làm, An Hạ tỏ vẻ thực nữ, ủy mị, đứng trước hai cái thang máy. Một cái nhìn rất đỗi bình thường còn một cái thì nhìn rất sang trọng, phía trên còn có dòng chữ: thang VIP. Cô đâu ngốc mà đi thang thường, đương nhiên là thang VIP rồi. Chui vào thang, An Hạ lẩm nhẩm một câu hát nhưng...lại gặp một người... có đánh chết thì cô cũng không quen được. Nhìn khuôn mặt người đó An Hạ nhú mày, đây là người mà đã cứu cô và cứu chàng trai yếu đuối kia.

-Chào em! Lại được gặp em rồi!- Anh chàng đó bắt chuyện, khuôn mặt cười tươi.

An Hạ cúi người tỏ vẻ thùy mị rồi nhẹ nhàng đáp:

-Chào anh ạ!

Anh nhìn An Hạ, đôi môi lấp lánh nụ cười, anh nhìn tổng thể An Hạ, từ trên xuống dưới, quan sát An Hạ không thiếu chi tiết nào. Thấy mình bình nh như thế, An Hạ đỏ mặt, cô không biết cậu có ý định gì... thời gian trôi quá lâu... An Hạ kết luận đây là một kẻ biến thái chính hiệu(>.<), không=“” thể=“” chịu=“” nổi,=“” an=“” hạ=“” đưa=“” tay=“” tát=“” cho=“” anh=“” ta=“” một=“” cái rồi=“” hét=“”>

-Anh nhìn gì thế hả? Đồ hạ đẳng!

-Xin lỗi, xin lỗi. Tại tôi....- Anh gãi đầu, xin lỗi rồi rút.

-Đồ hạ đẳng!- An Hạ lẩm bẩm.

Thang máy chợt mở cửa, An Hạ giật mình thì ra này giờ cô chưa cho thang máy chạy, tất cả là tại tên này. Ngày đầu tiên đi làm không được trễ, An Hạ vội bấm cửa thang máy nhưng bên ngoài lại có người chặn, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

-“Đồ hạ đẳng” đó là em trai tôi! Và hình như cũng là cấp trên của cô.

Một chàng trai có phong thái của một đẳng uy quyền, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô. Nhưng...khôn mặt này cô lại càng không quên và muốn quên cũng không thể quên, An Hạ rít lên:

-Chính anh! Anh làm gì ở đây? Mà...

Khỏi nói cũng biết An Hạ há hốc cổ nào, cô hết nhìn chàng trai đã giúp mình rồi lại hết nhìn chàng trai với phong thái của một đẳng quyền uy. Người này...là sếp của cô...còn người này thì cũng chắc cũng là...sếp...

An Hạ không biết phải nói như thế nào! Lần đầu tiên mắc phải cảnh tượng này: mắc kẹt giữa hai nhân vật lớn của công ty- mà là công ty lớn nữa chứ. An Hạ toát mồ hôi hột.

-Chào...sếp!- An Hạ cố nặn ra một nụ cười mà chẳng khác gì bắt cô khóc.

Không đợi chàng trai kia nói, chàng trai có dáng vẻ của một đẳng quyền uy đã lên tiếng. Với chất giọng lạnh băng làm An Hạ thấy mình chẳng khác gì đang ở điểm cực cuối cùng của Trái Đất:

-Còn tôi...cũng là sếp của cô và là cấp trên của Phong.

An Hạ nuốt nước bọt, một nhân viên mới như cô không biết đã mắc phải lỗi gì hay là hôm nay bị sao quả tạ chiếu mà lại gặp chuyện xui xẻo như vậy. Đầu tiên, là chui vào thang VIP của sếp (giờ thì cô mới biết đó là thang dành cho Boss lớn!), lại gọi em của Boss- đồng thời cũng là sếp trên của cô là “đồ hạ đẳng”, trước đó đã xúc phạm Boss là chọi giày vào đầu.

Một tiểu nhân vật như cô sao lại phải lâm vào hoàn cảnh này chứ!

-Chào em, anh là Lâm Vũ Phong, đây là anh trai anh là sếp của em: Lâm Vũ Nguyên.

Lâm Vũ Phong cố bắt chuyện để tạo không khí khác, An Hạ cười xòa. Liếc mắt qua Boss lớn, anh đang trầm, âm trầm đến đáng sợ. Im lặng là dấu hiệu không tốt, An Hạ chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hoàn cảnh ** lenày. Trái tim bé nhỏ của cô sẽ bị Boss đập cho chết mất.

“Tĩnh”

Tiếng thang máy dừng như một hồi chuông cứu thoát An Hạ, lần này quansát kĩ An Hạ chắc chắn là tầng hai- nơi cô sẽ làm việc. An Hạ gặp người chào hai sếp mà hai tay bấu chặt lấy nhau, rồi An Hạ quay đi, bước đi một quãng xa, cô đánh bạo thở dài một cái. Đau tim quá! Nếu còn lâm vào hoàn cảnh này một lần nữa, chắc chỉ còn cách tự đào mồ chôn mình đi thôi.

Sau khi thang máy rời tầng hai, không khí im lặng bao quanh trong đây chưa được lâu thì Vũ Phong bật cười, nụ cười đầy sáng khoái. Còn Boss thì nhăn mày không hiểu, cười ngặt nghẽo chảy cả nước mắt, Vũ Phong lên tiếng:

-Đây có phải là cô gái mà anh nói không?

Boss gạt đầu, Vũ Phong lại tiếp tục cười, nụ cười như mang cả một mùa xuân ngọt ngào đến:

-Thú vị thật đấy! Như lời anh nói, quả thật rất thú vị!

-Chẳng có gì đáng cười đâu! Làm việc đi!

Boss lạnh lùng nói khi thang máy chợt mở cửa ra, Boss đẩy em trai mình ra khỏi thang máy rồi lạnh lùng bấm cửa thang máy lại. Vũ Phong nhìn Boss rồi thở hắt ra.

oOo

Còn An Hạ thì đưa hồ sơ của mình ột chị đứng tuổi ở quầy hướng dẫn, chị nở nụ cười ngọt ngào với An Hạ rồi nói:

-Em đi theo hướng này là sẽ tới ngay!

-Cảm ơn chị!

An Hạ đi theo hướng chỉ tay của chị ấy, trước mặt An Hạ là một cánh cửa trắng với dòng chữ “Tổ thảo luận và giám sát”, hít thở thật sâu rồi đẩy cửa bước vào...

o0o

Còn An Hạ thì đưa hồ sơ của mình ột chị đứng tuổi ở quầy hướng dẫn, chị nở nụ cười ngọt ngào với An Hạ rồi nói:

-Em đi theo hướng này là sẽ tới ngay!

-Cảm ơn chị!

An Hạ đi theo hướng chỉ tay của chị ấy, trước mặt An Hạ là một cánh cửa trắng với dòng chữ “Tổ thảo luận và giám sát”, hít thở thật sâu rồi đẩy cửa bước vào...

Mọi người dõi mắt nhìn vào “ma mới” là An Hạ, cô cúi người và nói:

-Chào mọi người, tôi là Trương An Hạ mới vào làm, mong mọi người giúp đỡ!

Anh tổ trưởng ra nói, và cười với An Hạ:

-Chào em, anh cũng nhận được hồ sơ của em rồi! Vào đây, anh sẽ phân việc cho em.

An Hạ gật đầu, lẻo đẻo đi theo anh tổ trưởng. Trong khi đó, Boss ở trong thang máy, anh nhíu mày...trầm tư, Boss thầm nghĩ...hình như... Phong là...quản lý cả tổ Thảo luận và giám sát...

Chết tiệt! Mình đưa An Hạ vào nhầm hang cọp rồi!- Boss tức tối.

Đúng là chết tiệt mà!

An Hạ tần ngần đứng nhìn, anh tổ trưởng ra đưa cho An Hạ một tập tài liệu dày cộm, tươi cười mà An Hạ biết nụ cười này chẳng có gì là khả quan cả.

-Trong một tháng thử việc, công việc của em là giám sát các hoạt động của Đặng Uy Vũ, theo dõi và đưa ra các đề án để lên sóng các chuyên mục, viết thành một bản kế hoạch hoàn chỉnh, để bọn anh check. Nếu bản kế hoạch và ý tưởng của em tốt sẽ được đưa lên sóng, nếu trong một tháng em có nhiều ý tưởng hay, sáng tạo thì thời gian thử việc của em sẽ được rút ngắn lại. Em hiểu rồi chứ?

An Hạ gật gù, nghe qua thì những công việc này rất đơn giản. Nhưng đối với mấy ngôi sao thì An Hạ nghe qua chẳng ai hiền lành cả, toàn là một đám người không biết mà cứ đòi lên mặt, chẳng gì tốt đẹp. Với lại, một công ty lớn thế này thì việc check bản kế hoạch vô cùng khó khăn. An Hạ lắc đầu, cầu trời phù hộ cho cái mạng bé xíu này của mình!

-Vây chúc em may mắn, anh là Trương Đình An, cứ gọi là anh An cho nó thân mật. A!...mà em chắc em biết Đặng Uy Vũ chứ?- Tổ trưởng Trương Đình An nói.

An Hạ ngẩng ra để cố nhớ xem mình có biết anh chàng tên “Đặng Uy Vũ” này không, rồi An Hạ lên tiếng nói:

-A...em...mới biết tên anh ta cách đây năm phút.

Đình An há hốc nhìn An Hạ, rồi miệng anh lắp bắp nói như mắc phải gì trong cuống họng:

-Em mới từ cung trăng rớt xuống hả?

-Vây anh ta là ai ạ?- An Hạ ngây ngô hỏi.

Đình An quay lại hét to vào phòng:

-Này, DUCK, ra đây định nghĩa cho “Hàng Nga” này biết thế nào là Đặng Uy Vũ đi!

Chưa đầy một phút sau, một đám con gái trong tổ đã bao quanh An Hạ, An Hạ xưa nay ít nói chuyện với người lạ nên theo thói quen hơi run lên lùi lại một bước, mấy cô nàng tươi cười rạng rỡ với An Hạ, một chị có vẻ lớn tuổi trong đám liền nói với An Hạ:

-Em! Bọn chị sẽ huấn luyện cho em trở thành một fan hâm mộ cuồng nhiệt của Đặng Uy Vũ. Nhưng trước tiên, em phải biết nhóm bọn chị là ĐUV, viết tắt của tên Đặng Uy Vũ chứ không phải là DUCK.

An Hạ gật, thế là sau một bài thuyết giáo về Đặng Uy Vũ của fan của anh ta, An Hạ hiểu đôi chút về anh chàng này theo hai chiều tiêu cực và tích cực. An Hạ về bàn làm việc của mình rồi thở dài. Và cắm đầu vào làm việc, không thể bị out ra khỏi được, out ra là một mặt ê chề.

Buổi trưa.

Giờ nghỉ trưa tới, An Hạ vươn vai đau cả người. Sáng giờ chỉ ngồi rồi lại dúm mắt vào màn hình máy tính, chữ số chạy lên hàng loạt làm An Hạ hoa cả mắt.

Giờ cơm, An Hạ đứng dậy và nói:

-Mọi người ơi! Mọi người ăn gì để em kêu giúp cho.

Ai cũng quay nhìn An Hạ rồi tươi cười nói;

-Em ơi, cho chị cơm sườn cà chua ha.

-Cho anh một phần cơm gà.

-Cưng ơi, cho chị một canh khổ qua và hai chén cơm trắng cộng với thịt kho tàu nha.

-Cả anh nữa, cho anh cơm với canh chua và trứng nhồi thịt.

-Cho anh cơm với sườn xào chua ngọt.

-Cả anh nữa...

-Cho chị...

Mọi người thay nhau nói, An Hạ hí hoáy ghi rồi đem xuống phòng ăn và tươi cười với cô đầu bếp trong đó:

-Chào các cô ạ, cháu mới tới làm. Mong các cô giúp đỡ, cho cháu những phần như sau đây ạ!

Mọi người đều thích cái vẻ dễ thương của An Hạ, liền gật đầu đồng ý.

-A! An Hạ! Em làm gì ở đây thế?

Là Phong, cấp trên của An Hạ, An Hạ liền cúi chào và nói:

-Em đang lấy cơm giúp mấy anh chị trong tổ ạ!

-Ồ! Vậy chờ anh đi chung luôn, dù sao anh cũng là trưởng phòng tổ em mà!

An Hạ ngạc nhiên đáp lại:

-Thật ạ! Vậy mong anh giúp đỡ cho.

Phong cười dịu dàng rồi giúp An Hạ mang đồ ăn về phòng, mọi người rồi rít cảm ơn An Hạ...

Một tiếng sau.

An Hạ thở phào, cuối cùng cũng xong, An Hạ ngày đầu tiên đi làm đã tỏ ra là mẫn cán trong công việc, luôn giúp đỡ các anh chị. Tuy còn trẻ nhưng An Hạ biết rất nhiều nên nhiều anh chị tuy làm lâu năm trong tổ nhưng cũng phải hỏi An Hạ chỗ này chỗ nọ. Mặc dù không đúng chuyên ngành nhưng công việc này có vẻ dễ hơn với trình độ An Hạ.

Thấy An Hạ mệt, mọi người nhảy vào giúp An Hạ hoàn thành công việc của mình. Kết quả cả buổi chiều, An Hạ chẳng phải mó tay vào việc gì, chỉ ngồi yên và uống trà. ^^

Đúng là mẫn cán tuy mệt nhưng nó cũng có cái hay của nó ^.^

Ra về.

-An Hạ, để anh đưa em về nha?- Phong chạy theo và gọi to.

An Hạ quay lại mỉm cười, cúi người chào rồi nói:

-Thôi, để em tự đi về cũng được ă? Sếp cứ về, không cần lo cho em.

Phong phì cười, xoa xoa tay rồi đáp:

-Không sao, em đừng ngại. Anh rảnh lắm mà!

An Hạ lắc đầu. Phong thì cứ chèo kéo. Hơn cả chục phút như thế.

An Hạ bắt đầu cảm thấy bức mình, cô chưa thấy người nào vừa nói nhiều vừa dai như đĩa như anh ta. Suốt ngày thì cứ tươi cười không biết mệt. An Hạ thở dài chẳng biết phải làm sao.

Lúc đó, Boss từ trong đi ra thấy cảnh đó. Anh nhú mày, toát ra khí lạnh đáng sợ. Boss bước tới rồi dừng lại, anh lên tiếng:

-Lâm Vũ Phong!

An Hạ giật mình, cái lạnh chạy dọc sống lưng, cảm giác này chỉ có nhiều khi một người đến...là...Boss. An Hạ quay lại, cúi người nói:

-Chào Boss!

Anh hờ hững gật đầu, Phong thì run lên, khi Boss gọi cả họ tên ai ra là đương nhiên chẳng có chuyện gì tốt đẹp, Phong nuốt nước bọt rồi lắp bắp:

-Anh...

-Phong, em chưa hoàn thành hết kế hoạch mà anh đã giao. Em chưa check kế hoạch mới của chị Thu đưa ra, em chưa nâng cấp đề án lần ba của công ty. Em chưa đi khảo sát tình hình lần này. Em chưa...

Phong hoa mắt với hàng tá công việc mà Boss đề ra, quả thật tháng trước anh đã dời công việc vào một góc mà thông dong chơi cả tháng, điều lạ là Boss không nói nhưng giờ thì anh biết cái không nói đó chẳng có gì hay ho. Phong nói, cắt ngang khi Boss định kể tiếp:

-Stop, vậy rốt cuộc anh muốn gì?

Boss nhếch mép cười ranh mãnh, rồi nói từng chữ từng cách chậm nhất:

-Lâm Vũ Phong, hôm nay em được đặc cách tăng ca đến tối ở công ty.

Từ khuôn mặt đến cái miệng của Phong chảy xệ xuống, phải tăng ca sao? Không đùa chứ! Kế hoạch đưa "người đẹp" An Hạ về tan tành, chỉ với một câu nói. Phong lồm lõi vào lại công ty miệng thâm tím tím:

-Chết tiệt ông anh hai!

Boss, anh là đồ chết tiệt!

Khi Phong rời đi, An Hạ nhắm chặt lấy túi xách, hôm nay có phải ngày tàn của cô. Tha cho cô đi, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm mà làm ơn tha cho cô!

-Boss à, tôi về được chứ?

An Hạ lấy dũng khí ra khẽ hỏi rồi lại thấy mình sao gốc thế! Ai lại hỏi như thế. Boss nhìn cô rồi đáp:

-Tôi giữ cô lại à?

An Hạ sợ sệt lắc đầu rồi lại gục đầu, chẳng biết phải nói gì. Boss nhếch môi rồi hỏi:

-Ngày đầu tiên đi làm như thế nào?

-Dạ...tốt ă!

Boss quay đi rồi đáp bằng giọng với thanh âm lạnh lùng như cửa vào lòng của An Hạ:

-Tốt lắm, đừng để bị out ra đấy!

An Hạ thu người, lòng thầm nhủ đây có phải là một lời cảnh báo không?

Đúng là Boss không bao giờ cho người khác trải nghiệm cảm giác của một người bình thường mà!

3. Chương 3

Chương 3: THƯ KÍ HAY BÌNH HOA DI ĐỘNG?

An Hạ làm trong công ty đã được nửa tháng, mọi người đều đã thân hơn với cô nhờ tính cách mẫn cán trong công việc. Nhưng vì thế mà nó đã đến tai Boss, không có gì trong công ty mà qua mắt được Boss hết. Còn An Hạ thì không biết mình đang lâm vào hoàn cảnh nào cứ tỏ ra là một đàn em tốt, siêng năng.

Thế nên, hôm nay giờ nghỉ trưa, một nhân viên thử việc quèn như An Hạ được đặc cách lên tầng mười- nơi Boss làm việc.

Nhịp thở của An Hạ càng đứt quãng khi lên gần phòng làm việc của Boss, đẩy cửa bước vào thấy Boss đang ngồi trên ghế, An Hạ cúi người nói:

- Chào Boss!

Boss vẫn chăm chú vào đồng tài liệu trên bàn, anh ngẩng mặt lên bỏ bút xuống và nói:

- Trương An Hạ, mấy ngày nay làm việc tốt chứ?

- Dạ...tốt!

Tự dưng Boss lại hỏi về công việc của cô, không phải có ý đồ gì đấy chứ? Boss cười, nụ cười này là không được bình thường. Ở trong công ty được nửa tháng cô đã biết được điều đó, Boss không hay cười mà nếu cười thì chẳng có gì tốt đẹp cả, quả là đúng vậy:

- Nghe mấy anh chị trong tổ Giám sát và Thảo luận nói cô rất siêng năng thì phải?!

- Dạ...không có gì...ạ!

Cô mẫn cán thì có liên quan gì đâu! Chết người sao! (>0<). boss=" day=" day=" hai=" bên=" thái=" dương=" rồi=" nhìn=" an=" hạ=" với=" ánh=" mắt=" dò=" xét,=" gian=" xảo=" rồi=" buông=" một=">

- Vậy sao, tôi cũng đang rất cần một người siêng năng, mẫn cán như thế. Vậy...từ chiều nay cô sẽ chuyển sang bộ phận thư kí cho tôi.

- Cái gì???- An Hạ hét toáng lên.

Rồi cô lại cúi đầu xuống khi biết mình quá đà, Boss nhướn mày nhìn An Hạ rồi lạnh lùng nói:

- Sao! Có ý kiến gì à?

- Không...à...có...nhưng...tôi đang làm tốt công việc mà sao lại chuyển bộ phận.

- Không hiểu sao? Tôi cần một người siêng năng, mà cô thì rất thích hợp.

An Hạ xua xua tay, mặt nhăn lại và cầu xin Boss:

- Không...không...tôi đâu có siêng năng, tôi lười lắm nên Boss hãy để tôi ở lại tổ đi

- Không!

- Làm ơn đi!

- Không!

- Tôi xin đó, tổ Thảo luận và giám sát rất hợp với chuyên ngành của tôi.

- Không!

- Tôi làm tốt việc ở đó.

- Không!

- Còn mấy việc của tôi đang làm dở.

- Giao cho nhân viên khác!

- Tôi đang làm bản kế hoạch.

- Hủy đi!

Biết không thể nói thêm được nữa, An Hạ cúi chào Boss rồi thất thủ bước ra, tại sao cô lại bị chuyển sang bộ phận thư kí chứ! Cô vẫn làm tốt công việc mà! Chỉ vì cô siêng năng thôi sao?

Cô rút lại, miễn cán là một cái tội!

o0o

Giờ ăn trưa.

Cả công ty hầu như đều biết việc An Hạ chuyển sang bộ phận thư kí của Boss.

- Này, nghe nói con nhỏ An Hạ mới vào thử việc được chuyển sang bộ phận thư kí cho Boss. Nó mới chỉ đang thử việc thôi! Chuyện lạ thật!

- Đúng đó, mà thư kí của Boss có ai tầm thường đâu, toàn là những cô nàng chân dài, óc cao không!

- Con nhỏ An Hạ hên thật, vừa mới đang thử việc mà đã được đưa lên làm thư kí rồi. Mà con nhỏ đó cũng xinh thật. Chắc...vậy mà tưởng con nhỏ thuộc tuýp người đẹp óc ngắn chứ!

- Đâu mà, con nhỏ nhìn cũng thông minh, sáng lạn lắm chứ! Hey..có khi nào nó đã lên giường với Boss không? Nên nó mới được Boss ưu ái đưa lên như thế!

Một cô gái khác đánh vào đầu cô gái vừa mới nói. An Hạ ngồi gần đó nghe mà tức muốn chết, cô đâu phải loại người điều toa như vậy! Không biết vậy mà cũng đặt chuyện để nói! Cô khinh.

- Mà điên hả? Mà nghĩ Boss là người như thế nào mà lại dễ dàng đồng ý lên giường với con nhỏ nai tơ như vậy!

- Chứ sao?

- Tao nghĩ, con nhỏ chắc thông minh lắm với lại miễn cán nữa nên mới được Boss chấm. Thôi, ăn đi số bọn mình là mãi không được Boss chấm đâu. Nếu có, thì chờ vài kiếp nữa đi!

Bàn ăn đó vọng lên tiếng cười rồi mọi người chuyển sang chủ đề khác. An Hạ nhẩn mặt, ầng ậng nước mắt. Làm ơn đừng nhắc đến hai chữ “miễn cán” được không! Ít nhất là trước mặt cô.

- Này, ai là Trương An Hạ thì mang cơm lên cho Boss kìa!- Tiếng cô đầu bếp hét to lên.

An Hạ giật mình bật dậy rồi tới quầy lấy cơm cho Boss và mang lên, càng nghĩ cô càng thấy Boss độc tài, tại sao bắt buộc phải là cô chứ!

Đứng trước phòng Boss, An Hạ đưa tay gõ cửa, bên trong có tiếng vọng ra:

- Vào đi!

An Hạ đẩy cửa bước vào, rồi đặt hộp cơm lên bàn, Boss không ngẩng lên vẫn vừa ghi vừa nói:

- Hình như cô quên là cô đã được chuyển sang bộ phận thư kí cho tôi rồi thì phải?!

- Nhưng...Boss nói là chiều tôi mới bắt đầu làm việc, giờ vẫn là trưa mà!- An Hạ cãi lí.

Boss buông bút rồi nhìn An Hạ:

- Vậy sao? Được rồi, mở hộp cơm ra giúp tôi!

An Hạ mở ra và đẩy về phía Boss. Nhìn hộp cơm Boss nhướn mày lên và lạnh lùng nói:

- Tôi chưa ăn ở ác đến mức phải đi tu đâu!

An Hạ không hiểu, Boss chỉ vào hộp cơm An Hạ giật mình. Cô...lấy nhầm hộp cơm rồi!

Cơm trong hộp này chỉ là cơm trắng với một đồng rau thôi, Boss lạnh lùng ra lệnh:

- Mang xuống đổi hộp cơm khác!

An Hạ chạy xuống và mang đổi hộp khác rồi chạy lên lại nhưng vẫn không vừa ý Boss lại chạy xuống đổi. Ban đầu, cô nghĩ thứ kí chẳng khác gì bình hoa để cho người ta ngắm, nói trắng ra là chẳng khác gì chân sai vặt của Boss. Suốt ngày ngồi không đến nóng cả ghế nhưng giờ cô xin rút lại.

Boss không phải là dạng tầm thường! Boss rất biết cách khiến người ta bận rộn, cực kì khó khăn trong việc ăn uống.

Đây là lần thứ n An Hạ chạy lên và chạy xuống để đổi cơm cho Boss và quá giờ ăn trưa. Mong hộp cơm lần này sẽ hợp với khẩu vị Boss. Mở cửa phòng bước vào, chưa vào mà Boss đã quăng ra cho cô một câu.

- Cô không gõ cửa!

An Hạ liền khép cửa lại và gõ, chẳng khác gì con nít chơi với nhau, khi Boss đưa hiệu lệnh bước vào thì cô mới được vào. Đặt hộp cơm trên bàn, Boss lạnh lùng nói:

- Đã quá giờ ăn trưa, tôi không ăn! Nhưng cứ để đó đi, giờ nghỉ chiều tôi sẽ ăn!

Cái gì!!! Đang giỡn với cô đó hả??? Cô chạy lên chạy xuống hơn mười lần vậy mà chỉ lạnh lùng nói là quá giờ ăn trưa nên không ăn. Công sức của cô tan biến chỉ với một câu nói. An Hạ chỉ muốn ngẩng mặt lên và hét: “Ông Trời ơi! Người có mắt không vậy?”

An Hạ tiu nghỉu ngồi trên ghế chờ cuộc hành xác tiếp theo từ Boss.

o0o

Lần thứ n + 2 An Hạ ngẩng đầu lên than thở: “Ông Trời ơi! Người đang đối xử kiểu gì với con vậy?”

Ngay lúc này đây, An Hạ đang rơi vào một tình cảnh hết sức bi đát. Cô đã làm người thông ngôn dịch tiếng Pháp ra rất tốt, điều đó thể hiện ở sự gật gù hài lòng của Boss, An Hạ vui mừng nhưng chỉ một lát sau...

Cô chẳng khác gì người bồi bàn, trong khi mấy cô phục vụ chân dài chân ngắn đứng đầy rẫy ngay kia thì Boss lại không sai bảo ai cứ bắt An Hạ làm hết việc này đến việc khác. Từ việc đi treo áo khoác của Boss lên giá cho đến việc đứng nhìn họ ăn uống mà không được động vào. Đã vậy, phải đi lấy nước cho Boss trong khi đó đâu phải là công việc của một thư kí. An Hạ tức nghẹn họng than trời đất sao số cô lại khổ thế! Những nhà đối tác kia không hề biết sự hành hạ cùng cực đó nên cứ khen là An Hạ thật biết phục vụ...Đây không phải là phục vụ mà bị bắt ép phải phục vụ.

Những nhân vật nổi tiếng trong ngành showbiz lần lượt tới, toàn là những ông bầu cỡ lớn. Và An Hạ thấy rằng tình hình của mình đang lọt vào một bầy sói hoang. Sao một nhân viên nhỏ như cô lại có diễm phúc này chứ! Cô là người yếu tim, cứ kiểu này chắc cô về châu Diêm Vương mất!

Liếc mắt sang Boss, vẫn dáng vẻ lạnh lùng như thế, quả thật Boss đúng phù hợp với vai trò của một lãnh đạo, đôi mắt vẫn hờ hững và ở Boss vẫn toát lên dáng vẻ đầy uy quyền.

An Hạ đứng nhìn họ nói chuyện, những đối tác người Pháp lần lượt ra về, nghĩ sắp được thoát nạn ai ngờ những đối tác khác lại vào. An Hạ ỉu xiu, Boss đúng là thần mà! Một lần có thể trao đổi đến hai đối tác.

Một tiếng sau.

An Hạ không thể chịu nổi nữa, cô tưởng như mình sắp gục mất rồi! Cuộc bàn luận vẫn chưa đi đến hồi kết.

Lát sau, gần như đã kết thúc, An Hạ mừng thầm, mọi người bắt đầu ăn uống và An hạ lại trở thành chân tạp vụ. Chúc rượu cho từ người An Hạ thở dài, đúng là đàn ông.

Qua một chút nữa.

Người xưa thương bảo rượu vào thì lời ra. Cô bây giờ đã thấm thía rồi. Là người kinh doanh thì phải có phong độ của người kinh doanh chứ, sao mới nhô nhả được có một lúc lại trở nên thô tục hết rồi.

Cô âm thầm than thở, mấy cái chủ đề đang bàn luận này thật là quá mức tưởng tượng. Nào là chân cô người mẫu này dài, ngực cô kia lớn, và lại còn... Cô thực sự là không thể nghe nổi nữa rồi.

Bọn đàn ông đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, cô không biết đối tác của Boss lại biến thái như vậy!

- Này cô thư kí! Tới đây uống một chén đi chứ?- Một người đàn ông trung niên đã ngà ngà say say nói.

An Hạ cười trừ, rồi xua tay dửng dưng nói”

- Xin lỗi, tôi không biết uống!

Ông ta đứng dậy tiến sát đến An Hạ, bước đi loạn nhịp của ông ta khiến An Hạ nghĩ ông ta có thể ngã bất cứ lúc nào, đến gần An Hạ ông ta nhìn cô rồi cười cười, đôi mắt ánh lên sự thèm khát.

- Sao lại không chứ? Uống chút mừng sếp của cô đã đạt được thành công trong cuộc giao dịch lần này!

- Thật sự là tôi không biết uống với lại tôi còn vài việc của công ty chưa giải quyết nên kính mong Boss uống thay tôi được không ạ?- Âm điệu câu nói như có mang theo chút nài nỉ Boss.

Boss gật đầu, An Hạ mừng thầm nhưng người đàn ông đó vẫn không tha cho An Hạ, ông ta vòng ra sau lưng cô tay bắt chợt ôm lấy eo An Hạ, An Hạ không khỏi giật mình.

- Chà, vòng eo chẵn quá nhỉ?

Rồi ông ta bật cười những cười khác (trừ Boss) cũng cười theo. Đôi bàn tay ông ta từ từ eo cứ lần lần lên đến bụng, toàn thân An Hạ nổi hết da gà, sợ hãi nhưng không thể nói được gì! Bàn tay ông ta cứ lần lên phần ngực. Không thể làm gì được, An Hạ nhắm tịt mắt lại cả người như đông cứng. Hoảng sợ, cảm thấy như mình sắp bị làm nhục giữa bàn dân thiên hạ.

Không còn cảm giác bị mờ trớn nữa, không còn đôi bàn tay lần mò nữa. An Hạ khẽ mở mắt thì thấy khuôn mặt Boss ở ngay trước mặt mình, bàn tay rắn chắc của Boss nắm chặt lấy bàn tay người đàn ông kia:

- Xin ngài bỏ ra cho! Đây là người của tôi!

Bàn tay Boss nắm chặt đến nỗi lộ rõ gân xanh lên, đôi mắt nheo lại nhìn ông ta đầy đáng sợ, ngữ điệu mang âm lạnh lùng như muốn giết người khác bằng cái lạnh đó. An Hạ sợ sệt đứng hơi nhích về phía Boss, Boss bắt chợt...

Đưa tay...choàng qua ôm lấy vai An Hạ. An Hạ không khỏi giật mình.....nhưng thân nhiệt ấm áp của Boss truyền qua cô. Hai trái tim đang đập thốn thức, bất chấp cả nhịp điệu.

Boss đang hồi hộp sao? An Hạ nghĩ thầm.

Thân nhiệt ấm áp đó làm cho An Hạ tìm lại được một chút bình yên hơn.

Một hồi sau, Boss buông tay người đàn ông đó, vẫn giữ phép lịch sự cúi chào ra về. An Hạ cũng cúi chào họ rồi bị Boss kéo đi, đôi vai An Hạ bị cánh tay rắn chắc của Boss siết chặt lại. Đau, nhưng không dám nói...ra đến cửa nhưng Boss vẫn chưa buông ra, An Hạ không biết mở lời thế nào. Nhìn Boss đang âm thầm đến đáng sợ.

Boss đang tức giận sao?

Lần thứ hai trong ngày An Hạ thay đổi ý định, từ lúc nghỉ trưa đến giờ cô chỉ ngồi trên ghế và nhìn Boss làm việc, ngoài ra không làm việc gì khác. Đúng là làm thư kí cho Boss chẳng khác gì làm bình hoa cho người ta ngắm, ngồi nóng cả ghế mà chẳng biết phải làm gì. Vậy thà làm nhân viên văn phòng sướng hơn, được ngồi với mấy bản kế hoạch, bàn bạc công việc tiếp theo còn ngồi trong phòng Boss làm bình hoa để cho người ta ngắm thật buồn chán. An Hạ tiu nghỉu.

Mấy cô gái kia không biết gì mà dám nói này nói nọ. Thật là...cô khinh!

- Được rồi! Hết giờ, cô về đi!- Boss ra lệnh.

Chỉ vậy thôi sao? Cả một ngày chỉ ngồi đó và hết giờ thì ra về. Đây là đi làm hay đi làm tượng vậy trời! An Hạ hét lên: “Ông Trời ơi! Người đang đối xử kiểu gì với con vậy?”

An Hạ thất thểu bước ra và xuống, từ trong Phong chạy ra và gọi to:

- An Hạ!!!

An Hạ quay lại nhìn Phong rồi ằng ặng nước mắt. Phong đứng người không biết phải phản ứng ra sao, An Hạ nói khó khăn:

- Anh...Phong...
- An Hạ, sao thế?

An Hạ nhăn mặt kể hết trải nghiệm ngày hôm nay của mình. Phong nghe xong tức tối nói:

- Đúng là quá đáng mà! Em yên tâm tối nay anh sẽ về xử lý ông anh trai độc tài đó một trận cho em biết tay. Cứ chờ tin vui của anh đi!

- Có thật không vậy?- An Hạ nhìn Phong bằng ánh mắt dò xét.
- Em không tin thì thôi!- Phong vênh mặt lên.

An Hạ tươi cười, rồi vỗ vai Phong nói:

- Em chờ tin vui từ anh!

Phong cười dịu dàng, An Hạ tạm biệt và ra về. Trên đường, còn ngân nga hát vui vẻ, cô tin vào kết quả của Phong mặc dù không biết nó ra sao!

Buổi tối.

Tại nhà của Boss và Phong.

Phong gõ cửa phòng của Boss, khi có được lệnh bước vào thì anh mở cửa một cách thô bạo, Boss khẽ giật mình ngẩng lên nhìn Phong:

- Phong, có chuyện gì sao?
- Anh! Tại sao anh lại đối xử như vậy với An Hạ?

Boss nhướn mày nhìn Phong. Phong thấy hơi sợ nhưng với tự trọng của một thằng con trai anh vẫn tỏ ra hùng hổ:

- Thì việc anh đưa An Hạ từ tổ em sang bộ phận thư kí, đã vậy cả những việc trưa nay. Anh không thấy mình quá đáng sao?
- Không!- Boss hờ hững đáp.

Phong tức muốn xị khói, anh hét lên:

- Anh thật quá đáng, An Hạ chỉ mới về công ty, lại là nhân viên tổ em đang làm tốt vậy mà anh lại chuyển cô ấy sang bộ phận thư kí là sao?
- Vì cô ấy siêng năng mà anh đang cần một người như vậy! Nhiều đây đủ để chuyển cô ấy chứ?
- Em muốn anh đưa cô ấy về lại tổ Thảo luận và Giám sát.
- Cô ấy sẽ được về khi anh đi công tác. Anh chưa nói à? Để mai nói, được rồi về phòng đi để anh làm việc.

Phong không chịu, anh đập tay xuống bàn rồi nói:

- Em muốn anh đưa cô ấy về hẳn lại tổ!
- Không!- Boss vẫn kiên quyết khẳng khái ý của mình.
- Anh...

Boss ngẩng lên nhìn Phong đang giận dữ nhưng ánh mắt đầy van xin, Boss lạnh lùng đáp lại:

- Về phòng đi! Coi chừng tháng này anh trừ lương đừng có đứng đó chiếm chỗ rồi la hét om sòm những chuyện không đâu!
- Anh...đưa An Hạ về lại tổ đi!

- Không, tháng này trừ lương!

Phong thất thểu trở lại về phòng. Thua một cách vô điều kiện mà không biết rằng mình đã thua ngay từ đầu. Đúng là anh hai luôn trầm tính và ngoan cố, cộng thêm cái vẻ lạnh lùng khiến ai cũng chùn bước mà!

Lửa và băng đấu với nhau thì băng luôn thắng.

o0o

Sáng hôm sau.

Bầu trời trong vắt không một gợn mây.

An Hạ vui vẻ đến công ty còn Phong thì ỉu xiu, đến thang máy thấy Phong, An Hạ vẫy tay và gọi:

- Anh Phong!

Phong quay lại tươi cười với An Hạ:

- A! An Hạ, chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng! Việc hôm qua em nhờ anh sao rồi! Em được đưa lại về tổ chứ?

Phong gãi đầu cười xòa rồi dịu giọng đáp An Hạ:

- Anh xin lỗi! Hoàn toàn thất bại!

Một câu nói làm An Hạ há hốc. Cô nhăn mặt không giúp mà còn tự tin thế! Nhưng dù gì người ta cũng giúp mình, An Hạ cười đáp:

- Không sao đâu ạ! Ai cũng biết Boss khó tính mà!

- Ừ! Anh đi làm đây!

An Hạ gật đầu, cô nhăn mặt đau khổ, vậy là cô vẫn tiếp tục làm bình hoa cho người ta ngắm sao?! Lần thứ ba An Hạ ngẩng mặt lên trời và kêu rên: “Ông Trời ơi! Người đang đối xử với con kiểu gì vậy?”

An Hạ thất thểu lên tầng mười rồi gõ cửa, Boss đưa lệnh thì An Hạ bước vào. Vừa vào Boss đã ném cho cô một câu với chất giọng lạnh lùng:

- Cô trễ mất hai phút!

Hai phút! Anh có bình thường không vậy? An Hạ nghiêng rằng chỉ hận là không đá Boss văng ra ngoài thôi.

An Hạ ngồi vào bàn làm việc và chống cằm. Cô đoán công việc hôm nay của mình chỉ là làm bình hoa ở bàn thư kí cho vui cửa vui nhà thôi = =

Một tiếng trôi qua, hai tiếng rồi ba tiếng. Lần thứ $n + 1$ An Hạ ngẩng mặt lên trời và hét: “Ông Trời! Tha cho con đi!”. An Hạ nước mắt lưng tròng, Boss lát sau ngẩng lên nói:

- Hình như tôi chưa nói với cô là những lúc tôi phải đi công tác thì cô về lại tổ Thảo luận và Giám sát để tránh tình trạng cô lười biếng làm trì trệ công việc.

An Hạ tức muốn sặc máu, bộ trông cô giống loại người há miệng chờ sung lắm sao? Một người như cô sao lại liệt vào hàng của những kẻ đó.

Đã vậy, sao không chuyển luôn đi phải chờ đi công tác. Bây giờ, An Hạ chỉ muốn có một cuộc điện thoại gọi tới cho Boss và bảo anh đi công tác thật xa và thật lâu để cô có thể trở về tổ lại. Nhưng “ước” với “muốn” đều như nhau cả thôi!

Rồi Boss lại cúi xuống làm việc tiếp, An Hạ thở dài. Con đường sự nghiệp của cô đang gặp trắc trở hay đang trên đà tốt lên đây. An Hạ nhìn những cô thư kí “nghiêng nước nghiêng thành kia” thầm khen ngợi. Cô thán phục bọn họ có thể bám trụ tới giờ, thật là đáng khâm phục! Nhưng An Hạ đâu biết là những cô gái đó cố bám trụ chỉ vì một lí do là muốn trở thành Lâm phu nhân của tập đoàn TCB này thôi! Nếu không có ước nguyện mãnh liệt đó với một người và tính cách như Boss thì cô nào cũng xách dép chạy từ lâu rồi.

An Hạ thở dài ngao ngán. Đành xuống dưới tầng ba chơi vậy!

- Tôi chưa cho cô đi!- Boss lạnh lùng lên tiếng.

- Nhưng tôi chỉ ngồi đây chán quá, tôi muốn xuống dưới tổ để xem có thể giúp được gì không?- An Hạ phân trần.

Boss nhìn An Hạ, hàng lông mày nheo lại rồi lạnh lùng nói từng chữ:

- Cô vẫn chưa hiểu thì phải, để tôi nói lại nhé! Cô-là-thư-kí-của-tôi-không-phải-nhân-viên-tổ-Thảo-luận-và-Giám-sát! Hiểu chưa?

An Hạ gật gật đầy sợ sệt rồi ngồi xuống lại. Ôi! Sao số cô khổ thế! An Hạ rên lên trong lòng. Kiếp trước cô làm gì tội lỗi sao?

Giờ nghỉ trưa.

An Hạ ngán ngẩm chuồn xuống phòng ăn, nhưng chưa đi đã bị Boss kéo lại nói:

- Cô giỏi tiếng Anh không?

Nhắc đến Tiếng Anh là niềm tự hào của cô, cô đã được bằng cao nhất của Anh, An Hạ liền đáp với vẻ hồ hởi;

- Vâng!

- Tiếng Pháp?

- Cũng tốt ạ!

- Tiếng Nga?

- Tạm được ạ!

An Hạ biết những thứ này vì từ nhỏ bố cô hay dẫn đi du lịch nên An Hạ được học từ nhỏ nên đến giờ cũng khá thông thạo như tiếng mẹ đẻ.

Boss gật đầu rồi quay đi, An Hạ ngạc nhiên sao Boss lại hỏi vậy nhỉ?

- Đi theo tôi!- Boss lạnh lùng ra lệnh.

An Hạ ngạc nhiên vẫn đứng ngây người, thấy không có tiếng bước chân đằng sau, Boss quay lại và nói bằng giọng lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh chiếu lên An Hạ làm cô không khỏi giật mình:

- Đừng để tôi lặp lại lần hai!

An Hạ hoảng sợ liền đi theo, mấy cô thư kí nhìn theo An Hạ với ánh mắt đầy ghen tị, còn An Hạ thì thầm ghen với mấy cô thư kí kia được ở lại phòng, đi theo Boss chẳng khác nào là cực hình.

Trong thang máy.

Không gian như thu hẹp lại, An Hạ chỉ thu mình một góc không dám thở mạnh, liếc mắt qua Boss. Anh đang đút tay vào túi quần, người tựa vào thang máy, vẫn với dáng vẻ lạnh lùng và âm trầm như vậy. Phong thái cao quý của một đẳng quyền uy, đỉnh đặc làm sao!

- Chắc cô biết tại sao tôi lại kêu cô đi theo tôi rồi phải không?

- Dạ...không...ạ...

Boss nhếch môi cười chế giễu, An Hạ lo sợ, Boss đâu nói cho cô biết đâu mà cô biết, nói chuyện như đùa!

- Tôi phải đi gặp một số đối tác nước ngoài, nhưng tôi không thông thạo tiếng Pháp lắm nên mới dẫn cô theo!

An Hạ giật mình từ trong suy nghĩ, Boss mà cũng có cái không biết sao? Mà một nhân viên quen như cô lại biết. Bỗng An Hạ thấy tự hào về mình và thầm cảm ơn những chuyến du lịch lúc nhỏ của bố cô.

- Nhưng còn mấy cô thư kí kia thì sao ạ?

- Không ai biết tiếng Pháp.

Trùng hợp vậy sao? Có phải ông Trời đang mở con đường sự nghiệp cho cô không, An Hạ thấy tương lai mình ngày một xán lạn.

Thang máy mở ra, hình ảnh mà đập vào mắt An Hạ là một chàng trai có khuôn mặt tựa như thiên sứ đang đứng trước đó, với vẻ đầy bức bối như một đứa trẻ bị cướp mất cây kẹo. Anh lên giọng hỏi:

- Tổng giám đốc, bên tổ Thảo luận và Giám sát có cử người cho tôi nhưng tại sao giám đốc lại đưa cô ấy về bộ phận thư kí?

Boss nhếch môi cười chế giễu rồi nói:

- An Hạ, có vẻ như cô được nhiều người bên vực quá nhỉ? Toàn là nhân vật kì cựu của công ty không?

An Hạ rúc đầu, tên chết tiệt kia sao cứ lôi chuyện đó ra hả? An Hạ thầm rửa xả anh ta. Nhưng...khuôn mặt này rất quen...hình như...

Đúng rồi!

Lần trước cô đã định cứu anh ta và anh Phong đã nhảy vào cứu cả hai.

Anh ta cũng ngạc nhiên không kém khi thấy An Hạ, liền chỉ vào mặt An Hạ một cách bất lịch sự và hét lên:

- Là cô!

- Hai người quen nhau sao?

An Hạ gật đầu và giải thích rằng cô đã cứu anh, Boss gật đầu và trả lời anh chàng kia:

- Đặng Uy Vũ, tôi là người ở đây, tôi thấy An Hạ có khả năng và có thể làm tốt công việc bên bộ phận thư kí hơn. Anh hiểu chứ?

Anh ta chính là Đặng Uy Vũ mà mấy chị trong tổ nói sao? An Hạ thầm nghĩ.

Uy vũ không nghe, anh lồng lộn như con thú và hét lên:

- Tôi không cần biết, nhưng đã là đưa qua bên tôi thì đó thuộc quyền của tôi. Tôi đề nghị anh hãy đưa cô ấy về tổ lại.

Boss lạnh lùng không đáp, quay lưng đi. An Hạ cúi chào anh ta rồi cũng đi theo Boss, trước khi đi Boss còn ném lại một câu:

- Anh mà còn ngoan cố nữa thì dự án quảng cáo lần này của anh tôi sẽ cho thay người!

Uy Vũ cười chế giễu rồi đáp bằng giọng đầy tự tin:

- Được thôi, nếu không có tôi thì ai sẽ xem cái dự án quảng cáo chết tiệt đó của anh. Tôi đổ anh tìm ai khác đang nổi ngang bằng tôi!

- Người mẫu Trần Thanh Hương và người thay thế anh là Hoàng Bảo Khang.

Khuôn mặt Uy Vũ sa sầm lại, An Hạ biết anh chàng Hoàng Bảo Khang này. Anh ta là người mẫu đang nổi tiếng chỉ sau Uy Vũ, là người học giỏi và có trách nhiệm với công việc, không ăn chơi trác tang như những người trong giới showbiz, cũng không dối trá hay đại loại gì đó. Rất được nhiều nữ ca sĩ, diễn viên, người mẫu theo nhưng hiện giờ vẫn độc thân.

Lát sau, Uy Vũ nói bằng giọng có âm điệu thấp hơn ban nãy, anh ta hoàn toàn phục tùng theo Boss:

- Được rồi! Tôi không nhắc nữa! Nhưng tôi không để yên chuyện này đâu!

- Tùy anh thôi!- Boss hờ hững đáp.

Uy Vũ quay đi với khuôn mặt tức giận, An Hạ theo Boss lên một chiếc xe BMW màu đen sang trọng và phóng vút đi.

oOo

Lần thứ n + 2 An Hạ ngẩng đầu lên than thở: “Ông Trời ơi! Người đang đối xử kiểu gì với con vậy?”

Ngay lúc này đây, An Hạ đang rơi vào một tình cảnh hết sức bi đát. Cô đã làm người thông ngôn dịch tiếng Pháp ra rất tốt, điều đó thể hiện ở sự gặt gù hài lòng của Boss, An Hạ vui mừng nhưng chỉ một lát sau...

Cô chẳng khác gì người bồi bàn, trong khi mấy cô phục vụ chân dài chân ngắn đứng đầy rẫy ngay kia thì Boss lại không sai bảo ai cứ bắt An Hạ làm hết việc này đến việc khác. Từ việc đi treo áo khoác của Boss lên giá cho đến việc đứng nhìn họ ăn uống mà không được động vào. Đã vậy, phải đi lấy nước cho Boss trong khi đó đâu phải là công việc của một thư kí. An Hạ tức nghẹn họng than trời đất sao số cô lại khổ thế! Những nhà đối tác kia không hề biết sự hành hạ cùng cực đó nên cứ khen là An Hạ thật biết phục vụ...Đây không phải là phục vụ mà bị bắt ép phải phục vụ.

Những nhân vật nổi tiếng trong ngành showbiz lần lượt tới, toàn là những ông bầu cỡ lớn. Và An Hạ thấy rằng tình hình của mình đang lọt vào một bầy sói hoang. Sao một nhân viên nhỏ như cô lại có diễm phúc này chứ! Cô là người yếu tim, cứ kiểu này chắc cô về châu Diêm Vương mất!

Liếc mắt sang Boss, vẫn dáng vẻ lạnh lùng như thế, quả thật Boss đúng phù hợp với vai trò của một lãnh đạo, đôi mắt vẫn hờ hững và ở Boss vẫn toát lên dáng vẻ đầy uy quyền.

An Hạ đứng nhìn họ nói chuyện, những đối tác người Pháp lần lượt ra về, nghĩ sắp được thoát nạn ai ngờ những đối tác khác lại vào. An Hạ ỉu xiu, Boss đúng là thần mà! Một lần có thể trao đổi đến hai đối tác.

Một tiếng sau.

An Hạ không thể chịu nổi nữa, cô tưởng như mình sắp gục mất rồi! Cuộc bàn luận vẫn chưa đi đến hồi kết.

Lát sau, gần như đã kết thúc, An Hạ mừng thầm, mọi người bắt đầu ăn uống và An hạ lại trở thành chân tap vụ. Chúc rượu cho từ người An Hạ thở dài, đúng là đàn ông.

Qua một chút nữa.

Người xưa thương bảo rượu vào thì lời ra. Cô bây giờ đã thấm thía rồi. Là người kinh doanh thì phải có phong độ của người kinh doanh chứ, sao mới nhe nhả được có một lúc lại trở nên thô tục hết rồi.

Cô âm thầm than thở, mấy cái chủ đề đang bàn luận này thật là quá mức tưởng tượng. Nào là chân cô người mẫu này dài, ngực cô kia lớn, và lại còn... Cô thực sự là không thể nghe nổi nữa rồi.

Bọn đàn ông đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, cô không biết đối tác của Boss lại biến thái như vậy!

- Này cô thư kí! Tới đây uống một chén đi chứ?- Một người đàn ông trung niên đã ngà ngà say say nói.

An Hạ cười trừ, rồi xua tay dịu dàng nói

- Xin lỗi, tôi không biết uống!

Ông ta đứng dậy tiến sát đến An Hạ, bước đi loạn nhịp của ông ta khiến An Hạ nghĩ ông ta có thể ngã bất cứ lúc nào, đến gần An Hạ ông ta nhìn cô rồi cười cười, đôi mắt ánh lên sự thèm khát.

- Sao lại không chứ? Uống chút mừng sếp của cô đã đạt được thành công trong cuộc giao dịch lần này!

- Thật sự là tôi không biết uống với lại tôi còn vài việc của công ty chưa giải quyết nên kính mong Boss uống thay tôi được không ạ?- Âm điệu câu nói như có mang theo chút nài nỉ Boss.

Boss gật đầu, An Hạ mừng thầm nhưng người đàn ông đó vẫn không tha cho An Hạ, ông ta vòng ra sau lưng cô tay bắt chợt ôm lấy eo An Hạ, An Hạ không khỏi giật mình.

- Chà, vòng eo chuẩn quá nhỉ?

Rồi ông ta bật cười những cười khác (trừ Boss) cũng cười theo. Đôi bàn tay ông ta từ từ eo cứ lần lần lên đến bụng, toàn thân An Hạ nổi hết da gà, sợ hãi nhưng không thể nói được gì! Bàn tay ông ta cứ lần lần phân ngực. Không thể làm gì được, An Hạ nhắm tịt mắt lại cả người như đông cứng. Hoảng sợ, cảm thấy như mình sắp bị làm nhục giữa bàn dân thiên hạ.

Không còn cảm giác bị mơn trớn nữa, không còn đôi bàn tay lần mò nữa. An Hạ khê mở mắt thì thấy khuôn mặt Boss ở ngay trước mặt mình, bàn tay rắn chắc của Boss nắm chặt lấy bàn tay người đàn ông kia:

- Xin ngài bỏ ra cho! Đây là người của tôi!

Bàn tay Boss nắm chặt đến nỗi lộ rõ gân xanh lên, đôi mắt nheo lại nhìn ông ta đầy đáng sợ, ngữ điệu mang âm lạnh lùng như muốn giết người khác bằng cái lạnh đó. An Hạ sợ sệt đứng hơi nhích về phía Boss, Boss bắt chợt...

Đưa tay...choàng qua ôm lấy vai An Hạ. An Hạ không khỏi giật mình.....nhưng thân nhiệt ấm áp của Boss truyền qua cô. Hai trái tim đang đập thốn thức, bất chấp cả nhịp điệu.

Boss đang hồi hộp sao? An Hạ nghĩ thầm.

Thân nhiệt ấm áp đó làm cho An Hạ tìm lại được một chút bình yên hơn.

Một hồi sau, Boss buông tay người đàn ông đó, vẫn giữ phép lịch sự cúi chào ra về. An Hạ cũng cúi chào họ rồi bị Boss kéo đi, đôi vai An Hạ bị cánh tay rắn chắc của Boss siết chặt lại. Đau, nhưng không dám nói...ra đến cửa nhưng Boss vẫn chưa buông ra, An Hạ không biết mở lời thế nào. Nhìn Boss đang âm thầm đến đáng sợ.

Boss đang tức giận sao?

4. Chương 4 : Bị Bắt Nạt

Sáng hôm sau.

An Hạ đi làm, nghĩ đến chuyện người đàn ông hôm qua cũng đủ khiến cô sởn gai ốc. Thật một đám suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Quả thật giờ cô mới thấm thía câu nữ bước vào ngành showbiz thì từ nằm mà lên, còn nam thì từ quỳ mà lên.

An Hạ thở dài bước vào công ty, hôm đó nhìn Boss có vẻ rất tức giận, là vì cô sao? Không đời nào! An Hạ nghĩ mãi mà chẳng biết tại sao Boss lại tức giận đến như thế.

-An Hạ!- Tiếng kêu với ngữ điệu đầy lạnh lùng vang lên sau lưng cô.

Có đánh chết An Hạ cũng nhận ra tiếng đó là của ai, An Hạ quay lại và cúi chào, nói:

-Chào buổi sáng Boss!

-Đi với tôi!- Boss quay đi ra lệnh.

Boss bước vào thang VIP, An Hạ tần ngần một lúc rồi cũng đi theo sau Boss. Cửa thang máy đóng lại, không ai nói gì. Boss nhìn cô rồi lên tiếng nói:

-An Hạ! Tôi xin lỗi việc hôm qua!

An Hạ ngạc nhiên trăn trối rồi khẽ đáp:

-Không phải đâu! Do tôi sơ suất.

An Hạ vô cùng ngạc nhiên, Boss vừa xin lỗi cô....Boss xin lỗi cô...An Hạ cứ tưởng mình đang nằm mơ. Một lời xin lỗi từ Boss!!!

Rồi không ai nói gì, một khoảng lặng bao quanh lên không gian trong thang máy.

-Boss! Nhưng...nhìn...lúc đó...anh có vẻ rất tức giận...? Có chuyện gì...sao?

Boss quay qua nhìn An Hạ rồi nhếch môi cười. Quả đúng lúc đó anh có tức giận, chỉ hận không đánh cho tên đã giở trò sàm sỡ An Hạ một đám...nhưng tại sao anh lại tức giận. Chính anh cũng tự hỏi mình như vậy? Tại sao lại tức giận, trước giờ anh đâu có bao giờ như thế!

-Không có gì!- Boss lạnh lùng đáp.

-Thật...sao?- An Hạ tỏ vẻ không tin.

Boss quay lại, dí sát mặt anh gần mặt An Hạ. Hoảng hốt, An Hạ theo đà lùi lại về sau. Boss nhìn thẳng vào mắt An Hạ, một đôi mắt sâu thẳm, phẳng lặng tựa như nước hồ thu. Đôi mắt như thu hết cả Trái Đất

vào trong và trong một thoáng Boss cũng thấy mình như bị cuốn hút vào trong đôi mắt đó. Hàng lông mày thanh mảnh nằm ở phía trên đôi mắt.

Hai khuôn mặt quá gần nhau! Chỉ cách có vài milimet nữa thôi. An Hạ cảm nhận được cả hơi thở có một chút hơi dồn dập của Boss, một mùi hương nhẹ tỏa ra từ người Boss... một mùi hương như là mùi của gió... nhưng vẫn không thiếu đi phần nam tính.

-Vậy cô nghĩ tôi thế nào?- Boss nói với giọng đầy chế giễu.

-Ồ...ơ...không có gì! Tôi chỉ quan tâm đến Boss thôi.

-Vậy sao? Tôi thấy hình như cô có ý gì mà!- Boss nhếch môi nhìn An Hạ với ánh mắt dò xét.

-Vâng...không...có gì ạ! Mà Boss...xin ngài làm ơn đứng xa ra cho.

An Hạ dùng tay đẩy Boss ra nhưng rồi khựng lại....nhịp tim đập quá nhanh! Phải là Boss đang hồi hộp như cô...chắc không phải đâu!

Đúng là lúc An Hạ đặt tay lên ngực Boss, anh cũng có thoáng cảm thấy hồi hộp, anh chưa từng tiếp xúc gần với phụ nữ như vậy...mặc dù xung quanh luôn có các cô diễn viên người mẫu vây quanh.

Rồi An Hạ vội vã bỏ xuống, ngượng ngịu cúi mặt nhưng Boss vẫn không đứng cách ra, anh nhìn chăm chú An Hạ một lúc rồi cười một nụ cười đầy khó hiểu nhưng ẩn chứa như đã tìm được điều gì đó rất thú vị. Boss đứng về vị trí cũ, đưa tay vuốt vào túi quần rồi hờ hững nói:

-Cô về tổ Thảo luận và Giám sát cầm bản kế hoạch cô đang làm nữa chừng lên đây cho tôi.

-Của tôi ạ?- An Hạ hỏi vặn lại như không tin vào tai mình.

-Chứ của tôi chắc?!

An Hạ lắc đầu, thang máy mở cửa ở tầng ba, An Hạ vẫn còn hồi hộp nhưng cố giữ bình tĩnh cúi chào Boss rồi bước ra.

An Hạ thở phào, Boss không biết gì về phong tục của nước mình sao? Sao cứ dí sát mặt cô như thế. Kiểu này chắc cô sẽ đau tim chết mất.

Boss ơi! Người ta nói nam nữ thụ thụ bất thân....nam nữ thụ thụ bất thân đấy!

Tổ Thảo luận và Giám sát.

An Hạ trở về ai cũng mừng ríu rít, hỏi rất nhiều điều, An Hạ chỉ cười rồi trả lời qua loa rồi về bàn hoàn thành nốt bản kế hoạch để đưa cho Boss, cô không thể chậm trễ nữa nếu không muốn Boss nổi cáu.

Bản kế hoạch làm mất gần nửa buổi sáng của An Hạ, đang thu dọn mọi thứ chuẩn bị nộp bản kế hoạch cho Boss thì điện thoại rung lên bần bật trong túi, thả vài thứ linh tinh trên tay xuống bàn, An Hạ lấy ra và nghe:

-Alo!

Đầu dây bên kia không có tiếng đáp trả, An Hạ lặp lại, nhưng vẫn không có tiếng trả lời, nhìn vào màn hình điện thoại là số của Thu Phương- bạn thân thời đi học của cô, An Hạ bỗng nghi ngờ có chuyện xảy ra với An Hạ, cô liền nói:

-Thu Phương! Là bạn phải không? Phương!!!

Vẫn không có tiếng trả lời nhưng lại thay vào đó vài tiếng nấc lên, An Hạ thấy lo sợ bèn nói to vào điện thoại:

-Phương!!! Có chuyện gì với bạn đúng không? Phương, trả lời đi!!!

Một lát sau, tiếng nói yếu ớt của một người con gái ở đầu dây bên kia kèm theo tiếng nấc lên từng hồi:

-An Hạ...mình....không muốn...sống nữa....mình muốn chết....

An Hạ hoảng hốt, trái tim đau như có cái gì chích vào, cô lo sợ nói vội:

-Phương! Đừng làm chuyện gì dại dột....đừng mà Phương! Ở đó...chờ ở đó, mình....mình....sẽ tới...

An Hạ bỏ chạy ra khỏi phòng dưới sự đẩy ngang nhiên của mọi người, chờ thang máy An Hạ cầm chặt điện thoại như là vật cuối cùng để có thể kết nối đến với Phương.

Ra ngoài, cố bắt taxi, An Hạ vội vã hối tài xế chạy thật nhanh đến đường Biệt Thự, An Hạ lo lắng mong Phương đừng làm chuyện gì dại dột. Chiếc xe cứ chạy rồi dừng tại một căn nhà màu trắng thanh thoát ở đầu đường Biệt Thự, tuy màu trắng nhưng mở cửa ra thì một không gian u ám, tối tăm bỗng ập tới. An Hạ toát lạnh sống lưng, nơi đây lần cuối cô tới là một căn nhà ẩm áp tràn đầy nắng, cây cối được chăm sóc kỹ lưỡng như giờ đây cây cối cũng không có sức sống, tất cả đều bị héo bởi thiếu nước quá lâu, An Hạ bước vào trong, cả căn nhà được bao trùm bởi không gian u tối, rèm được kéo kín lại tất cả không có một chút ánh nắng lọt vào, đồ đạc bị vứt vương lung tung, An Hạ đứng một chỗ một lúc cho đến khi mắt quen được với bóng tối cô mò mẫm mà đi, An Hạ cố tìm cô bạn thân của mình trong bóng tối, vẫn không thấy gì. An Hạ liền kéo tung rèm ra. Ánh nắng chiếu vào căn phòng khách, An Hạ giật mình tất cả đồ đạc được phủ một lớp vải trắng và bị bám bụi, một không khí khó chịu bao quanh nơi đây đến ngột ngạt, An Hạ kéo tung tất cả các rèm cửa ra và vào một phòng nằm gần phòng khách. Căn phòng này cũng giống như phòng khách An Hạ cũng phải vào và mò mẫm trong bóng tối.

-Á!!!- An Hạ hét lên khi vấp phải thứ gì đó.

-An...Hạ!- Tiếng nói yếu ớt vang lên, An Hạ quay lại trên giường có một bóng người, An Hạ hoảng hốt lùi lại và cổ trắn tỉnh để không phải hét lên.

-Phương...

Cô gái kia thở dài, đúng là bạn của cô rồi, phản ứng đầu tiên của An Hạ là kéo tung rèm ra, ánh sáng chiếu vào làm Thu Phương nheo mắt lại, An Hạ hoảng hốt nhìn cô bạn mình và xung quanh căn phòng, dưới nền nhà thuốc rải đầy đủ loại và có cả một con dao gọt trái cây và một mảnh vải bị xé rách nát còn dính máu. An Hạ giật mình, Phương đã định làm gì vậy? Nhìn lại bạn mình, làn da trắng ngày nào giờ đây tái xanh, nhợt nhạt vì ở trong tối quá lâu, khuôn mặt hốc hác đôi mắt quầng thâm và sưng to vì thức, khóc quá nhiều, An Hạ ngồi xuống bên cạnh bạn mình rồi cất tiếng hỏi:

-Phương à! Bình tĩnh kể mình nghe xem có chuyện gì đã xảy ra với bạn...

Thu Phương nhìn An Hạ bằng đôi mắt mệt mỏi chứa sự tuyệt vọng, cô lắc đầu và bật khóc. An Hạ ôm bạn mình vào lòng, cố nén nước mắt lại. Ai đã làm cho bạn cô thành ra như thế này...An Hạ buồn bã không hỏi nữa để mặc cho Thu Phương thỏa sức khóc. An Hạ không bit làm thế nào cứ ôm chặt cô bạn mình, Thu Phương bề ngoài rất hồn nhiên, vô tư nhưng rất dễ tổn thương. Ai đã nỡ nhấn tâm làm một cô gái đáng yêu như Thu Phương thành ra như thế này chứ? An Hạ thầm nghĩ.

Sau một hồi khóc, Thu Phương gục trên vai An Hạ vì quá mệt mỏi, An Hạ thở dài gọi điện cho tài xế riêng của nhà cô đem Thu Phương về nhà cô, nếu để cô ở đây thì chắc Phương làm chuyện dại dột mất và sau đó An Hạ gọi điện dặn dò mẹ cô canh chừng Thu Phương.

An Hạ nhìn quanh căn nhà một lúc rồi lại thở dài, căn nhà ẩm áp mà cô nhìn thấy năm xưa giờ sao lại điêu tàn thế này chứ! Khóa cửa lại và quay đi bắt taxi về công ty thì trời cũng đã sang chiều, đã qua giờ nghỉ trưa...

Về đến công ty, An Hạ bắt tay vào vài công việc linh tinh rồi khoảng hai giờ chiều hơn mới cầm bản kế hoạch đưa cho Boss, gõ cửa phòng Boss và bước vào, Boss nói:

-Hình như bản kế hoạch làm mất nhiều thời gian của cô quá thì phải?

-Tôi xin lỗi, tại bạn tôi gặp một vài chuyện tôi phải chạy ra ngoài.

Boss ngược nhìn An Hạ, cười chế giễu và nói:

-Tốt bụng nhỉ? Công ty dễ dãi như thế từ bao giờ vậy! Cho nhân viên chạy ra ngoài trong giờ làm việc mà không phải vì công việc.

-Nhưng đây là chuyện gấp thưa Boss!

-Gấp bằng công việc không?

An Hạ bực mình vì bản tính độc tài của Boss, cô hét lên:

-Nhưng đây là chuyện liên quan đến tính mạng người, nếu là bạn anh thì anh có giúp không?

-Nếu tôi là cô thì chắc sẽ có nhưng rất tiếc tôi không phải là cô nên không!- Ngữ điệu lạnh lùng làm An Hạ chết điếng.

Boss nheo mắt nhìn An Hạ, cô tức giận hét vào mặt Boss:

-Đồ máu lạnh!

Boss lại nheo mắt, hàng lông mày chau lại làm thu hẹp ấn đường, anh nói bằng giọng mỉa mai, chế giễu:

-Vậy sao? Cô thấy máu của tôi chưa mà biết nó lạnh hay nóng?

-Anh....anh...

An Hạ bực dọc quay đi, tiếng đóng cửa vang lên rồi tất cả chìm vào im lặng, Boss nhếch môi cười...

“Rắc!”

Một tiếng động vang lên đáng sợ, cây bút chì trong tay Boss đã bị bẻ gãy từ lúc nào, đôi mắt hằn lên sự giận dữ, đáy mắt biến chuyển khó tả. Đôi môi cong lên tạo thành một nụ cười bí ẩn nhưng cũng không giấu được sự tức giận ở con người này.

o0o

Ở khuôn viên sau.

An Hạ ngồi dưới gốc cây, khuôn mặt nhẵn lại tay cứ bứt bứt từng cọng cỏ. Tại sao trên đời có người máu lạnh như thế chứ? Có kẻ mà không để ý đến bạn bè dù họ có như thế nào. Ngẩng lên nhìn bầu trời xanh, An Hạ thở dài, cô bất chợt lại nghĩ đến Thu Phương và sự tuyệt vọng của cô ấy, chuyện gì đã xảy ra chứ? Thu Phương tại sao lại yếu đuối đến như thế.

Nhưng...

Tất cả không quan trọng bằng việc...cô bị Boss ức hiếp!!! Thật là tức quá mà!

An Hạ lại đưa tay cứ bứt những ngọn cỏ vô tội.

Trên tầng mười, một người đàn ông đang nhìn xuống phía An Hạ, đôi mắt nheo lại đầy đáng sợ rồi anh lại đánh bạo thở dài và kéo rèm lại. Ngồi xuống ghế với dáng vẻ mệt mỏi, anh day day hai bên thái dương, mắt nhắm hờ.

-Anh đã làm gì An Hạ?- Một tiếng nói của một chàng trai khác vang lên.

Anh giật mình mở mắt, thì ra là Phong, anh lạnh lùng nói:

-Vào sao không gõ cửa?

Phong nhếch môi cười nói:

-Em gõ nát cả tay rồi chỉ có người lơ đãng không nghe thôi!

Boss giật mình tự hỏi mình lơ đãng đến thế sao? Không để ý gì xung quanh, anh không hiểu là mình đang bị làm sao nữa!

Từ sau việc An Hạ bị một đối tác của anh giở trò sàm sỡ, anh lại thấy bực bội rồi bây giờ nhìn An Hạ đang như thế lòng anh ngổn ngang cảm xúc. Boss lắc đầu, tự cười mình quá đa cảm và cố gạt bỏ những ý nghĩ ấy ra khỏi đầu.

Phong ngồi xuống ghế, nhìn anh trai mình rồi nói:

-Em thấy An Hạ bị bực bội chạy ra khuôn viên sau công ty, đến nỗi chẳng thấy gì cả em gọi mãi mà vẫn cứ đâm đầu chạy. Rất cuộc, anh đã làm gì An Hạ?

Boss lắc đầu và đáp:

-Chẳng làm gì cả! Áp lực công việc thôi!

-Vậy sao?- Phong tỏ ý dò xét.

-Em tin không thì tùy!

Phong không hỏi nữa chỉ thở dài vì anh biết có hỏi thêm thì Boss cũng sẽ không nói. Từ nhỏ đến giờ, anh chưa bao giờ nghe Boss tâm sự bất cứ điều gì, anh là người rất khó gần kể cả người thân trong gia đình ít ỏi mà hiểu được anh đang làm gì.

-Chị Hương!- Phong gọi to.

Từ ngoài vào, một cô thư kí xinh đẹp, khuôn mặt sắc sảo ẩn chứa sự thông minh tiền ẩn, chị ta cúi người chào và hỏi lễ phép:

-Giám đốc cho gọi tôi?!

-Chị xuống sau khuôn viên công ty gọi An Hạ lên đây cho tôi.

Chị ta lễ phép cúi đầu và đi, Boss ngạc nhiên nhìn Phong và hỏi:

-Em làm gì thế?

-Chẳng phải anh cần check bản kế hoạch của An Hạ thật nhanh trước chuyến công tác ngày mai sao?

Boss ồ lên, anh hoàn toàn quên mất đi việc đó. Phong tựa người vào ghế, đôi mắt vẫn nhìn vào bản kế hoạch mà bên góc trái của tờ giấy có ghi hai chữ An Hạ.

Lát sau, An Hạ bước vào, khuôn mặt vẫn còn giận dỗi, hai má phúng phính trông vô cùng đáng yêu, thấy An Hạ Phong bỗng bật cười còn Boss và An Hạ ngạc nhiên nhìn Phong, không ai nói gì nhưng hai người đều chung một suy nghĩ là có nên đưa Phong vào bệnh viện tâm thần để điều trị hay không?

-Cô ngồi xuống đi!- Boss ra lệnh.

An Hạ ngồi xuống, Boss không vòng vo đi thẳng vào công việc. Phòng làm việc của Boss bình thường vốn im lặng nhưng nay lại trở nên náo nhiệt bởi tiếng cãi của An Hạ và Phong.

Một lát sau.

Thật sự ở phần quảng cáo cho bộ phim dài tập sắp tới An Hạ đã làm rất hoàn chỉnh nhưng Boss một hai vẫn không chịu, nói trong đó An Hạ thiếu cái gì đó, An Hạ không nghe cãi bướng.

-Nhưng với cách quảng cáo này bộ phim của chúng ta sẽ được quảng bá rộng rãi.

-Không phải tôi không đồng ý với cách này nhưng trong này cô vẫn còn thiếu, cảnh 128 là cảnh quan trọng của bộ phim nhưng tôi không thấy cô đưa vào mà cô lại đưa cảnh 45 vào. Cô không thấy vô lý à?

An Hạ hếch mũi lên và cao giọng nói:

-Không! Bởi vì nó là cảnh quan trọng nên tôi mới không đưa, nếu đưa vào thì các tình tiết khác sẽ theo đó mà được bật mí, bộ phim chẳng còn gì để xem nữa. Nó sẽ nhạt nhẽo và chẳng có mùi vị gì, cứ như nước lã vậy!

Boss vẫn khẳng khái với ý định của mình, Phong không nói nhìn hai người họ rồi trầm tư, hàng lông mày chau lại tỏ vẻ suy nghĩ. Sau một hồi suy nghĩ, anh lên tiếng:

-Đúng là chúng ta không nên đưa cảnh 128 vào vì nó quan trọng, nhưng đưa cảnh 45 vào cũng không hợp, tôi nghĩ phù hợp nhất là cảnh 89 ở giữa và cảnh 125 và cảnh 297 lồng vào với nhau.

Boss và An Hạ nhìn nhau rồi suy nghĩ đắn đo, lát sau An Hạ mặt mày rạng rỡ và nói:

-Ý kiến anh Phong hay đó, nhưng thay cảnh 125 thành cảnh 123 đi, nếu lồng với cảnh 297 là ok nhất!

-Ý kiến được đó!- Phong ủng hộ.

-Duyệt!

Thế là xong bản kế hoạch của An Hạ, nó làm mất đi gần cả buổi chiều của cô. Bản kế hoạch được Boss thông qua và kiểm duyệt rồi đưa qua bộ phận Kỹ thuật để làm và dàn dựng, An Hạ làm vài việc linh tinh rồi chuẩn bị về.

-An Hạ!- Boss gọi.

-Vâng!

-Ngày mai tôi và Phong phải đi công tác ở thành phố X một tuần, trong thời gian đó cô hãy trở về tổ làm lại, có vẻ đang thiếu người. Nhưng cô vẫn là thư kí của tôi, khi cần thiết tôi sẽ gọi về giao cho cô vài việc và nên nhớ hằng ngày phải lên đây kiểm tra lại công việc và dọn dẹp cách thứ.

-Vâng!

Giọng trả lời đầy hờn hờ, An Hạ không cần nghe những câu sau Boss nói gì, cô chỉ nghe đến là ngày mai được trở về tổ là cảm giác hạnh phúc dâng lên. Sẽ là một tuần không phải là chân sai vặt cho Boss, An Hạ thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào mình, sao Boss không đi luôn một tháng cho khỏe nhỉ?

An Hạ chào Boss rồi hí hửng ra về, thỉnh thoảng còn ngân nga hát. Boss quan sát An Hạ, đôi mắt trở nên lắng xuống phẳng lặng lại, đáy mắt ánh lên tia nhìn ấm áp. Đôi môi xuất hiện một đường cong hoàn hảo.

oOoBuổi tối.

Tại phòng An Hạ, An Hạ nhìn cô bạn Thu Phương của mình rồi khẽ thở dài và quay đi.

- An Hạ!- Phương ngồi dậy và kêu cô.

An Hạ quay lại cười nói:

- Mình làm bạn dậy à?

- Không! Nói chuyện với mình chút được không?

An Hạ gật đầu rồi ngồi xuống. Thu Phương cúi đầu mi mắt rũ xuống, đôi mắt đen uớt ướt trông thật quyến rũ, cả căn phòng chìm vào im lặng, một sự im lặng đầy khó hiểu. Lát sau, Phương mới lên tiếng:

- An Hạ à! Mình và anh ấy...chia...tay rồi!

Thu Phương nấc lên, giọng đầy đau khổ. An Hạ không biết nói gì chỉ biết nắm lấy tay bạn mình rồi thở dài, Thu Phương tiếp lời:

- Mình không biết sao nữa! Những ngày qua là một chuỗi ngày đau khổ của mình, mình thấy chán ngán với cuộc sống khi không có anh ấy. Trong căn nhà đó, ở đâu cũng tràn ngập hình ảnh của anh ấy, mình không biết làm sao! Mình phải làm sao đây? Phải làm sao đây Hạ.

- Mình không biết, mình chỉ còn cách biết nói bạn quên đi! Anh ta không xứng với bạn đâu!

- Mình không thể, mình yêu anh ấy nhiều lắm...nhiều lắm!

Thu Phương bật khóc, nước mắt tuôn ra rơi xuống mu bàn tay An Hạ, An Hạ quay mặt đi hướng khác nếu không chắc cô sẽ không kìm được nước mắt mắt. Hít một hơi thật sâu, An Hạ cố tự bảo mình không được khóc rồi nói:

- Bỏ anh ta đi! Nếu anh ta đã đi rồi thì dù bạn có níu kéo thì vẫn như vậy thôi! Mình không còn lời khuyên nào cả. Bạn hãy quên anh ta đi, từ giờ cho đến lúc đó thì bạn đừng về căn nhà đó nữa, nếu khi bạn thấy bình ổn hơn rồi hãy về...

Thu Phương ngẩng người rồi gật đầu nói tiếp:

- Có lẽ bạn đúng, mình sẽ cố quên anh, vậy thời gian này mình làm phiền bạn rồi!

- Không sao! Ở đây mình có thể ôn lại kỉ niệm lúc đi học

- Phải ha! Lúc còn đi học mình hay chạy qua đây ngủ hoài! Bố mẹ mình mắng hoài mà vẫn lì.

Thu Phương gạt nước mắt rồi cười mếu máo, An Hạ cũng bật cười khi nhớ lại những kỉ niệm thời đi học.

Cả buổi tối hôm đó, An Hạ và Thu Phương nhớ lại những kỉ niệm buồn vui vàng óng ngẩn, rồi cả hai cô gái chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau.

Ánh mặt trời le lói vào căn phòng, gió sớm mai thổi nhẹ mang hơi sương lạnh hôm qua còn dư âm lại lùa vào căn phòng, An Hạ mở mắt dậy và cố đi thật nhẹ để không làm phiền Thu Phương, bạn cô đã nhiều đêm thức trắng để khóc rồi, giờ cô ấy phải được ngủ trong yên bình, không đau khổ.

An Hạ bước xuống phòng, nói mẹ một vài việc về bạn mình, bà cũng thở dài thương thay cho cô gái ngốc nghếch đó rồi gạt đầu, An Hạ bước đến công ty.

- Chào các chị!- An Hạ cúi người vui vẻ nói.

- An Hạ! Chào mừng nàng Hằng Nga trở lại tổ!- Anh tổ trưởng trêu chọc An Hạ.

An Hạ cười cười rồi về bàn làm việc. Ôi! Bàn làm việc lâu rồi cô không ngồi vào, thật thoải mái! Làm việc với Boss cô toàn bị áp lực và bị hành hạ không thôi!

Mọi người sau khi hỏi thăm thì ai cũng bắt tay vào công việc của mình, An Hạ ngồi đó hơn hai giờ đồng hồ mà không biết phải làm gì, cô ngáp một cái rồi đứng dậy:

- Chị ơi! Có gì cho em làm không ạ?

- Rất tiếc là không em ạ! Công việc đều được phân đều cho từng người rồi! Chứ khi Boss đi không sắp công việc gì cho em hả?

An Hạ lắc đầu ngao ngán rồi vào phòng tổ trưởng hỏi:

- Chào anh! Có gì cho em làm không ạ?

- Không Hằng Nga, công việc đều đã rất đủ.

- Chứ có ai mà một lần kiêm nhiều việc không ạ? Đưa em làm giúp cho!

- Không em ạ! Ngồi chơi đi!

An Hạ ngán ngẩm cúi chào rồi về lại chỗ, nhìn quanh phòng thấy ai cũng tất bật với công việc chỉ có mình cô là không có. Tại sao cơ chứ!

Lần thứ $n + 3$ An Hạ ngẩng đầu lên trời và hét: “Ông Trời ơi! Người có mắt không vậy?”

Nhưng....

Khoan đã...

Hình như hồi nãy chị kia nói:

“Công việc đều được phân đều cho từng người rồi! Chứ khi Boss đi không sắp công việc gì cho em hả?”

Đúng rồi!

Trước khi đi, đáng lẽ Boss phải phân công việc cho cô chứ! Đằng này lại không nhận được lệnh gì từ Boss cả....

Boss! Anh đang cố chơi tôi sao?

A a a a a !!!!!

Boss đáng ghét! Anh không phải là người!- An Hạ tức tối rửa thầm trong lòng.

Ồ sán bay.

Chiếc điện thoại rung lên trong túi, Boss lấy ra nghe, đôi mắt lạnh lùng hằng ngày giờ đây ánh lên một tia ấm áp, tỏ vẻ thích thú rồi anh cúp máy. Vẫn giữ phong thái lạnh lùng nhưng chỉ lát sau, anh không thể nhịn cười và bật cười, Phong từ xa bước tới nhìn anh trai mình đầy khó hiểu, hỏi:

- Sáng nay anh uống thuốc chưa?

Boss không đáp vẫn tiếp tục mỉm cười, chỉ cần nghĩ tới cảnh đó thì anh không thể không nhin được cười. Thú vị thật!

- Anh hai, anh sao vậy?

- Không sao, có một cuộc trao đổi rất thú vị, phần lợi thuộc về anh rất nhiều.

Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Có cuộc trao đổi hay vậy sao?

Boss vẫn mỉm cười, hình ảnh lạnh lùng như bị phai mờ đi trong nụ cười ấm áp đó, nụ cười dịu dàng mang đến cả mùa xuân đến.

- Phải, mà đối tác là một cô gái rất thú vị!

Phong tròn mắt nhìn ông anh trai mình, trước giờ anh hai chưa bao giờ có hứng thú với các cô gái. Hôm nay mặt trời mọc hướng nào vậy???

Boss vẫn mỉm cười, đôi mắt dõi về phía xa, ánh mắt trở nên dần ấm áp hơn. Một cảm giác lạ ủa dậy trong lòng anh, cảm giác ấm áp và có chút lạnh lùng đậm hương vị ngọt.

Phong vẫn nhìn anh trai mình, khi tiếng phát thanh viên vang lên chuyển máybay đến thành phố X thì Boss mới chợt tỉnh và quay về phía phòng dẫn rasân bay. Phong nhìn theo anh trai mình rồi lắc đầu.

Có lẽ anh hai làm việc nhiều quá, bị stress ảnh hưởng tới não rồi! Có phải bị điên không ta? Phong nhìn Boss đầy thắc mắc và đi theo sau anh mình.

Hết giờ làm việc.

An Hạ thất thểu bước về nhà, miệng không ngừng rửa thầm Boss. Boss đángghét! Boss trời đánh!!! Boss nghĩ cô là loại người gì vậy? Cô đâu phảiloại người há miệng chờ sung, đến công ty ngồi chơi cả ngày rồi đến cuối tháng nhận tiền lương đâu! Thế thì cô ở nhà cho bố nuôi rồi kiếm mộttám chồng đại gia lấy quách về cho rồi! An Hạ càng nghĩ càng tức, khuôn mặt nhăn lại, méo xệch.

Giờ thế là trong một tuần, công việc của cô chỉ là ngồi chơi, xơi nước. Rồi mấy chị trong tổ sẽ nói sao, nghĩ sao về cô đây??? Cô dụ dỗ Boss

Không!!!

An Hạ tức muốn khóc, chân bước nhanh về nhà. Miệng lầm bầm ch-ửi rửa Boss: mong anh ta vấp vỡ chuối vào bệnh viện đi!

Boss trời đánh! Boss chết tiệt!!!

Boss không phải là người, anh ta là sói đội lột người!

Ở đâu đó, có người bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng và ngứa tai, anh thắc mắc ai ***** mình vậy ta...?

oOoChưa bao giờ An Hạ lại mong một tuần trôi qua nhanh như thế, giờ cô chỉ mong Boss về và có một công việc đàng hoàng mà thôi! Bao nhiêu ánh mắt dòhỏi, thắc mắc của các anh chị trong tổ hướng về cô chỉ với một câu hỏi duy nhất: An Hạ sao em rảnh rồi quá vậy???

Thế là ước nguyện của An Hạ được đáp ứng, thời gian thấm thoát trôi đã quămột tuần, Boss lại quay về công ty mọi người ai cũng hào hứng gặp Boss(nói chính xác hơn là gặp em trai của Boss).

Tuy nhiều thư kí, các nhân viên trong công ty ai cũng đến sớm hơn cô nhưngchưa bao giờ gặp “may mắn” như cô hiện giờ. Tình hình là hôm qua chỉ vìthức khuya coi phim kinh dị với Thu Phương mà sáng nay bảy giờ ba mươiphút cô mới ra khỏi nhà, đến công ty mất mười phút. Mặc dù tám giờ mới vào làm việc nhưng vì là thư kí của Boss, hôm nay lại có cuộc họp quan trọng nên cô phải đến thật sớm để chuẩn bị mọi thứ...Nhưng...chỉ vì một chút trễ nải mà An Hạ được “may mắn” đi chung thang máy với Boss.

Người ta thường nói quá tam ba bận. Nhưng...đây là lần thứ ba và có lẽ là hơn,cô đùng mắt với Boss chỉ vì chút nhầm lẫn và lại ngang nhiên vào thangVIP mà không biết là vào thang VIP. Đã vậy, cô còn lơ đãng không thấyBoss, miệng thở phào nói;

- Phù, may quá! Vẫn còn kịp, Boss chưa tới! Nếu anh ta mà tới là mình tiêu chắc. Nghĩ lại thì cả một tuần qua anh ta làm mình khốn đốn, Boss trờiđánh! Boss chết tiệt! Boss độc tài.

Boss đứng bên cạnh, dù không muốn nghe nhưng nó cũng đập vào tai anh. Bossnehe mắt lại, đôi mắt ánh lên tia nhìn sắc bén, miệng nhếch lên, anh lạnh lùng lên tiếng:

- Cô thù tôi đến mức đó sao?

An Hạ giật mình vội quay lại và trong một giây đó cô thấy như cả thế giớiđứng lại....nãy giờ cô nói xấu Boss....anh đã nghe hết....???

Cô chỉ hận là không được hét lên cho thỏa sức mà thôi! Người ta nói cái miệng hại cái thân quả là không sai mà!

Ông Trời ơi! Người đang đối xử kiểu gì với con vậy?

An Hạ lùi lại, miệng cười nhưng chẳng khác gì cô đang méo máo khóc vậy, An Hạ khổ sở nói:

- Boss, chào buổi sáng! Chuyến công tác thế nào ạ?

Boss lạnh lùng quay mặt hướng khác, hai tay đút vào túi quần và nói bằng giọng đầy mỉa mai:

- Chuyến công tác rất tốt đẹp nhưng hình như có ai đó trong lúc tôi đi muốn đuổi tôi luôn thì phải?

An Hạ cúi đầu, còn cả việc đâm thọc này nữa sao? An Hạ không nói, lòng lo sợ. Cô đưa mắt liếc Boss thấy biểu hiện của Boss vẫn bình thường, vẫn thái độ âm trầm đó...nhưng càng âm trầm càng đáng sợ. Sáng nay hình như cô bị sao quả tạ chiếu rồi! An Hạ ầng ậng nước mắt, phải làm sao đây???

An Hạ bước lùi lại, nép người phía sau nhưng....không may....cô bị tẹo chân.Gót giày bị nghiêng một bên. Chao đảo, An Hạ hoảng hốt nói không nên lời tưởng sẽ ngã một cái rầm nhưng...ai ngờ...

Một bàn tay to khỏe, rắn chắc vòng qua ôm lấy An Hạ. An Hạ giật mình nhìnBoss, mặt cô từ chỗ khó hiểu chuyển sang đỏ lên. Vòng tay Boss vòng quao cô, tay cô thì đặt lên vòng ngực to rộng của Boss. Mắt đối mắt,khoảng cách giữa hai khuôn mặt chỉ còn được tính bằng m illimet.

Thời gian như trôi chậm dần. Một lần nữa, cô lại được nhìn Boss ở cự ly gầnnhư thế này. Vẫn là mùi hương của gió, nhẹ nhàng, khoáng đãng nhưng vẫnkhông thiếu đi sự nam tính. Cô nhìn vào đôi mắt của Boss. Một đôi mắt màu nâu nhân nhật, nếu nhìn thoáng qua thì người ta sẽ thấy đôi mắt đó thật cận, không có chiều sâu...nhưng nếu nhìn kĩ ta sẽ thấy đôi mắt đó có một màu nâu của cà phê sữa. Rất lạnh, nhưng sâu lắng biểu hiện của một con người hay suy nghĩ nhiều, con người chuyển động liên hồi. Trong một thoáng, An Hạ ngẩng người ra nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu cà phê sữa đó.

Còn Boss, anh không biết phải làm gì tiếp theo, thấy An Hạ nhìn mình chămchăm, anh nhưn mảy nhìn cô. Lại một lần nữa, anh cũng bị cuốn hút vào đôi mắt phẳng lặng tựa nước hồ thu ấy. Nhưng chỉ một lát sau, Boss chợt tỉnh, nhưng hai người thì vẫn đang trong tình trạng kẻ ôm eo người trong lòng. Bầu không gian như bị thu hẹp lại đến mức khó thở, Boss lên tiếng phá đi không gian đó:

- Bộ mặt tôi có dính gì sao?

An Hạ chợt tỉnh, đỏ mặt cúi đầu xuống. Cô thấy mình thật kì cục, khôngkhông lại nhìn Boss chăm chăm như thế! Cô giật mình mới thấy mình vàBoss đang đứng trong tình trạng rất là...thân mật. An Hạ đỏ mặt vội dùng tay đẩy Boss ra, nhưng thay vì lùi lại cô lại tiến tới...

Đôi giày cao gót thế là giáng một đòn lên chân Boss. Đau, Boss không biếtnói gì chỉ trăn trối nhìn An Hạ, khuôn mặt lạnh lùng bị thay bằng một khuôn mặt méo xệch đầy đau khổ. An Hạ cuống quýt liền lùi lại và nói:

- Boss! Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!

- Không...sao!- Boss cố nén cái đau và nói từng chữ.

An Hạ thấy thế liền thở phào và cố đứng cách Boss ra một khoảng để không phải lặp lại tình cảnh như lúc này.

Im lặng. Cái không khí này làm An Hạ thấy áp lực rất lớn.

“Ding”

Tiếng thang máy mở ra, cuối cùng cũng tới tầng 10, An Hạ cảm thấy như được giải thoát liền vội đi ra trước Boss, còn Boss thì đi sau. Hai người bước ra dưới cái nhìn đầy ngạc nhiên và ghen tị của các cô thư kí khác.

An Hạ liền bước nhanh tới chỗ bàn làm việc của mình. Nghĩ đi nghĩ lại lúc sáng vì đi vội, mơ mơ màng màng đi nhầm thang VIP của Boss.

Dùng thang máy của Boss, đi chung với Boss, nói xấu Boss. Giẫm vào chân Boss. Cộng tất cả các lỗi sáng nay phạm phải.

Cô chết chắc rồi!

An Hạ khổ sở, thở dài liên tục nhưng rồi bỗng chợt nhớ ra là chín giờ có cuộc họp quan trọng cô liền vội thu xếp giấy tờ, bản kế hoạch vì lần này cô sẽ là người thuyết trình kế hoạch quản bá bộ phim dài tập lần này. Vào phòng họp rộng rãi, có bục dành cho người thuyết trình, lát nữa cô sẽ đứng trên đó dưới ánh nhìn của các đối tác lớn khác. An Hạ hồi hộp vô cùng, đây là lần đầu tiên cô thuyết trình mặc dù khi còn học đại học cô đã nhiều lần thuyết trình bài báo cáo của mình nhưng đó là trước mặt nhiều bạn học, còn đây là những bản quản trị cấp cao, những đối tác, ông bầu lớn trong giới showbiz cô không khỏi hồi hộp.

Tự trấn an mình bình tĩnh. An Hạ hít một hơi thật sâu và thở ra. Cô nhủ thầm mình sẽ làm được mà!

“Reng....reng”

Chuông điện thoại bàn làm việc Boss vang lên, An Hạ chạy vào và nghe máy, đầu dây bên kia là một cô gái nói bằng giọng thều thào như người bệnh:

- An Hạ! Là em phải không?! Nói với Boss hộ chị là hôm nay chị bị sốt cao nên không đến được, cho chị xin lỗi!

- Chị Thanh phải không ạ?! Nhưng chị ơi, hôm nay chị tới ai sẽ là thông dịch viên đây, có cả đối tác người Nga nữa đó!

- Chị thành thật xin lỗi! Nhưng chị cố lắm rồi vẫn không dậy được, ông xã chị cũng không cho đi. Em nói với Boss hộ chị nha?

- Được rồi! Em sẽ lựa lời nói với Boss, chị nghỉ ngơi đi! Chúc chị mau khỏe!

- Cảm ơn em!

An Hạ dập máy, thở dài. Nguy quá rồi! Ai sẽ là thông dịch viên đây, An Hạ thấy Boss từ ngoài vào phòng liền cúi người chào nói:

- Boss, chị Thanh chị bị sốt cao nên không đến được ạ!

Boss thoáng nhíu mày rồi hỏi lại:

- Không đến được sao?

- Vâng ạ!

Boss lại nhíu mày một hồi rồi nhìn An Hạ nói:

- Lần trước cô nói cô biết cả tiếng Nga thì vậy cô hãy làm thông dịch viên đi!

- Nhưng...chẳng phải tôi đã thuyết trình bài báo cáo rồi sao?

- Cô sẽ làm luôn hai việc. Quyết định vậy đi! Chuẩn bị nhanh đi! Họ sắp đến rồi đấy!

An Hạ gật đầu và làm nhanh mới thứ, từ chuẩn bị nước. Gọi người bên kỹ thuật sang kiểm tra lại máy tính, máy chiếu và micro. An Hạ cầm chặt bản kế hoạch trong tay và cố hít thở đều.

Tầm chín giờ thì các đối tác đến, An Hạ cố tươi cười và làm một thông dịch tốt. Cuộc họp diễn ra đầy suôn sẻ, An Hạ thuyết trình bằng cả hai thứ tiếng cho cả hai bên đối tác hiểu, cô cũng không ngờ mình lại bình tĩnh đến như thế! Cuộc họp kết thúc mọi người đều hài lòng với An Hạ, cô thầm mừng trong lòng.

- An Hạ!- Phong lên tiếng gọi cô.

An Hạ quay lại và cười, Phong cười tươi và nói:

- Em làm tốt lắm!

- Vâng, cảm ơn anh! Em cũng không ngờ mình lại bình tĩnh đến vậy?!

- An Hạ giỏi mà!...À!...chờ anh một chút!- Phong như nhớ ra một cái gì đó rồi chạy đi.

An Hạ không hiểu, quay lại công việc của mình. Lát sau, Phong quay lại với một túi mỹ phẩm đưa An Hạ cười nói:

- Tặng em đó! Anh thấy thư kí anh hay mua dùng, anh nghĩ chắc phụ nữ các em thích loại này nên mua tặng em đó!

- Em cảm ơn anh, nhưng trước giờ em chưa dùng loại này bao giờ nên em không dám nhận đâu.

- Đừng ngại về dùng thử đi!

An Hạ thì cứ chối đây đẩy còn Phong thì cứ dúi vào tay cô, An Hạ khó xử không biết làm sao.

- Nhận đi! Phong đã có ý tốt với cô như thế mà!

Boss từ đâu bước tới và nói nhưng thật ra là ra lệnh thì đúng hơn, An Hạ không còn biết làm cách nào từ chối đành phải nhận. Phong hí hửng ramật, tươi cười với An Hạ.

- Đối tác của tôi có ý mời cô đi ăn, nên cô hãy làm xong việc ở đây rồi tới nhà hàng Hải Vĩ Ân!

Boss quay đi và nói, An Hạ dạ rồi làm xong nốt những việc ở đây.

Ở bãi đỗ xe, An Hạ vừa đi vừa nhìn túi mỹ phẩm đầy ngán ngẩm. Cô không hiểu Phong và Boss nghĩ gì mà cứ bắt cô dùng. Da mặt An Hạ thuộc dạng da mặt mỏng lại hay bị dị ứng với những loại mỹ phẩm lạ, nhưng người ta đã tặng rồi thì chẳng lẽ về phủ bụi. An Hạ chỉ hận là không vứt nó vào thùng rác được. Đúng là ác mà! Không không lại ép cô dùng nó, An Hạ mở miệng **** rửa:

- Đúng là bọn tư bản độc tài, vô nhân tính!

Phía sau An Hạ, một người có dáng vẻ cao ngạo ngồi trong chiếc xe BMW màu đen sang trọng, anh nhìn cô miệng nhếch lên tạo nụ cười nửa miệng đầy kiêu ngạo. Lát sau, anh ra lệnh cho tài xế:

- Đi thôi!

- Chứ chẳng phải tổng giám đốc kêu là đưa cô An Hạ đi cùng sao?

- Không cần nữa! Bọn tư bản vô nhân tính mà!

Boss lặp lại đầy mỉa mai, trong khi An Hạ vẫn không hay biết gì và vẫn vô tư đi. Cô không biết là mình vừa làm một việc động trời!

5. Chương 5 : Sự Trả Thù Của “người Mẹ Trẻ”

Một buổi sáng Chủ Nhật bình thường.

An Hạ uể oải vươn vai ngồi dậy, ngáp một cái rồi to rồi leo xuống giường. Kéo tung rèm cửa ra, ánh mặt trời của buổi sáng dịu dàng chiếu vào phòng, không khí ấm áp lan tỏa xuống mặt đất.

An Hạ nhìn đồng hồ đã là chín giờ sáng, theo thói quen An Hạ cầm điện thoại lên kiểm tra và...không tin vào mắt mình...

22 cuộc gọi nhớ. Nhưng điều quan trọng hơn là 20 cuộc từ một con số rất quen thuộc với cái tên....BOSS... còn hai cuộc còn lại từ Phong.

An Hạ nhăn mặt lại, cuộc muộn nhất là lúc khoảng một giờ sáng hơn, An Hạ cảm thấy lo lắng, chủ nhật mà không tha cho cô sao? An Hạ bấm nút gọi lại, chờ đợi....chờ đợi...

Chưa đầy một phút, đầu dây bên kia có tiếng alo, một giọng nói lạnh lùng đến tê người. An Hạ nuốt nước bọt cố nói:

- Chào Boss! Xin lỗi đã gọi vào sáng sớm thế này ạ!

Ở bên kia, Boss nhíu mày xem mình đang nói chuyện với ai. Dù giọng nói quen nhưng không nhớ. Boss có thói quen nghe điện thoại mà không cần nhìn tên người gọi, nên những người quen biết lâu với Boss khi gọi tới đều xưng tên trước. Anh nhìn vào màn hình điện thoại, rồi nhếch môi cười khi nhìn thấy dòng chữ “Vô sản.”

Đây là biệt danh mà anh quyết định gọi An Hạ sau khi bị cô gọi là “bọn tư bản độc tài, vô nhân tính”

- Có chuyện gì không?- Giờ Boss mới đáp lại.

- Vâng...tôi thấy...mấy cuộc gọi nhớ của Boss nên tôi hỏi xem....

- Tôi gọi cô từ lúc một giờ sáng mà đến giờ cô mới biết à?- Boss cắt ngang.

An Hạ khổ sở không biết nói sao, tại anh gọi vào giờ “cao điểm” quá mà! An Hạ trầm nghĩ.

- Tôi xin lỗi, hôm qua tôi hơi mệt...với lại tôi có thói quen để chế độ im lặng trong lúc ngủ.

- Ừm!- Boss hờ hững đáp lại.

An Hạ thở phào, Boss tiếp lời:

- Lát nữa, lúc mười giờ tôi phải thấy mặt cô ở công ty, đến trễ trừ lương.

- Hả??? Cái gì???- An Hạ như hét lên trong điện thoại.

- Có ý kiến gì sao?

- Nhưng hôm nay là chủ nhật mà!

- Đối với tôi ngày nào cũng đi làm được!

Ôi! Con người của công việc, cô phục Boss thật. An Hạ cố cứu vãn tình hình.

- Nhưng Boss....

- Hôm nay là ngày cuối thử việc một tháng...hay cô muốn....

An Hạ chợt giật mình nhớ cô vẫn trong thời gian thử việc và hôm nay là ngày cuối của tháng.

Không được!

Cô không thể để mất việc được. An Hạ liền đáp:

- Không! Tôi sẽ đến công ty, tôi sẽ đến...

- Tốt! Tôi chờ cô!

- Vâng! Chúc Boss một buổi sáng tốt lành.

- Cảm ơn!- Từ “cảm ơn” được nói bằng một cách hờ hững, vô tâm.

An Hạ thở dài rồi vội chuẩn bị đồ đạc, thất thểu bước xuống nhà. Thấy con gái, mẹ An Hạ liền nói:

- Con gái dậy rồi à! Ừa mà chủ nhật sao con đi làm?

- Không phải đi làm mẹ à! Mà là đi phục vụ cho bọn tư sản vô nhân tính.

An Hạ nhấn mạnh từng chữ, mẹ An Hạ giật mình thấy con gái sát khí đằng đằng, bố An Hạ liền bỏ tờ báo xuống và nói:

- Để bố nói chú tài xế đưa con đi! Cố làm tốt nha con!

- Vâng ạ! Con cảm ơn bố!

An Hạ liền cúi chào bố mẹ và đi ra cửa. Bà Trương nhìn theo bóng con gái và thở dài nói:

- Sao trùng hợp thế nhỉ? Bên nhà bà ấy cũng thế?

Rồi bà Trương thở dài, thấy vợ ưu tư ông Trương liền nói:

- Ôi dào! Bà lo lắng làm chi, còn cả buổi chiều và buổi tối mà!

- Ủ!

An Hạ đến công ty, bước ra từ một chiếc xe sang trọng Boss trên tầng mười nhìn xuống thoáng nhú mào, rồi buồm rèm xuống, ấn một phím của điện thoại và nói:

- Chị đem hết hồ sơ thông tin của Trương An Hạ vào cho tôi.

- Vâng ạ!

Boss đan chéo tay, nhú mào suy nghĩ. Có một mối liên hệ với nhau giữa người đó và An Hạ nhưng anh không tài nào tìm ra được.

Rất quen, rất giống nhưng không nhớ.

Rốt cuộc mào chốt là ở đâu nhỉ?

Cốc! Cốc! Cốc!

- Vào đi!

An Hạ cúi người, Boss nhìn cô rồi nói:

- Ngày cuối cùng hãy cố gắng làm tốt nhé!

- Vâng!- An Hạ cố thở đều.

Cô không hiểu sao mình lại hồi hộp như vậy, bình tĩnh...bình tĩnh...Boss có ăn thịt cô đâu!

- Cô họ Trương phải không?- Boss hỏi.

- Vâng!- An Hạ ngạc nhiên, tự nhiên Boss lại hỏi một câu lạ đến thế.

Boss nhìn An Hạ, người mà mẹ anh nói đến sao có vài nét giống An Hạ. Chắc không đâu!

- Cô kiểm tra lại xem những bản kế hoạch này tôi đã check hết chưa? Rồi xuống bộ phận kỹ thuật duyệt bản kế hoạch của cô, sắp xếp ý sao phải có một trailer thật tốt! Cô hiểu rồi chứ?

An Hạ gật gật, rồi nhìn vào đồng hồ bản kế hoạch mà thở dài ngán ngấm, làm hết đồng hồ này sao? Cái này có được gọi là bóc lột sức lao động không?

- À! Trước đó cô đi pha giúp tôi một tách cà phê!

Đến bên máy cà phê, An Hạ thần thờ, đôi mắt lim dim chưa tỉnh ngủ.

- Chào em, An Hạ! Pha cà phê cho sếp à?

- Vâng ạ!

- Vậy hãy pha ít sữa vào nhá! Với lại lấy giúp chị lọ tiêu bên cạnh lọ đường luôn. Sáng nay đi làm chưa kịp ăn sáng gì hết, chị phải mang lên văn phòng vừa ăn vừa làm đây.

An Hạ gật đầu, mắt vẫn đang trong trạng thái mơ màng nhưng rồi cô lại lắc đầu để tự làm mình tỉnh ngủ. Khi cà phê đã được pha xong, cho ít “đường” vào và trở lại phòng Boss.

- Cảm ơn!

An Hạ ngồi vào bàn làm việc và bắt đầu công việc. Boss nhìn An Hạ một lúc, cô đang buồn ngủ thì phải. Boss mỉm cười rồi quay lại công việc của mình, phong thái anh nhẹ nhàng, cầm tách cà phê lên và uống. Mọi động tác của Boss đều được An Hạ thu vào tầm mắt, cô ngẩn ra nhìn Boss. Trên đời có người đẹp như thế sao?

Sau khi uống cà phê xong, mặt Boss bỗng chuyển sắc. Từ lạnh lùng sang nhăn lại, rồi đến tái mét, cà phê vẫn còn ở trong miệng không thể nuốt trôi vào, hai má phồng lên. An Hạ giật mình, khuôn mặt Boss thật khó coi!

- Boss! Có chuyện gì sao?

An Hạ lắc đầu, khuôn mặt càng tái mét lại. An Hạ đứng dậy tiến tới Boss thì....

Phụt!

Chiếc váy trắng của An Hạ đã được nhuộm màu cà phê, Boss khuôn mặt chảy xệ, vô cùng khó xử còn An Hạ đứng như trời trồng.

Lùi lại một chút...

Khi An Hạ tiến tới chỗ Boss thì cà phê được pha với tiêu do An Hạ sáng chế rất khó uống nên không thể nuốt trôi và....Boss...đã...vô tình phụt ra. An Hạ nhìn váy của mình mà không biết nói gì.

Boss cũng vô cùng khó xử, lát sau An Hạ mới lên tiếng:

- Boss! Anh thù tôi đến mức đó sao?

Boss dở khóc dở cười. Anh là con nít sao, mà An Hạ đã làm gì mà để anh phải thù hằn. Boss ngạc nhiên nhìn An Hạ, không biết phải nói sao? Lần đầu tiên anh làm chuyện mất mặt như thế này.

Ở chỗ khác.

Người phụ nữ trung niên mở lọ tiêu ra và đổ vào tô bún của mình.

Một thìa...

Hai thìa...

Ba thìa...

Lát sau chị chạy vào nhà vệ sinh rồi trở ra với bộ dạng khó coi, chị lầm bầm:

- An Hạ ơi! Chẳng lẽ em không biết phân biệt đâu là tiêu đâu là đường hay sao?

- Xin lỗi!- Boss nói khẽ.

An Hạ không nói chỉ gật đầu rồi trở về bàn làm việc.

- Cô về nhà thay đồ đi!

- Vâng!

An Hạ cúi chào Boss rồi bước ra khỏi công ty, gọi tài xế đến đón. Vào xe, An Hạ ngồi lặng đi một lúc rồi trên đôi môi xuất hiện một đường cong hoàn hảo. Lát sau, cô bật cười to, sáng khoái.

Thật không ngờ chỉ có một chút tiêu thôi mà Boss trở nên như vậy! Quả là không uống công mình làm liều một lần. Chị Thanh ơi! Cho em xin lỗi vì đã để chị ăn sáng với đường!

Bác tài xế nhìn qua kính chiếu hậu thấy An Hạ cứ cười một mình lại tự hỏi có nên quay xe và đưa vào bệnh viện không?

An Hạ cười thỏa thích, im lặng rồi chốc chốc lại mỉm cười.

Ở đó chờ đi, đến chiều tôi mới tới công ty!

Nhưng An Hạ không biết rằng kế hoạch của cô đã tan tành và cô lại bị Boss mặc sức hành hạ chỉ sau vài giờ nữa.

o0o

Tại nhà An Hạ.

Cô vui vẻ vào nhà dưới con mắt ngạc nhiên của mọi người, Thu Phương lên tiếng hỏi:

- An Hạ câu mới đi làm chưa đầy hai giờ?

- Không sao! Không sao! Người thông minh thì không cần làm nhiều!- An Hạ vừa nói vừa hếch cái mũi mình lên.

Thu Phương bật cười, An Hạ kéo tay cô lên phòng.

Thay xong bộ đồ, An Hạ nằm ườn ra giường và bắt đầu “tám” chuyện với Thu Phương, An Hạ hỏi băng quơ:

- Thu Phương còn yêu ai không?

Khuôn mặt Thu Phương trở nên buồn bã, cô cúi mặt. An Hạ cảm thấy mình đã lỡ hỏi một câu không hay chút nào. Nắm chặt gấu váy, Thu Phương ngẩng mặt lên và mỉm cười, nói đúng hơn là chỉ nhoẻn miệng tạo thành nụ cười choco lệ, giọng trở nên buồn bã, Thu Phương nói:

- Còn, mình vẫn còn rất yêu anh ấy đến nỗi trong mỗi giấc mơ mình luôn mơ thấy ngày anh ấy quay về với mình. Mình luôn mơ thấy ngày mình và anh ấy sống trong căn nhà nhỏ nơi ngoại thành với đàn con nhỏ quần quýt, căn nhà đầy ắp tiếng cười. Mình luôn mơ...- Càng nói đôi vai Thu Phương càng run lên, đôi tay mảnh dẻ càng bấu chặt lấy gấu váy.

An Hạ thấy thế liền ngồi dậy và nắm chặt lấy tay của Thu Phương và nói:

- Không phải nói nữa đâu Phương à! Mình hiểu rồi, không cần cố gắng làm gì nữa!

Nơi đáy mắt đã ngân ngấn nước mắt, chỉ chờ chực trào ra ngoài, nhưng Thu Phương cố nuốt ngược vào trong và cười nhạt:

- Mình không sao rồi! Cậu đừng lo!

An Hạ khẽ gạt đầu, không gian bỗng chùng xuống, Thu Phương lên tiếng xóa tan bầu không khí đó:

- An Hạ công việc của cậu thế nào? Kể mình nghe đi!

- Haizzz.... Đừng nói nữa. Công việc tốt nhưng gặp phải ông sếp không tốt!

- Sao vậy?

- Này nhá....

An Hạ ngồi kể hết từ việc cô gặp Boss như thế nào, rồi đến em trai Boss,...Thu Phương lắng tai nghe thì thoáng chau mày lại, rồi đôi lúc cười bở, làm An Hạ chẳng biết phải nói sao nữa.

- An Hạ à! Không ngờ cậu vẫn không thay đổi gì cả!

- Mình đã thay đổi rồi đấy chứ!

- Không hề! Vẫn nghịch ngợm như hồi đi học.... ha ha.... Mình nhớ tới lúc bọn mình đang học lớp 11, lúc đó cậu....

- Thu Phương!- An Hạ ngượng đỏ mặt hét lên.

- Ok! Mình xin lỗi nhưng.... Ha ha....

Thu Phương bật cười to...

Kí ức lại ùa về....

“Một ngày cuối thu, khí trời trở nên lạnh hơn. Từng đợt gió lạnh thổi về rít qua từng kẽ lá, An Hạ khi ấy chỉ mới là một cô gái 17 tuổi đầy mơ mộng, hồn nhiên và tinh nghịch.

Trong lớp học, không khí im lặng bao quanh lớp, An Hạ lơ đãng ngó ra ngoài cửa sổ, trời bắt đầu mưa bay, những giọt mưa hắt vào cửa kính, đọng lại trên đó. Khí lạnh xộc vào mũi. Mùi hơi đất bốc lên, An Hạ nắm mắt lại tận hưởng bầu không khí lạnh lạnh, mát mẻ. Bỗng một tiếng gọi làm gián đoạn cảm xúc của cô:

- Em Trương An Hạ, em hãy nói xem này giờ tôi dạy tới đâu rồi!

Đó là giọng cô Nhã- giáo viên dạy Văn kiêm chủ nhiệm lớp An Hạ. Cô Nhã đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn chưa tìm được một tấm chồng nên tính tình của những bà cô chưa chồng này vô cùng khó chịu, một tí là nhả lên, nổi nóng. An Hạ ưỡ ỏi đứng dậy và thưa bằng giọng vô cùng hùng hổ:

- Thưa cô! Này giờ cô chưa dạy gì cả ạ!

Cô Nhã giật mình hỏi ngược lại:

- Em nói gì thế hả?

Cả lớp quay lại nhìn An Hạ rồi lại nhìn cô giáo và lát sau ai cũng bụm miệng cười hí hửng, cô giáo thấy thế đỏ mặt tía tai, An Hạ nói tiếp:

- Thưa cô! Tình hình là bạn An vẫn đứng trên bục đó ạ!

- Đứng trên bục đâu có nghĩa là tôi chưa dạy gì?

- Vâng, đúng là như thế! Nhưng này giờ bạn An vẫn đọc ra rả bài cũ và...

- Và gì?

- Trên bảng cô vẫn để một chữ to đùng: “Trả bài cũ”.

Cả lớp bật cười to, cô giáo nhìn lên bảng, có một chữ to đùng được cô múa rất đẹp “TRẢ BÀI CŨ” và phía dưới là câu hỏi bài cũ: “Trong tác phẩm...”. Cô giáo đỏ mặt không biết nói gì dành cho An Hạ ngồi xuống ghế. Nhưng chỉ lát sau thì Hội trưởng Đoàn trưởng chạy vào lớp của An Hạ. Sự xuất hiện của anh làm cho cả đám con gái hét toáng lên, cô Nhã thì mắt sáng như sao, anh lên tiếng:

- Chào cô Nhã!

- À! Chào em, Thanh Bình! Em đến lớp cô có việc gì thế?

- Em tới muốn xin cho An Hạ nghỉ tiết này được không hả cô?

Bà cô quay ngoắt thái độ, nhìn An Hạ bằng ánh mắt tóe lửa như muốn ăn tươi nuốt sống, An Hạ không nói chỉ nhún vai rồi lại nhìn ra cửa sổ, Hội trưởng lại lên tiếng:

- Được không hả cô?

- À! Được được chứ em!

An Hạ chỉ chờ có thể liền xách cặp đi ra khỏi lớp, Hội trưởng quay lại nở một nụ cười thật tươi, nụ cười đó đã giết chết bao nhiêu trái tim của các bạn nữ trong lớp và cả cô Nhã.

Lững thững trên hành lang, Hội trưởng lên tiếng:

- Phải cảm ơn anh như thế nào vì đã cứu em ra khỏi tiết học của cô Nhã đây?

An Hạ lè lưỡi và nói:

- Xì, lát nữa anh cũng bắt em làm việc cật lực, chép diên chép đảo vào sổ Đoàn trường thôi!

- Ha ha...chính xác là như thế đấy!

- Em biết anh quá mà!

An Hạ bước đi lên trước, Hội trưởng nhìn theo bóng cô rồi dụi giọng nói tiếp:

- An Hạ!

An Hạ quay lại lại, anh nhìn sâu vào đôi mắt như đáy hồ mùa thu của cô và nói:

- Em đã...suy...nghĩ về lời...

- Em suy nghĩ rồi! Hội trưởng em xin lỗi! Hội trưởng rất tốt nhưng đối với em Hội trưởng chỉ như một người anh trai thôi! Hội trưởng hãy tìm một người tốt hơn em đi!

“Chỉ như một người anh trai”, không thể hơn được sao? Hội trưởng thở dài rồi nhìn An Hạ cười dịu dàng:

- Không sao! Anh sẽ làm anh trai của em!

An Hạ cười rạng rỡ như nắng xuân. Trái tim Hội trưởng đau nhói nhưng anh vẫn cố cười, không hối hận khi cho cô gái này làm mối tình đầu của mình. Mà người ta nói mối tình đầu luôn là mối tình đau khổ nhất, anh sẽ cố quên cô, quên đi một cô gái tên là Trương An Hạ ở vị trí “người yêu” trong trái tim anh, thay vào đó Trương An Hạ sẽ được ở vị trí “em gái” trong anh. Thật khó để thay đổi một thói quen, thay đổi vị trí của một người đã từng là người rất đặc biệt trong tim mình, nhưng anh sẽ cố làm quen, cố tập sống với ý nghĩ rằng An Hạ là em gái anh. Chỉ là thời gian mà thôi!

Hội trưởng mỉm cười rồi bước theo sau An Hạ. Mưa đã ngớt, ánh nắng ít ỏi, bé nhỏ len qua những đám mây xám xịt dày đặc chiếu xuống mặt đất, hắt lên bóng dáng nhỏ bé của An Hạ.

Phòng Đoàn trường.

An Hạ là thư kí của Đoàn trường nên công việc của cô là ghi chép vào sổ Đoàn trường, nhưng chỉ vì bỏ bê mấy tuần nên hiện giờ An Hạ phải chép cật lực những mục mà cô đã bỏ, trong khi Hội trưởng ngồi vắt chéo chân và đọc ra rả.

- Hội trưởng à! Anh đừng ngồi đó chỉ tay năm ngón nữa được không? Tôi giúp em đi!

- Đó không phải công việc của anh- Hội trưởng nheo mắt nhìn An Hạ.

- Làm ơn đi!

- Đó là do em bỏ bê sổ Đoàn trường nên mới thế. Chép đi! Sắp phải họp và em cũng sẽ phải chép nữa đấy.

- Chép nữa sao?

Hội trưởng bật cười trong khi An Hạ ầng ậng nước mắt và ngậm ngùi ngồi chép đến muốn rụng rời cả hai tay.

Tiếng trống giờ ra chơi vang lên, An Hạ tiếc vì không được chơi như các bạn, cô nhìn ra cửa là lòng...không thể diễn tả cảm xúc.

- Hội trưởng! Đóng cửa lại giúp em!- An Hạ nghiêng rằng nói.

- Sao thế?

- Đóng lại giúp em đi! Tại sao mấy người đó được ra chơi mà em phải ngồi đây chép sổ chứ?- An Hạ nói như rít qua từng kẽ răng.

Hội trưởng bật cười rồi đóng cửa lại theo yêu cầu của An Hạ. Nhưng chỉ lát sau, cửa lại được mở ra, ở cửa là một người không được chào đón- cô Nhã. Thật ra cô Nhã là bí thư Đoàn tạm thời, thay cho chị Tuyết 12A1 đang phải nằm viện để chờ mổ vì bị viêm ruột thừa nên cô có thể ra vào tự do ở đây.

Nói là bí thư Đoàn trường chỉ là cái danh hiệu thôi chứ “bà cô không chồng” này vào và ngồi chỉ tay năm ngón, mọi công việc một tay An Hạ và hội phó làm hết, nghĩ lại cô chỉ muốn đá bay bà cô này ra khỏi đây.

- A! Cô Nhã, chào cô! Cô đọc giúp em mấy mục này cho An Hạ chép được không ạ? Em phải ra ngoài mua chút đồ- Hội trưởng nhờ vả.

- Được chứ! Được chứ! Em cứ đi đâu thì đi đi.- Cô dịu giọng với Hội trưởng nhưng khi quay qua nhìn An Hạ với ánh mắt đầy gian xảo.

Khi Hội trưởng đi, căn phòng chìm vào im lặng, bà cô bắt chéo chân hình chữ ngũ. An Hạ chỉ muốn hét lên: “Hội trưởng ơi! Anh giết em rồi! Tại sao lại giao cho bà cô này chứ???”

- Trương An Hạ nghe tôi đọc đây!

An Hạ cúi người chuẩn bị sẵn tư thế và bà cô....đọc....

Nhưng....

Chỉ một phút sau, An Hạ buông bút và hét:

- Cô đọc cho ai chép thế hả?

- Cho em! Không nói nhiều, chép đi!

- Cô đọc như thế thì cho thú chép có cho người chép đâu.

- Miễn bình luận, chép!

An Hạ hậm hực nói:

- Không! Cô giỏi cô chép đi!

- Em cãi lời tôi à?

- Em chỉ nói đúng sự thật thôi!

- Em...giỏi...lắm!

- Cái đồ bà cô không chồng!- An Hạ lẩm bẩm.

Nhưng nó vẫn lọt vào tai cô Nhã, cô rít lên:

- Em nói gì đấy hả?

- Em đâu có nói gì đâu!- An Hạ nhún vai.

- Em vừa mới nói bà cô không chồng!?

An Hạ mỉm cười và nói bằng giọng mỉa mai, châm biếm:

- Cô à! Cô tự gọi mình là bà cô....không....chồng đấy!- An Hạ cố kéo dài hai chữ “không chồng” ra.

- Em...TRƯỞNG AN HẠ!!!!!! Em bị cắt chức thư kí Đoàn

- Tại sao???

- Vì xúc phạm bí thư Đoàn.

An Hạ hùng hổ đứng dậy, và hét lên:

- Cô đâu có quyền đó. Bí thư Đoàn trường là chị Tuyết mà!

- Nhưng em ấy xin nghỉ và tôi tạm thay nên tôi sẽ nắm quyền. Tôi cho em nghỉ!!!

- Nhưng em không thích, cô không có quyền ép em! Cô phải lấy ý kiến Hội trưởng đã.

- Tôi sẽ lấy sau! Em hết việc, mời em ra ngoài.

An Hạ bực bội cầm cặp lên và nói:

- Được thôi! Em đi, có cô chả làm được gì!

- Em nói gì thế hả?

An Hạ lè lưỡi và nói:

- Bà cô không chồng!

- CÁI....GÌ???

An Hạ vụt chạy và cười hí hửng. Vì do ở nhà được cưng chiều nên An Hạ chẳng biết sợ là gì, chọc phá cô giáo rồi bỏ chạy quả thật chỉ có An Hạ!

Bước đi trên đường, về đến nhà An Hạ chạy lên phòng, mẹ cô thường có thói quen hay tâm sự với con sau mỗi ngày con đi học về nên hôm nay không ngoại lệ. Bà lên phòng và vuốt tóc con bà hỏi:

- Hôm nay ở trường có gì không con?

An Hạ nhăn mặt và bắt đầu kể. Khuôn mặt người mẹ từ mỉm cười hiền hậu trở nên khó coi, tái mét và chảy xệ. Bà không ngờ con gái bà lại “oai hùng” như vậy.

- An Hạ à! Sao con lại làm thế?

- Tại bà cô già đó chứ có phải tại con đâu!

- Nhưng lần sau không được làm thế nghe chưa?

An Hạ xụ mặt, gật gật. Bà hôn lên trán con và bước ra ngoài, An Hạ liền cầm điện thoại và gọi cho Thu Phương- bạn thân của cô- kể hết mọi chuyện....đáp lại sự tức giận của An Hạ là tràng cười hả hê của Thu Phương. An Hạ bực bội đập máy, vùi mặt vào gối và ngủ.

Sáng hôm sau.

An Hạ tung tăng bước đến trường, ngồi vào bàn Thu Phương lảng xảng chạy đến và nói:

- An Hạ! Cho mình xin lỗi, tại hôm qua mình hơi quá lỗ.

- Không sao!- An Hạ tươi cười.

Thời gian trôi qua nhanh, trống vào lớp vang lên. Hôm nay, tiết đầu tiên là tiết cô Nhã, vì thế khi trả bài cũ An Hạ được đặc cách lên bảng đầu tiên, cô biết thế nào hôm nay mình cũng phải trả bài nên An Hạ đã học bài rất kỹ.

- Em An Hạ! Em hãy trả lời cho tôi câu hỏi số 5 trang 124.

- Thưa cô....

An Hạ phân tích một lúc, cô Nhã khuôn mặt không biểu cảm. Khi An Hạ đọc xong, đầu cô Nhã gật rồi nói:

- Được! Tốt lắm! Sáu điểm, về chỗ!

- Cái gì, chỉ có sáu điểm là sao cô?

- Chứ em muốn sao?

- Em đã học bài rất thuộc và phân tích đầy đủ như ý cô mà chỉ có sáu điểm, đáng ra em phải được tám điểm.

- Em đang kì kèo điểm với tôi đấy à?

- Em nói đúng!

- Tôi nói em còn thiếu!

- Không, em đã nói đủ!

- Em thiếu.

- Đủ.

An Hạ và cô Nhã cãi nhau, cả lớp ngán ngẩm lắc đầu. Đối đầu với cô Nhã chỉ có An Hạ mà trong khi An Hạ lại là một học trò ngoan của các thầy cô khác, không hiểu An Hạ và cô Nhã có thâm thù gì không mà cứ một tí là cãi?

Lát sau, bực bội An Hạ hét lên:

- Cái bà già khó tính!

- Em....RA KHỎI LỚP NGAY CHO TÔI!

An Hạ không thềm đôi co, liền bước ra khỏi lớp đứng tựa vào tường và suy nghĩ một lúc. Cô tự hỏi có phải dạo này mình quá đáng với cô Nhã không! An Hạ thấy mình tội lỗi và thương cô Nhã.

- Em Trương An Hạ được bốn điểm kiểm tra bài cũ!

Cô phát một câu làm An Hạ rút lại cái suy nghĩ ban nãy của mình. Bà cô đó và An Hạ không đội trời chung!

An Hạ dựa vào tường, mắt nhìn ra bên ngoài bầu trời, mấy ngày nay mưa vẫn rả rích rơi. Không gian trở nên ẩm ướt đến khó chịu, cái không khí se lạnh cứ quẩn quện lấy khắp mọi nơi.

- An Hạ! em về phòng Đoàn trường ngay, việc gấp!- Từ xa hội phó vừa thở hổn hển vừa nói.

- Em hết phận sự ở Đoàn rồi! Cô Nhã đã cắt chức em rồi!

- Hội trưởng đã xin lại rồi, với lại cô Nhã đã được chuyển sang công tác ở bộ phận giáo viên rồi, không ở Đoàn nữa. em mau mau tới phòng Đoàn đi. Công việc bừa bộn nhiều lắm! Mai bí thư bên Phường về thanh tra rồi!

- Trời! Sao không nói em sớm! Đi thôi!

An Hạ và hội phó vọt chạy về phía Đoàn trường. Lát sau, cô Nhã ngó ra và gọi An Hạ vào nhưng....đáp lại cô chỉ là hành lang im lặng không bóng người, cô hậm hực bước vào và trở lại bài dạy.

Thu Phương cười ngặt nghẽo còn An Hạ đỏ mặt không biết nói gì, Thu Phương lau vệt nước mắt và nói tiếp:

- Mình còn nhớ cả phi vụ cậu bơi mất mèo lên phần và để xương rồng dưới ghế cô Nhã nữa đó!

- Cậu thôi đi Phương!

- Được rồi! Được rồi!!!

- Cậu....

An Hạ chưa kịp nói thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Alo!

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nam trầm ấm, anh nói với An Hạ bằng ngữ điệu lạnh lùng:

- Tôi cho cô về nhà thay đồ đã được một tiếng mười bốn phút!

- Boss....- An Hạ không biết phải nói gì.

- Nếu không đi cô sẽ bị...sa- thải.

Boss nhấn mạnh hai chữ “sa thải”, An Hạ vội đứng dậy và thay quần áo chỉ trong năm phút và chạy vọt ra ngoài, Thu Phương ngạc nhiên nhìn An Hạ, cô cảm thấy mình cũng còn may mắn.

Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại của Thu Phương vang lên, một SMS từ Boss tổng:

Cô nghỉ phép cháy khét ở nhà rồi à? Mang xác cô lên đài truyền hình cho tôi, nếu không tháng này bị trừ lương.

Và Thu Phương cũng có hành động như An Hạ, bố mẹ An Hạ nhìn mà không biết hai cô gái này đang bị gì hết đưa kia đến đưa nọ cứ kéo nhau chạy rang ngoài.

Tại phòng làm việc của Boss.

- Tại sao cô lại về nhà lâu như thế?- Boss hỏi bằng giọng tra khảo.

An hạ lắp bắp, cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh.

- Tôi....tôi...

- Cô sao?

- À! Tại lúc tôi về thì khi ra mở cửa cho tôi, mẹ tôi có vấp té nên tôi phải ở nhà chăm bà một chút!

- Thật sao?- Boss nheo mắt hỏi lại tỏ vẻ hoài nghi.

Người An Hạ co rúm lại, như một chú thỏ đang e sợ trước cái oai hùng của con hổ.

- Vâng...thật...mà!

An Hạ thấy mình tội lỗi quá! Về nhà không chịu đi làm còn đưa mẹ ra làm người đỡ đạn. Mẹ ơi! Con xin lỗi!

Nhưng con hết cách rồi ẹm, mẹ tha lỗi cho con! An Hạ thấy mình ngày càng giỏi cái khoản nói dối, biện bạch. Boss nhìn An Hạ một lúc rồi nói bằng chất giọng lạnh lùng như mọi ngày:

- Được rồi! cô vào làm việc đi, nếu không xong việc thì phải tăng ca đến tối!

- Vâng!- An Hạ ỉu xiu đáp.

Đành vậy thôi, tất cả tại cô lười biếng nên mới phải tăng ca Ôi! Sao số mình khổ thế này!!! An Hạ than vãn.

- Bữa sau không được đi như vậy nữa...- Giọng Boss trở nên dịu lại, đầy quan tâm.

Cô có nghe nhầm không? Boss đang ân cần dặn cô? Giọng rất dịu dàng! Khôngkhông đời nào! Chắc chỉ do cô tưởng tượng thôi. Boss tiếp lời:

- Nếu có đến trễ thì báo cho tôi biết, không được tắc trách trong công việc, cô có biết là....

Câu “cô có biết ban này tôi lo cho cô thế nào không?” đã được Boss nuốt ngược vào trong, anh với cô đâu có là gì đâu mà phải nói thế!

Nhưng sao lòng bức bối khó chịu thế này? Cái cảm giác này là sao???

- Biết gì ạ?- An Hạ nghiêng đầu hỏi.

- Không có gì đâu! Làm việc đi!

Trời về chiều.

Công việc của mọi người càng trở nên bận rộn. Tại tầng 10, phòng làm việc của Boss.

- An Hạ! Lấy cho tôi bản kế hoạch của chị Hà.

- Vâng!

- An Hạ! Hợp đồng công ty Star.

- An Hạ! Xuống phòng kĩ thuật xem lại đã xong chưa?

- An Hạ....

- An Hạ...

An Hạ chạy tới chạy lui, xuống phòng kĩ thuật rồi lại phải đi lên lại phòng của Boss, một phờ cả người. Cô ngồi xuống bàn của mình, đánh tiếng thở dài. Nhưng “ngôi chưa nóng ghế” thì bị Boss gọi:

- An Hạ cô xem cái này tôi đã kí đủ chưa? Xem cái nào được thì chọn ra! Xuống phòng thu âm kiểm tra chất lượng bản thu của album mới của AngleTri Dao.

- Boss ơi! Nhờ các cô thư kí khác đi, tôi mệt phờ cả người rồi! Với lại đồng kế hoạch này là của Boss phải duyệt sao lại đưa tôi! Đừng ngồi đó chítay năm ngón nữa!

- Tất cả đều có việc rồi! Làm đi, đừng than vãn nữa! Tưởng tôi muốn đưa cô lắm hả? Tôi còn cả núi trong đây này!

Boss chỉ và túm đống tài liệu, An Hạ lập tức im bặt không nói được lời nào, chỉ lắp bắp trong miệng hai chữ:

- Được...rồi!

An Hạ lại phải chạy xuống phòng kĩ thuật, đeo tai nghe rồi ra hiệu hát. Quả là một công ty lớn, các ca sĩ có chất giọng rất thực, không như những ca sĩ kia hát rồi được máy chỉnh sửa, như thế một con bò nó rống cũng trở thành một bản nhạc hay nữa!

Cô ca sĩ Angel Tri Dao này cô đã từng thấy trên vài tờ báo lá cải, và scandal tình ái với Đặng Uy Vũ, nhưng cô lại đứng ra phản bác là Đặng Uy Vũ chẳng đáng để cô yêu, người cô yêu rất phong trần, lạnh lùng, xứng đáng là một đấng nam nhi. Sau vụ việc đó, anh chàng Đặng Uy Vũ vắng mặt một thời gian, nhưng vài ngày sau bắt gặp anh ta trên đường thế là dám nhà báo nhảy vào hỏi. Một lần nữa, lại tốn giấy mực về việc anh ta phản bác nói là không có tình cảm với Angel Tri Dao nhưng vẫn là bạn nên không được quyền nói thế. Thế là fan của Đặng Uy Vũ lại quay ra chửi bới Angel Tri Dao, không biết giờ hai người này sao rồi.

Sau khi được An Hạ đồng ý với bản thu âm đó, cô vội đứng dậy nhưng vẫn không tránh được cái nhìn đầy ngạo mạn của Angel Tri Dao, cô ta quả thật rất đẹp và rất kiêu ngạo, An Hạ không quan tâm liền vội chạy lên lại phòng Boss và kiểm tra giấy tờ.

I could go back to every laugh.

But I don

t wanna go there anymore,

And I know all the steps up to your door.

But I don

t wanna go there anymore.

Talk to the wind, talk to the sky.

Talk to the man with the reasons why.

And let me know what you find.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội vàng lấy ra. Là mẹ!

- Alo! Mẹ à?

- Ủ! Con về nhà chưa?

- Dạ chưa! Ở đây còn nhiều việc lắm mẹ à! Con tắt máy đây, con phải làm việc rồi!

- Con bé này con phải về trước 6h nghe chưa?

- Vâng con biết rồi mà mẹ!

An Hạ tắt máy, thở dài. Không hiểu có chuyện gì mà mẹ lại bắt cô về trước 6h như thế? Cô không quan tâm, An Hạ trở lại công việc.

Reng.... Reng...

Tiếng chuông điện thoại của Boss vang lên một phút sau đó, anh bắt máy.

- Mẹ à!

- ...

- Tại sao vậy mẹ? Con còn rất nhiều việc phải làm, không được đâu mẹ à!

- ...

- Thôi! Được rồi, con biết rồi mà mẹ!

An Hạ đập máy và cũng thở dài như An Hạ, không nói gì anh lại bắt tay vào việc.

Trời nhuộm sắc chiều, cả bầu trời được bao phủ bởi một màu ráng vàng. Gió thổi nhẹ nhàng, mang hơi sương của chiều xuống.

Trên tầng mười 10, bóng hai người vẫn đang loay hoay với tập tài liệu, giấy tờ.

Khoảng 17h30.

I could go back to every laugh.

But I don

t wanna go there anymore,

And I know all the steps up to your door.

But I don

t wanna go there anymore.

Talk to the wind, talk to the sky.

Talk to the man with the reasons why.

And let me know what you find.

Tiếng chuông điện thoại An Hạ lại vang lên, cô không thèm nghe, nhưng nó cứ liên tục hát lên. Bực bội, An Hạ tính ấn nút tắt nhưng người gọi lại là mẹ cô.

- Alo! Mẹ con vẫn chưa xong việc!

- Chưa xong thì cũng về đây ẹ!

- Không được mẹ ạ! Còn rất nhiều việc cần con làm!

- Mẹ không biết! Con về đây, có chuyện gấp!

- Không được! Con phải làm việc rồi! Tạm biệt mẹ!

Nếu mẹ còn gọi lần nữa, cô thề cô sẽ đập nát cái thứ công cụ dùng để liên lạc quái quỷ này!

Reng... reng...

- Mẹ ơi! Con vẫn chưa xong việc!

- ...

- Không được mẹ ạ!

-

- Con xin lỗi! con phải làm việc! Con biết rồi mà mẹ!

Lát sau.

I could go back to every laugh.

But I don

t wanna go there anymore,

And I know all the steps up to your door.

But I don

t wanna go there anymore.

Talk to the wind, talk to the sky.

Talk to the man with the reasons why.

And let me know what you find.

Cô....sẽ...đập điện thoại....!!!

- Mẹ à! Con còn đang làm việc!
- Mẹ biết rồi! 7h con phải về ẹ, rõ chưa?
- Rồi rồi! Con biết rồi mà mẹ!

Công việc lại tiếp tục sau cuộc điện thoại...nhưng không được lâu...tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Mẹ ơi! 7h con biết rồi!- An Hạ nói gần như hét vào điện thoại.
- Tốt lắm bé Hạ! Nhưng còn một việc mẹ phải dặn con nữa là đừng có nghĩ tới việc tắt máy điện thoại, mẹ sẽ gọi vào máy công ty con đấy!
- Mẹ à!!!
- Nhớ đó?
- Thôi! Được rồi! Con biết rồi mà!

An Hạ thở dài, đây có phải là cái giá phải trả về tội đã lấy mẹ cô “đỡ dạn” của Boss không?

Vào 18h45.

Hai người vẫn chăm chỉ làm việc, nhưng...được một lúc...

Hai tiếng chuông điện thoại cùng vang lên.

- Mẹ ơi!- Boss và An Hạ đồng thanh nói.

Không biết cuộc đối thoại với hai bà mẹ như thế nào nhưng An Hạ và Boss cả hai đồng thời nhú mồm... lát sau, cả hai hét vào điện thoại.

- MẸ ƠI! CON BIẾT RỒI!!!

Cả hai cùng nhìn nhau, ánh mắt của họ như cùng suy nghĩ: “Sao lại trùng hợp thế?”

Boss xếp tất cả tài liệu trên bàn anh lại rồi nói:

- Thôi! Chúng ta tạm dừng tại đây! Mai rồi làm tiếp, sẽ nhanh thôi! Nhà tôi có việc rồi!
- Cảm ơn Boss! Nhà tôi có việc rồi! Để tôi mang về nhà làm cũng được!

Boss ngồi xuống ghế nhìn An Hạ rồi nhếch mép cười đầy khó hiểu, anh nói:

- Cô chưa biết cô đã vượt qua một tháng thử việc chưa mà đòi mang về làm?

An Hạ đáp lại, một nụ cười đầy tự tin xuất hiện trên môi cô, An Hạ lém lỉnh nói:

- đương nhiên là tôi vượt qua rồi! Hôm nay tôi đã làm rất tốt! Với lại Boss còn nói là mai làm tiếp! Như vậy chẳng phải là tôi đã vượt qua rồi sao!- An Hạ nháy mắt đáng yêu.

Boss nhếch mép cười, nụ cười đầy dịu dàng, ấm áp. Anh đáp:

- Thông minh lắm! Chúc mừng cô đã vượt qua! Nhớ làm tốt đó! Về thôi!

An Hạ cười rạng rỡ, nụ cười ấm áp như mang cả nắng xuân vào căn phòng. Boss lặng đi nhìn An Hạ, anh thấy mình bỗng có gì khác lạ.

Có phải sao xuyên...?

Có phải băng khuâng...?

Nhưng chỉ mới một tháng mà sao anh lại như thế? Không nói đúng hơn là đã gần hai tháng rồi! Anh muốn trêu đùa cô gái này và muốn thử kinh nghiệm cô gái này. Ban đầu anh rất liều lĩnh mới đưa một người không có kinh nghiệm vào làm và anh đã không tin tưởng nhầm người, An Hạ rất giỏi, tháo vát, thông minh và rất dễ trêu đùa.

An Hạ chạy nhanh đến thang máy, Boss gọi lại:

- Đi thang mát của tôi đi! Thang máy thường bị đóng rồi! vì công ty chỉ còn cô với tôi thôi!

Công ty chỉ còn cô với Boss á? Sao cô không biết???

Như vậy nếu đi chung thang máy thì...theo các cuốn tiểu thuyết lãng mạn thì nhân vật nam sẽ thừa cơ tỏ tình với nhân vật nữ và hôn lên môi cô ấy như một minh chứng tình yêu.

Boss sẽ làm thế á? An Hạ tưởng tượng Boss trong hình ảnh nhân vật nam chính.

Không không không! Không hợp với Boss chút nào!!! Boss lạnh lùng, phong trần chắc chắn sẽ không tỏ tình theo cái kiểu “sến rện” đó đâu.

Cửa thang máy đóng lại, có hai người trong đó...

An Hạ tưởng tượng ra nhiều viễn cảnh lãng mạn, rồi lại lắc đầu. Cô quả thật càng ngày càng trở nên biến thái mà!

Boss quan sát hết hành động của cô liền hỏi:

- Cô sao thế?

- À!...không...

Boss không tin, tiến tới gần An Hạ, khoảng cách giữa hai người thu hẹp lại, Boss dí sát mặt An Hạ khiến mặt cô nóng bừng lên vì ngượng. Thấy thế, Boss hỏi:

- An Hạ sao mặt cô đỏ thế? Ồm à?

- À! Không có.... gì đâu.... mà!

- Thật sao?

- Không...à...thật mà...!- An Hạ lúng túng.

Dùng tay đẩy Boss ra, không để khoảng cách gần như lúc nãy, nhưng có vẻ Boss không hiểu hoặc không chịu hiểu, anh càng lại gần cô. Khuôn mặt An Hạ càng nóng bừng lên, cô nói:

- Boss...à...anh....thích tôi đúng không?

Im lặng.

Im lặng.

An Hạ ngượng ngùng không dám ngẩng mặt lên, ban đầu cô định nói là “Bos tránh ra xa giùm!” nhưng không hiểu sao lại thành như thế! Ôi! Cái miệng hại cái thân!!!

Boss khuôn mặt khó coi vô cùng, trông biểu hiện của anh giống vậy lắm sao? Boss nhìn An Hạ nói:

- Cô...nghĩ...vậy sao...?

- Không...không...

An Hạ định dùng tay đẩy Boss ra nhưng chân anh đã cản lại, cô dùng chân gạt chân Boss ra nhưng...

“Bốp!”

Một đòn chí tử.

Một phát chết người.

Chết trong một giây.

Đây được gọi là giết người không cần dao súng. An Hạ không biết nói gì, cô càng làm ọi chuyện trở nên rối loạn hơn.

Tua lại một chút, lúc An Hạ định gạt chân Boss ra nhưng vô tình đã giáng một đòn vào chỗ “hiểm” của Boss, anh nhăn mặt đau đớn. Khuya người xuống, anh không biết nói gì, An Hạ lắp bắp, nói không thành tiếng:

- Tôi... tôi...

Cửa thang máy mở ra, An Hạ hết nhìn Boss lại nhìn An Hạ, cô lùi lại.... rồi...

Nhắm mắt vụt chạy.

Boss! Xin lỗi nhưng tôi không biết nói sao trong tình huống này!- An Hạ nghĩ thầm trong đầu.

Cô chạy được một quãng quay lại nhưng vẫn không thấy Boss ra. Sao lại vậy? An Hạ cố nghĩ...

Ồi không! Chết rồi!!!!

Ban này cô lùi lại thì cô đã cô tình thúc tay và bấm nút lên tầng nào đó. Không xong rồi! Phải làm sao đây??? Làm sao đây???

Đắn đo một lát An Hạ liền bỏ chạy đi khi nghe một cuộc gọi, khuôn mặt cô vô cùng lo lắng.

Còn Boss! Anh cố đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi tính mở cửa thang máy nhưng...

Nhìn qua nhìn lại... thì...

Anh đã ở trên sân thượng rồi!!! Anh...im lặng....không biết nói gì...

Trương An Hạ, cô là một mớ rắc rối!!!

oOo

- Mẹ! Mẹ! Bố...bố...làm sao thế ạ?- An Hạ chạy vào nhà, thở hồng hộc.

Nhưng...

Cảnh trước mặt khiến cô ngẩn người.

Bố cô...hoàn toàn bình thường, đang thong thả xem một trận bóng đá. Còn mẹ cô thì hí ha hí hửng trang điểm đẹp. Cái quái gì đang diễn ra???

- Bố! Bố!....bố không bị sao ạ?

- Bố thì làm sao?- Ông ngạc nhiên nhìn con gái mình.

An Hạ mím môi, ngẩng ra một lúc rồi hét lên:

- Mẹ!!!!!!!

- Cái gì??? Có chuyện gì?

- Mẹ lừa con! Bố không bị sao cả!

Mẹ An Hạ phì cười, ngồi xuống sofa, ung dung cầm tách trà uống rồi đáp:

- Không làm thế thì mai con mới có mặt ở nhà!

- Mẹ!!!

- Thôi! Con mau thay đồ và trang điểm đi! Nhà ta sắp có khách đấy!- Vừa nói bà vừa đẩy An Hạ lên phòng.

Trong khi An Hạ chẳng hiểu gì cả, cô ngơ ngác hỏi:

- Ai thế mẹ? Quan trọng lắm hả?

- Ủ ừ! Quan trọng lắm! Mau lên đi con!!!

An Hạ ngán ngẩm làm theo lời bà, bước vào phòng cô ngạc nhiên, căn phòng mọi khi có bóng dáng của Thu Phương như mọi ngày, ngay cả vali cũng mất luôn. An Hạ lo sợ Thu Phương lại làm chuyện đại dột, An Hạ vội chú ý trên bàn có một mảnh giấy.

Xin lỗi An Hạ vì mình đi mà không nói, nhưng mình đã tá túc tại nhà cậu quá lâu rồi. Mình nên tự bước đi không nên dựa vào cậu hoài như vậy? Mình sẽ đi công tác hai tháng, xem như một chuyến du lịch giải tỏa mọi thứ. Mong cậu đừng giận mình!

Thu Phương.

An Hạ thở phào vì mọi thứ vẫn ổn, cô nhanh chóng thay đồ và xuống nhà, mẹ An Hạ nhìn ngắm cô một lượt từ trên xuống dưới rồi trầm trồ, xuýt xoa:

- Chà! Công nhận bé Hạ nhà ta càng lớn càng đẹp, tôi phải phục mình để khéo thật!

- Mẹ ơi!- An Hạ ngán ngẩm.

- Đúng đó! Bé Hạ ngày càng đẹp! Thôi, sắp trễ rồi, chúng ta nên đi thôi!

Chiếc xe BMW màu đen sang trọng từ từ lăn bánh và mất hút trong dòng người.

Nhà hàng Âu Lạc.

An Hạ nhà ta đang lọt vào một tình cảnh khó mà cứu vãn, An Hạ toát mồ hôi, đầu cúi gằm, hai tay bấu chặt lấy gấu váy. Người ngồi đối diện thìnhhịch mép cười đầy khó hiểu. An Hạ lăm bằm trong miệng cầu trời phù hộ cho cô qua khỏi kiếp nạn này!

Người ngồi đối diện với phong thái và quyền uy của một đẳng uy quyền khiến kẻ “bầy tôi” như An Hạ sợ sệt. Trong khi những bậc phụ huynh không haybiết gì về tình cảnh của An Hạ liền vui mừng, tán thưởng:

- Chà! Công nhận thằng Nguyên càng lớn càng đẹp trai, bé Hạ nhà ta thật là cóphước, ông nhỉ?- Mẹ An Hạ không giấu nổi sự vui mừng liền bộc lộ.

Bố An Hạ tán đồng, liền gật gật đầu và đáp:

- Đúng đó! Quả ra dáng một đẳng nam nhi!

- Ôi! Không dám ạ! An Hạ nhà chị cũng xinh thật, con bé trông rất hiền hậu, ồ còn tỏ ra ngượng nữa kìa!- Người phụ nữ sang trọng này là mẹ của Bossđang mê tít “cô con dâu tương lai”.

Bố của Boss hưởng ứng vào:

- Đúng vậy! Tôi thấy An Hạ nhà anh chị hiền lành, giỏi giang nữa. Quả là trai tài gái sắc!

- Không dám đâu!

An Hạ chỉ muốn hét lên thật to: “Ông Trời ơi! Người đang hành hạ consao?”, cả những bậc phụ huynh kia nữa, sao ngồi xa tít mù khơi như thế?Mà không biết tình cảnh của cô sao còn bàn bạc chứ?? Cái gì mà “trai tài gái sắc”.

Tha cho cô đi!!! Cô đang lọt vào hang cọp đây!!!

Boss nhìn phản ứng An Hạ một lúc rồi mới lên tiếng, anh nói bằng giọng chế giễu:

- Trương An Hạ! Thật trùng hợp.

6. Chương 6 : “người Mẹ Trẻ” Đi Xem Mắt

Trùng hợp cái gì chứ? Cô thà chẳng có sự trùng hợp này thì hơn!!!

Boss vẫn nhếch mép cười, đôi môi cong lên tạo thành một đường cong hoàn hảođến mức tuyệt diệu. nụ cười đó làm bao nhiêu cô gái trong nhà hàng ngắmnhìn đèn mê mẩn chỉ thiếu là phụt máu mũi và đo đất thôi! Một chị phục vụ đứng nhìn Boss, mắt long lanh sáng rõ lên, còn vài người thì thì thầm to nhỏ với nhau, giọng đầy thán phục.

Còn các quý ông? Vâng, các quý ông vừa ghen ghét với Boss, vừa đắm say AnHạ. Cô vẫn cúi người, tay càng lúc càng bấu chặt gấu váy. Hôm nay, An Hạ trưng diện một chiếc váy màu thiên thanh làm tôn lên nước da trắng hồng của cô, mái tóc màu nâu bồng bênh trên bờ vai , rũ xuống che một bênmặt càng làm cho An Hạ trở nên xinh đẹp bội phần, khiến cô trông thật bí ẩn, huyền hoặc. Đôi môi hồng, đầy đặn đang mím lại lộ rõ vẻ sợ sệt, đôi mắt long lanh như ngân ngấn nước mắt. Nếu nhìn vào thì chẳng khác tiennữ đang du chơi dưới trần. Quả là một đôi trai tài gái sắc!

Không nói gì, nhịp thở An Hạ bắt đầu dồn dập, Boss sẽ làm gì cô đây??? Tráthù, hay đuổi việc? Không! Cô thà bị trả thù còn hơn bị đuổi việc nữa!Làm ơn! Cô tu được mười kiếp mới có được công việc tốt như thế!!!

Nhưng... sao....

Boss cứ nhìn cô cười hoài vậy??? Boss có uống nhầm thuốc không thế? Hay...biến thái...???

Lát sau, Boss thôi mỉm cười thì lên tiếng tiếp:

- Thật vui là gặp cô ở đây! Đây có thể được gọi là “hữu duyên thiên lí năng tương ngộ” không nhỉ?

Cái gì mà “hữu duyên thiên lí năng tương ngộ” chứ! Nếu là “vô duyên đối diện bất tương phùng” thì hay hơn nhiều! An Hạ im lặng không nói, vẫnmím chặt môi. Biết nói gì đây? Cô chỉ muốn mau mau thoát khỏi cảnh này,trái tim cô sẽ bị dập cho đến chết mất!!!

An Hạ đánh bạo ngược nhìn lên người đàn ông ngồi trước mặt, cô nuốt nướcbọt trong vô thức, đây quả là một người đàn ông tuấn tú, ngũ quan hoànhảo đến từng nét. Khuôn mặt làm đổ gục bao nhiêu trái tim bé nhỏ củanhững cành phù dung... nhưng giờ đây.... Khuôn mặt anh tuấn này lại là nổiám ảnh của An Hạ. An Hạ chỉ ước có cái lỗ nẻ nào cho cô chui xuống dướimà thôi! Giờ cô chỉ muốn độn thổ!!! Mọi việc xảy ra trong chớp nhoáng,mới ban chiều vô duyên vô cớ đá vào bộ hạ của Boss, cứ xem như là cô đã trả thù đi!

Nhưng quả thật ông trời không thương cô mà! Mới chiều còn lo sợ rồi lại tựhào về hành động “anh hùng” của mình thì giờ đây cô như con rùa rút cổ,rõ ràng cô đã tu đủ kiếp mà sao còn phải gặp chuyện ngang trái này! Kiếp trước cô có ân oán gì với Boss sao??? Anh nhìn An Hạ rồi nói:

- Chào cô Trương An Hạ! Chúng ta đã gặp nhau rồi nhỉ? Chắc cô cũng biết tôi là ai, tên tôi là gì rồi chứ?

An Hạ gật gật, cô nuốt nước bọt ừng ực, cô liếc nhìn lên thăm dò cảm xúcđối phương, biết thế ngay lúc đầu cô nên hỏi mẹ là đi đâu, gặp ai thikông xảy ra cố sự này!

Rồi không biết từ đâu, Boss lôi ra một tập hồ sơ như hồ sơ xin việc của cô. An Hạ lại nuốt nước bọt, lòng thấp thỏm lo âu, có cả màn này nữa sao?Cái này chắc chắn không phải do cô điên, như vậy chỉ còn...mẹ cô!!!

Mẹ ơi! Mẹ hại chết con rồi!

Boss liếc mắt qua một hồi, theo như lời kể của các chị làm trong công ty lâu năm thì Boss có một trí nhớ rất tốt, chỉ cần nhìn qua là nhớ ngay, vớilại cô là thư kí của Boss thì một tiểu nhân vật như cô không muốn nhócũng phải nhớ thôi!

Chết rồi, kiểu này là cô chết chắc rồi! Giờ cô chỉ muốn đâm đầu vào tườngthôi! Cô đã làm Boss bị thương, sáng nay còn trốn việc, giờ thì lại bắtgặp cấp trên của mình trong tình cảnh này! Cho dù giờ cô có bịa ra hàngvạn lí do thì cũng không thể thoát tội được! Mà có lí do gì để bịa chứ,có nói gì cũng chẳng ai tin. Nghĩ đến đây thôi, mồ hôi An Hạ túa ra nhưtắm, tay run run nắm không chặt gấu váy. Boss nhìn cô rồi nói:

- Trương An Hạ! Theo tôi biết thì năm nay cô hai mươi ba tuổi, sao trong này còlại ghi là năm nay đã hai mươi chín tuổi? Có phải tôi nhớ nhầm không hay hồ sơ này có vấn đề thật? Mà tôi chỉ mới được hai mươi bảy tuổi, chẳng lẽ cô lớn hơn tôi như thế sao? Tôi không có xu hướng lấy vợ lớn tuổi!

An Hạ túa mồ hôi, cô biết mẹ cô thích chém gió nhưng không ngờ lại chémbừa bãi như thế, người ta khi đi coi mắt thì rút bớt tuổi cho trẻ lại,còn mẹ cô thì khiến cô già thêm, còn già hơn cả Boss nữa! Cô chỉ mới cóhai mươi ba tuổi mà vụt chỉ trong nửa ngày cô đã lên hai mươi chín tuổi.

Dã man! Quả thật là quá dã man mà!

An Hạ lắp bắp, tay cứ bấu chặt lấy gấu váy làm nó càng lúc càng nhăn nheo lại:

- Cái này... cái này thì... do mẹ tôi ghi...chắc có thể do bà nhầm lẫn!

- Vậy sao? Mẹ có thể nhầm lẫn tuổi con gái sao?

An Hạ gật gật, cô cảm thấy cổ họng mình khô khốc chỉ muốn tiếp nước. Linước ở ngay trước mặt nhưng không dám với tay tới lấy, cô sợ chỉ mìnhrời khỏi gấu váy thôi thì cô sẽ bị bắt thóp liên, cô cảm giác mình cứnhư tên trộm đang trộm đồ và bị chủ nhân của nó biết được và đang lénlút giấu giếm, trốn tránh. An Hạ

lại liếc nhìn Boss, vẫn là khuôn mặt không chút cảm xúc đó, đôi mắt vẫn lạnh lùng nheo lại. Quả thật đây là tình huống cấp bách nên cô không thể nghĩ ra được lý do nào khác, nhưng khi nói ra rồi lại muốn rút lại không được. Quả là lý sự cùn mà!

Boss lại tiếp lời:

- An Hạ à! Tôi nhớ là cô làm trong công ty của tôi tên là TCB mà sao trong này lại ghi là công ty nước ngoài Ever Blue, có công ty đó sao?

An Hạ không biết nói gì, cô không biết mẹ cô lại chém bừa như thế, mà đây còn chém ác nữa chứ! An Hạ cố nhớ lại, quả thật lúc trước cô không nói rõ tên công ty mình đang làm việc ẹ bởi vì càng nói càng bị bác bỏ. Tiêu chí của mẹ cô là con gái lo ở nhà chăm lo gia đình hơn là cửa ngoài xã hội làm việc. Bởi vì mẹ cô luôn giữ cái suy nghĩ cổ hủ đó nên dù bà có chiều chuộng An Hạ thế nào thì khi bàn đến vấn đề đó cũng không tránh khỏi tranh cãi, bố cô là người trung gian nên lúc nào cũng đầu đầu nhất. Nhưng không lẽ mẹ cô cũng chẳng thèm hỏi bố cô về công ty cô làm sao?

Mẹ ơi sao mẹ vô tâm thế vậy???

An Hạ không biết mẹ cô đào đâu ra cái công ty Ever Blue đó nhưng theo tìm hiểu của cô thì cái công ty đó chỉ là công ty trong tưởng tượng của mẹ cô! Mẹ cô tưởng mình đang đánh lừa con nít lên ba sao?

Mẹ ơi! Đây là Boss, là CEO của một công ty lớn đó mẹ ơi!!! Không phải con nít đâu mẹ ơi!!!!!!!

Boss tiếp tục tra khảo cô, An Hạ không dám đánh động gì nhiều, cô chỉ muốn uống nước thôi, cổ họng cô càng ngày càng khô khốc lại.

- Còn nữa! Tôi nhớ trong đơn xin việc của cô thì cô ghi là muốn trở thành một người tài giỏi, và đưa công ty tôi đi lên. Đặc biệt tôi vẫn nhớ rõ câu “Tuy tôi chưa có kinh nghiệm thực tập nhưng tôi tin tôi sẽ làm tốt công việc bằng tất cả tài năng của mình” vậy tại sao trong này lại ghi là đã có trên ba năm kinh nghiệm thực tập? Cô Trương An Hạ cô có thể giải thích được không?

An Hạ ằng ặng nước mắt, sao mẹ cô lại chém bừa bãi thế này chứ??? Cô đã có tí kinh nghiệm thực tập nào đâu. Nhờ trí thông minh, chăm học và địa vị của bố nên cô ra trường năm hai mươi hai tuổi.

An Hạ an phận thủ thường ở nhà một năm để bố nuôi rồi đến năm nay mới đi xin việc làm! Nếu cô có kinh nghiệm thực tập thì chẳng phải chật vật chạy tới chạy lui, chạy xuôi chạy ngược để xin việc như thế đâu!

Boss nhìn An Hạ mỉm cười, anh tuy là người lạnh lùng ít nói nhưng không hẳn anh đã bỏ qua cú đá chí tử của cô, đã vậy còn cho anh lên tầng thượng đứng, lúc đó anh không biết mình bị mất hình tượng như thế này, anh lại tiếp tục hỏi:

- E hèm! Cô An Hạ trong một tờ giấy tôi nhận được thì cô có ghi là muốn trở thành một nhà đào tạo cho các ca sĩ, diễn viên nổi tiếng nhưng tại sao trong này lại ghi là muốn trở thành người vợ tốt, chăm lo cho gia đình.

An Hạ lại bí thế, biết nói gì đây???

- À! Cái này... là...tôi muốn thành công trong công việc và cả trong đời sống gia đình mà!

-Ồ! Cô thật là đa tài!

Boss mỉm cười, anh cố nhịn lắm mới không bật cười thành tiếng, thật ra trong đó đâu có gì như thế đâu, sự thật trong đó chỉ ghi là: “Tôi muốn vừa thành công trong công việc nhưng người phụ nữ nào cũng muốn có một mái ấm gia đình nên tôi chắc rằng tôi sẽ vừa làm tốt công việc và trở thành người phụ nữ của gia đình tuyệt vời.”

Một câu văn hay và trôi chảy của mẹ An Hạ đã được Boss biến tấu lại thành câu của mình, anh lắc đầu không ngờ cô gái này lại ngốc như vậy!!!

Những lúc sau đó, An Hạ cẩn thận trả lời từng câu hỏi của Boss, cô cố gắng trả lời sao cho thật khôn khéo để không bị đưa vào “đường cùng” như bây giờ. Đã nửa giờ trôi qua, vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt cuộc “phán xét” này. Trong khi các bậc phụ huynh vẫn huyên thuyên đủ chuyện, còn có cả chuyện cuộc sống của An Hạ và Boss sau khi cưới nhau và họ còn định để An Hạ và Boss sinh mấy con, sinh như thế nào!

Ồi! Những bậc phụ huynh thật biết lo lắng cho con! Nhưng không biết cô còn sống sót sau cuộc gặp gỡ này không nữa?

An Hạ lại ngược lên nhìn, thấy Boss đang cầm một bản và check, vài dòng chữ, và vài ô vuông, An Hạ há hốc tại sao hết hồ sơ xem mắt lại đến chuyện này nữa là sao? Boss nhìn vào đó rồi lắc đầu, lật mặt sau giấy trắng và hí hoáy ghi. An Hạ run sợ, không biết Boss đang ghi gì đấy, cầu mong đừng làm mất mặt cô trước các bậc phụ huynh!

Sau khi hí hoáy ghi, Boss lại tiếp tục hỏi, vẫn chưa có dấu hiệu muốn dừng. An Hạ hít thật sâu vào rồi lấy chút dũng khí non nớt của mình nhìn lên Boss để nhanh chóng kết thúc cuộc xem mắt này.

Nhưng...

Khi ngẩng lên thì An Hạ khựng lại, không biết nói gì và phải phản ứng ra sao. Vẫn là vẻ lạnh lùng thường trực trên khuôn mặt đó nhưng trong mắt Boss có ánh lên ý cười, đó không phải là cái cười bình thường mà là ánh cười thích thú, chứng tỏ có âm mưu.

Boss đang tìm thấy điều gì sao? Không! Kinh nghiệm xương máu mấy tháng qua nói cho cô biết không đơn giản như thế!

Nhưng... cách cười như thế khiến cho Boss trở nên biến thái.

Bỗng An Hạ cảm thấy rung mình, nổi cả da gà da vịt lên, lấy hơi An Hạ nói:

- Thưa Boss! Bao nhiêu thông tin này giờ đã đủ để Boss hiểu về tôi chưa ạ?

Boss nhướn mày nhìn An Hạ, rồi nheo mắt lại nói:

- Ồ! Tôi nghĩ là đủ rồi! Cô cảm thấy phiền sao?

An Hạ bắt đầu run sợ, cái dũng khí cuối cùng cô đã dùng nết, cô lắp bắp:

- À....không....!!!

Cuối cùng thì thời khắc kết thúc buổi gặp mặt, hai bên gia đình chào nhau vui vẻ và ra về, An Hạ vẫn ngồi trên ghế với một ấn tượng bị tra khảo. Mẹ cô hỏi:

- Con thấy thằng Nguyên thế nào? Tuyệt quá đúng không?

An Hạ lấy hơi, rít lên từng chữ:

- Mẹ ơi! Mẹ chọn nhân vật tuyệt quá!

- Sao vậy? Nó tuyệt thế mà!- Bà trầm tư, bố An Hạ cũng tán đồng.

Chỉ riêng An Hạ ầng ậng nước mắt, nói:

- Mẹ ơi! Mẹ hại chết con rồi!

Trong chiếc xe BMW nhà Boss, người phụ nữ trung niên sang trọng đập vai Boss rồi nói:

- Nguyên! Thấy bé An Hạ nhà ông bà Trương thế nào? Tuyệt đúng không? Mẹ luôn muốn con bé đó làm dâu nhà mình!

- Ừ! Con bé đó được đó con, nhìn cũng thông minh sáng lạn!- Bố Boss cũng gật gù.

Riêng Boss không nói gì, trên môi thấp thoáng nụ cười.

- À! Con có check như mẹ nói không? Đưa mẹ xem nào!

Boss đưa bản check ra như lời mẹ anh. Bà cầm lên, vẫn không thấy gì, lật ngược ra sau. Bà nhìn qua một hồi, khuôn mặt từ bình thường sang tím tái, rồi từ tím tái sang đỏ lên vì tức và cuối cùng là há hốc vì ngạc nhiên.

Boss với nụ cười vẫn đang thường trực trên môi, anh lôi điện thoại ra soạn một tin nhắn rồi gửi tới một dãy số.

o0o

An Hạ trở về nhà, nằm vật ra ghế sofa, nhìn lên trần nhà. An Hạ không tin được là mình còn sống sót sau cuộc xem mắt này!

An Hạ thấp thỏm lo âu, không biết Boss sẽ nói thế nào về cô đây? Tinh thần khí thế của cô đang ở mức thấp nhất, đáng báo động.

- An Hạ à! Chẳng lẽ con không thích thằng Nguyễn nhà ông bà Lâm sao? Thằng đó được mà! Thời đại bây giờ khó kiếm được thằng nào như vậy lắm!

An Hạ nghe xong, ngồi bật dậy liền gất lên:

- Mẹ ơi! Mẹ hại chết con rồi!!! Tha cho con đi! Mẹ tìm đâu ra cái vụ xem mắt nữa? Còn cả cái hồ sơ xem mắt quái quỷ kia nữa! Nào là con năm nay hai mươi chín tuổi mà trong khi Boss chỉ có hai mươi bảy tuổi, mẹ xem có vợ nào mà lớn tuổi hơn chồng không?

Từ “vợ chồng” được An Hạ buột miệng phát ra làm mắt của mẹ An Hạ sáng rực lên, đôi môi mấp máy muốn nói.

- Con...con...đồng ý... thằng Nguyễn rồi hả?

- Con... con...đồng ý cái gì chứ?- An Hạ hét lên, đỏ mặt.

Rồi phụng phịu quay mặt chỗ khác làm ra vẻ hờn dỗi. Thấy thế, ông Trương liền vội vai An Hạ:

- Con gái ngoan nào! Đừng giận mẹ mà! Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi, con đang nói tới đâu rồi nói tiếp cho bố nghe xem nào!

An Hạ quay lại, hít thật sâu lấy hơi rồi nói tiếp:

- Mẹ à! Cái hồ sơ xem mắt quái quỷ của mẹ làm con sống dở chết dở đấy! Mẹ đã tăng tuổi con rồi đã vậy mẹ còn chém gió bừa bãi con làm trong công ty Ever Blue. Mẹ đào ở đâu ra cái công ty quái quỷ đó vậy! Đã vậy mẹ còn nói con có kinh nghiệm thực tập trên ba năm rồi con cả cái việc con muốn làm người phụ nữ của gia đình nữa chứ! Tất cả là sao hả mẹ?

An Hạ nói một tràng dài không nghỉ rồi mới dừng lại hít thở không khí. Mẹ An Hạ trần trối nhìn cô, lát sau bà mới lên tiếng:

- Từ từ đã bé Hạ! Con nói gì, mẹ không hiểu? Cái gì mà hồ sơ xem mắt... mẹ còn không biết hình dáng nó ra sao nữa! Mà con mới hai mươi ba tuổi mà! Mẹ còn nhớ như in, đâu có bị mất trí đâu? Mẹ chả hiểu con nói gì cả?

Đứng hình!

Ngạc nhiên!

Bàng hoàng!

An Hạ há hốc, mắt tròn không biết phải nói sao? Nếu mẹ cô không biết thì cái hồ sơ chết tiệt đó ở đâu ra cơ chứ???

Chẳng lẽ nó từ trên trời rơi xuống à?

An Hạ cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng rối tung rối mù lên, cái hồ sơ chết tiệt đó đã làm cô bán sống bán chết rồi, giờ thì không biết ai đã viết nó nữa!

Ông Trời ơi! Người đang làm gì con thế này? An Hạ ngẩng đầu lên than thở.

- Con về phòng gọi điện cho Thu Phương đây!- An Hạ thất thểu bước lên lầu.

Nằm dài trên giường, An Hạ chỉ muốn cho thời gian quay lại để cô có thể đốt nát cái hồ sơ đó.

Lát sau, An Hạ lấy điện thoại gọi cho Thu Phương thì vô tình thấy một tin nhắn...

Từ... Boss...

An Hạ nuốt nước bọt, tay run run mở ra xem... khuôn mặt cô biến chuyển...từ bình thường sang tái mét... từ tái mét sang ửng ửng nước mắt.

“Cuộc xem mắt hôm nay rất thú vị, tôi phải cảm ơn cô nhiều đấy An Hạ. Không ngờ cô “thần kì” như vậy! Chỉ trong nửa ngày cô thay đổi chóng mặt! Thứ hai cô được nghỉ đó!”

Cái này...cái...này...được gọi là trêu người cô mà!

An Hạ bực bội ném mạnh cái điện thoại xuống giường, quên luôn cả cái ý định gọi cho Thu Phương.

An Hạ vùi mặt vào gối, cầu mong mình sẽ sống sót sau ngày thứ ba đi làm!!!

- Bé Hạ ơi! Có ai tìm con này!!! Bé Hạ!- Tiếng mẹ cô gọi vọng lên.

- Nói con ngủ rồi!- An Hạ uể oải đáp, cô giờ chẳng muốn tiếp ai cả.

- Họ đang đứng trước nhà rồi đây này!

An Hạ chán nản ngồi dậy, ai lại tìm cô lúc đêm khuya này chứ! Bạn bè thì có liên lạc được với mấy ai đâu! Còn Thu Phương thì biệt tích phương nào! Hay...là... Boss.

Nghĩ đến đó, An Hạ cảm thấy cái gì chạy dọc sống lưng mình! Cô thầm cầu nguyện đừng là Boss.

Lời cầu nguyện của cô có vẻ như đã linh ứng, dưới nhà không phải là Boss mà là một người phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, ăn mặc khá đơn giản, còn dắt theo một đứa bé trai kháu khỉnh khoảng bốn năm tuổi, nước da trắng bóc như búng ra sữa.

Nhìn người phụ nữ ấy rất quen nhưng An Hạ không biết đã gặp ở đâu rồi, đôi mắt người phụ nữ cứ đảo quanh căn nhà như để tìm kiếm ai. Còn đứa bé cũng thế nhưng là ngấm vẻ sang trọng trong căn nhà, đôi mắt sáng rực lên đôi lúc còn thốt lên khen ngợi.

Mẹ An Hạ có vẻ thích thằng bé, bà cứ ôm lấy nó rồi bẹo má nó liên tục, An Hạ bước xuống, người phụ nữ vội vã đứng dậy cúi chào cô.

- Chào chị...chị là...

- An Hạ!- Người phụ nữ nhẹ nhàng lên tiếng.

- Nhưng...xin lỗi chị là ai ạ?

- Em không nói chị sao?- Người phụ nữ mỉm cười dịu dàng.

An Hạ nhìn, quả thật khuôn mặt chị ấy rất quen nhưng cô không nhớ là đã thấy ở đâu.

Mái tóc đen dài, đôi mắt một mí, khuôn mặt này.... rất giống với...

- Chị Thu Hà!- An Hạ bất ngờ reo lên.

Phải, cuối cùng An Hạ đã nhớ ra người phụ nữ này tên là Thu Hà, chị gái của Thu Phương. Trước đây, khi đến nhà Thu Phương chơi chị ấy tiếp đón An Hạ rất nồng hậu, còn An Hạ lúc nào cũng quấn lấy chị ấy.

- Chị ngồi đi! Sao hôm nay lại đến nhà em thế? À! Chị uống gì không?- An Hạ mừng rỡ hỏi liên tục.

- Cho chị ly nước trắng được rồi!

- Cô tám ơi! Cho cháu ba cốc nước lạnh nha!

An Hạ tươi cười nói:

- Lâu quá rồi hai chị em mình không gặp nhau! Cũng mười năm rồi chị nhỉ?

- Ủ! Mà An Hạ à...- Thu Hà ngập ngừng, đôi mắt vẫn đảo quanh ngôi nhà.

- Có chuyện gì vậy chị?- An Hạ ngơ ngác hỏi.

- Thật sự thì chị không biết phải nói sao cả? Chị chỉ muốn hỏi là Thu Phương có qua đây không?

- À! Có chị à! Nhưng bạn ấy đi công tác rồi!

Thu Hà thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, rồi chị nói tiếp:

- Chuyện của Thu Phương...em... em...

- Em biết rồi chị à!- An Hạ nhẹ nhàng đáp.

- Em biết rồi sao?

An Hạ gật đầu, này giờ cô vẫn không hiểu chị Thu Hà nói gì, Thu Hà nhìn vào An Hạ rồi nói:

- Chị qua đây chỉ muốn nhờ em một việc.... là...em có thể để thằng bé này ở đây với em một thời gian được không?

An Hạ nhìn qua thằng bé, thằng bé đó nhìn thấy An Hạ liền chạy qua cô, đulấy chân An Hạ ra vẻ nũng nịu đòi bế. An Hạ mỉm cười, bế thằng bé ngồi trong lòng mình. Còn mẹ An Hạ này giờ đang chơi vui thì thằng bé bỏ đi, bà xịu mặt xuống.

- Thằng bé này là con ai hả chị?

- Thằng bé này...thằng bé này... em cứ giữ nó giúp chị đi! Rồi chị sẽ nói với em sau!

- Em... em...

An Hạ lưỡng lự không biết phải trả lời sao. Nếu giữ thằng bé này thì được thôi nhưng chẳng phải cho nó về với bố mẹ nó thì được hơn sao?

Bỗng...

Thu Hà quỳ xuống trước mặt An Hạ, liền dập đầu xuống, chị nói bằng giọng nghẹn ngào, trong giọng nói có đầy sự thương cảm, đau khổ.

- Coi như chị cầu xin em đi An Hạ! Em hãy cho nó ở đây một thời gian rồi chị sẽ giải thích với em mọi chuyện... em cho nó ở lại đây thì em bảo chị làm gì chị cũng làm. Chị xin em đấy An Hạ à!

An Hạ bất ngờ không biết nói sao, lát sau vội vàng đỡ Thu Hà đứng dậy, mẹ An Hạ thấy thế liền xen vào.

- Cháu cứ bình tĩnh đi! Không sao đâu! Rồi sẽ có cách giải quyết mà!

- Mẹ em nói phải đó, chị đứng dậy đi. Em sẽ để thằng bé ở đây mà! Chị yên tâm đi!

- Em...nói thật sao? Chị cảm ơn em! Chị cảm ơn em nhiều lắm!- Thu Hà nắm lấy tay An Hạ, nước mắt ngấn nước mắt dài lăn trên gò má chị.

Tiến Thu Hà về, rồi đỡ dành cho thằng bé này nín khóc cũng làm An Hạ phát bệnh, An Hạ bắt đầu hỏi:

- Nhóc! Mẹ cháu là ai?

Thằng bé rúc đầu vào ngực An Hạ lắc lắc đầu rồi nói:

- Dì Thu Hà dặn là dù có ai hỏi cũng không được nói mẹ cháu là ai!

- Nói đi nào nhóc! Cô sẽ mua thật nhiều siêu nhân vào bánh kẹo cho cháu.

- Không! Dì Thu Hà dặn phải nghe lời người trong nhà, không được nghe lời người ngoài.

An Hạ không biết nói sao, thằng bé này còn nhỏ mà kín miệng gớm!

- Cô cũng là người trong nhà mà!

- Cô chỉ là người giữ trẻ, không phải người trong nhà!

An Hạ há hốc, cô chỉ là người giữ trẻ! Nghe sao mà nó chói tai thế này!

An Hạ thở dài, thôi vậy không nên tra hỏi thằng bé nhiều! Không khéo nó khóc rồi chả biết phải dỗ sao nữa! Thằng bé thì nghịch nghịch mấy lọngóc của An Hạ, lát sau ngẩng đầu lên nhìn An Hạ và nói:

- Cô An Hạ ơi!!!- Giọng thằng bé có ý đầy nũng nịu.

- Gì cháu!

- Cô thật là xinh đẹp!

An Hạ đỏ mặt, thằng bé này còn nhỏ mà sao miệng lưỡi cứ xoắn tít lên. Mới mấy tuổi đầu mà đã biết nịnh nọt.

Thôi kệ! Dù gì cũng vui vui!

An Hạ mỉm cười một mình, không phải trước giờ cô không được ai khen hết. Rất nhiều người khen là đáng khác, nhưng cô biết rằng những lời khen đó chỉ là khen cho lịch sự mà thôi!

Còn con nít, người ta thường nói con nít không bao giờ nói dối. Nên những đứa con nít là những đứa ăn nói ngây ngô nhưng rất dễ thương, lời nào cũng thật... vì thế An Hạ không thể nào không sung sướng.

- Cảm ơn cháu! Mà cháu tên gì?

- Ở nhà dì Hà gọi cháu là Bin ạ!

An Hạ mỉm cười xoa đầu thằng bé rồi nói;

- Bin nào! Khuya rồi Bin ngủ đi nha!

- Vâng ạ! Nhưng mà cô xinh đẹp ơi! Cho Bin gọi cô bằng mẹ được không ạ?

An Hạ thoáng ngạc nhiên nhưng rồi lại nghĩ chắc thằng bé không được gặp mẹ nên mới ham muốn được gọi mẹ một lần như thế, An Hạ cũng vui vẻ gật đầu.

Thằng bé vui ra mặt, liền nằm trong vòng tay An Hạ vùi vùi cô kể chuyện cổ tích như dì Hà của nó đã làm, An Hạ vui vẻ chấp nhận.

Đưa thằng bé chìm vào thế giới màu hồng của cổ tích rồi đến khi thằng bé ngủ An Hạ mới ngủ, một đêm dài cứ từ từ như thế mà trôi qua.

Nhưng...

An Hạ không biết rằng, sự xuất hiện của thằng bé này sẽ là một mớ rắc rối tiếp theo kéo đến với cô.

7. Chương 7 : Hậu Quả Thuốc Xổ

Buổi sáng.

Ánh sáng ban mai nhẹ len qua các song cửa sổ chiếu vào phòng. Ánh sáng ấm áp của ngày mới rọi xuống mặt đất, xuyên qua các kẽ lá trong suốt như thủy tinh. Trên các lá cây, vẫn còn vài giọt sương đang nhỏ xuống và mất dần trong mặt đất.

Tiếng chim hót nhẹ đón chào ngày mới, dưới đường, con đường đang dần trở nên đông đúc người, tiếng xe cộ nườm nượp, tiếng trò chuyện huyên náo cả con phố.

Nằm trong phòng, An Hạ khẽ cựa mình rồi mở mắt ra, cô nheo mắt lại vì ánh nắng chói chang, An Hạ vất tay lên trán suy nghĩ, mọi chuyện hôm qua cứ như một giấc mơ...

Xem mắt với gia đình Boss, chị Thu Hà đến vào trao cho An Hạ bé Bin...

An Hạ xoay người, nhìn chằm chằm vào thằng bé vẫn nằm ngủ trên giường, khuôn mặt bầu bĩnh, làn da búng ra sữa, An Hạ vuốt ve đứa bé, hơi ấm từ nó lan sang tay cô. An Hạ biết rằng đây không phải là mơ, cô chỉ quá bất ngờ mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá chớp nhoáng. Đến nỗi cô không tin và có ngày hôm qua!

Thằng bé cựa mình, miệng chóp chép như đang nhai cái gì đó, An Hạ mỉm cười dịu dàng, nhìn cô lúc này trông thật giống một người mẹ đang ngắm đứa con của mình ngủ.

Bước xuống giường, chỉnh lại điều hòa cho vừa phải rồi An Hạ đi xuống lầu.

- An Hạ bé Bin đâu rồi? Mẹ muốn chơi với nó!- Mẹ An Hạ liền hỏi vội.

- Nó còn ngủ mẹ à!

Bà nghe thế liền thở dài, tỏ vẻ trầm tư và nói:

- Haizzz, chán thế! Mẹ luôn ước có đứa cháu ngoại kháu khỉnh như thế!

An Hạ nghe thế liền hét lên:

- Mẹ à!!!

- Cái gì? Con lo mà lấy chồng đi đó!

- Thôi mà mẹ! Con còn trẻ nên cần gì lấy sớm!

- Trẻ cái gì, già rồi! Hồi thời mẹ, con gái lên mười bốn mười lăm đã được gả chồng rồi!

An Hạ ngán ngẩm với cái lí lẽ của mẹ cô, An Hạ chán nản nói:

- Mẹ ơi! Cái thời của mẹ nó xa xưa xa xưa từ đời tám hoánh nào rồi! Đây là thế kỉ XXI, nam nữ bình đẳng mẹ à!

- Cái gì chứ? Mẹ không cần biết! Cái nhà này theo lễ giáo đó thì con phải tuân theo!

- Con đã nói là con không lấy chồng đâu!

- Thôi thôi! Hai mẹ con cho tôi xin đi!- Bố An Hạ chen vào.

Hai mẹ con cô mới im lặng không nói, mỗi khi bàn đến vấn đề này lúc nào giữa cô và mẹ luôn nảy ra xung đột, đây chính là sự khác biệt giữa hai thế hệ với nhau, An Hạ không nói quay đi vào bếp ăn sáng.

Nhưng chỉ lát sau, sự xuất hiện của bé Bin đã làm thay đổi không khí xung quanh, nó đi xuống đưa dụi dụi mắt trông rất đáng yêu, nhìn thấy mẹ An Hạ nó liền cười, lộ hàm chưa mọc đủ răng.

- Dậy rồi sao?- An Hạ cười dịu dàng với thằng bé.

Nó nũng nịu chạy tới An Hạ, đòi bế, cô vui vẻ dang tay ôm nó vào lòng. Bà Trương thấy thằng bé liền tới ôm hôn tới tấp. Nó đu lên người bà Trương và kêu:

- Bà ngoại!

Bà Trương vô cùng ngạc nhiên, liền hỏi:

- Bin sao cháu lại gọi bà như thế?

- Tại cô xinh đẹp cho cháu gọi bằng mẹ nên bà là mẹ của cô xinh đẹp nên cháu gọi là bà ngoại đúng không ạ?- Thằng bé dụi dụi cái đầu dính vào ngực bà Trương.

Bà nghe thế, tự nhiên trong lòng thấy vui vui, cứ như bà đang làm bà ngoại thật sự vậy. Bà cười tít mắt, xoa đầu thằng bé rồi nói bằng giọng ngọt xớt:

- Ủ ừ, cứ gọi bà là bà ngoại đi! Được lắm đó cháu!

Cái giọng ngọt xớt của bà khiến An Hạ nổi cả da gà lên, cô ăn nhanh rồi lên phòng. Trước khi đi còn nói:

- Mẹ trông bé Bin nha, con lên làm việc đây!

- Không sao! Cứ để ẹ mà!

Nói là lên làm việc cho nó oách thế chứ thật ra thì một là cô lên trùm chặn ngủ bù những ngày tăng ca, hai là mở máy tính chơi game thôi!

Cuối cùng, An Hạ quyết định trùm chặn ngủ tiếp, vừa nằm xuống một lúc thì có vẻ cô không được an phận để ngủ, tiếng chuông điện thoại vang lên, An Hạ quơ quàng tay bấm nút nghe và nói bằng ngữ khí có chút tức giận:

- Alo!

- Xin hỏi đây là số của An Hạ đúng không?- Đầu dây bên kia là một người phụ nữ với giọng nói nhỏ nhẹ.

- Vâng là tôi đây!

- Chào em An Hạ! Chị là Thu Hà đây! Chị gọi chỉ muốn hỏi bé Bin sao rồi thôi? Nó có nghịch phá em không?

An Hạ trở người, mắt vẫn nhắm miệng thì trả lời như một cái máy:

- Không! Nó ngoan lắm chị ạ! Chỉ hơi không nhéo một chút thôi!

- Vậy thì tốt rồi! Chị một lần nữa không biết lấy gì đền đáp em!

- Không sao đâu chị! Em đi ngủ đây ạ, mấy ngày nay tăng ca kinh quá!

- Ủ, chị đập máy đây!

An Hạ cuối cùng cũng được yên phận ngủ ngon lành.

Ở nhà Boss.

Phong mới ngủ dậy, ngáp một cái thật dài, mái tóc rối bù anh đưa tay lên gãi gãi làm nó xù lên chẳng khác gì tổ quạ. Lê đôi dép vào nhà vệ sinh rồi lại bước ra với bộ dạng tươi tỉnh hơn, anh ngồi xuống bàn ăn.

Bữa sáng với mùi thơm nghi ngút, hai anh em nhà anh đã dọn ra ở riêng, vì ở trong ngôi nhà nhỏ lại có tính tự lập nên không cần người giúp việc, mọi chuyện trong nhà hai anh em đều thay phiên nhau làm hết. Phong từ tốn thưởng thức bữa sáng, bỗng như chợt nhớ ra điều gì anh liền hỏi:

- Anh hai! Hôm qua anh với bố mẹ đi đâu thế?

Nhắc đến chuyện hôm qua khoe môi Boss nhếch lên tạo thành nụ cười đầy khó hiểu. Phong nhìn ông anh mình rồi lắc đầu, từ nhỏ đến lớn anh không thể hiểu được ông anh trai này của mình. Cứ như ở thế giới của anh có một rào chắn mà không ai có thể bước vào được và một mình anh cô lập trong cái thế giới đó!

- Đi xem mắt thôi em à!

- Xem mắt? Ai vậy? - Phong nghe thế hào hứng.

Ông anh trai của anh tuy có mã bề ngoài rất đẹp trai nhưng tính tình thì kì quái kinh khủng, không biết cô gái nào bị đưa làm vật hành hạ của anh. Chắc sau này đời cô gái này khổ rồi!

- Một người rất quen thuộc!

Phong vừa nhai vừa nói:

- Quen à? Vậy em có biết không?

- Có, quen biết rất rõ là đằng khác!

- Thật sao? Nhưng... mà anh hai à! Còn việc của chị Ánh Nhi thì sao? Chẳng lẽ...

Boss đứng dậy quay đi lạnh lùng nói:

- Em đừng nhắc nữa, đã qua rồi! Anh không muốn nghe đâu!

- Được rồi! Mà nói em nghe xem người đó là ai nào? - Phong quay lại chủ đề cũ để xóa tan cái không khí u ám này.

Boss im lặng một lúc rồi bật cười to, và chậm rãi nói từng chữ:

- Người đó là... Trương- An- Hạ...

Phụt!

Bao nhiêu nước vừa được uống đã được phun ra hết! Cái tên này quá quen thuộc với anh, hầu như ngày nào anh cũng gọi cũng nhớ...

Nhưng...

Tại sao lại là An Hạ chứ? Và tại sao lại là ông anh hai của anh?

Bất công! Đúng là quá bất công mà!

Phong bực tức nói:

- Tại sao lại là An Hạ chứ? Không có người khác sao?

Boss nhún vai lạnh lùng đáp:

- Anh cũng đâu biết, tình cờ thôi! Em đi mà hỏi bố mẹ ấy!

Phong vội vàng đứng dậy, chạy vào phòng vớ đại một bộ đồ và phóng nhanh ra ngoài. Anh đang rất ức chế!

Tại sao lại là An Hạ chứ? Đáng lẽ hôm đó anh nên đi theo mới đúng!

Mình đúng là ngốc mà! Ngốc!

Quá ngốc là đằng khác!!!

Chiếc xe hơi màu đen bóng loáng phóng nhanh trên đường, bất chấp cả luật lệ giao thông.

Nhà họ Lâm.

Cánh cổng bằng sắt vừa mới được mở ra thì không cần biết gì, chiếc xe của Phong phóng thẳng vào trong, cô hầu hoảng hồn vội né tránh, mặt tái xanh như tàu lá chuối.

Phong hùng hổ bước vào nhà, gọi to lên:

-Bố mẹ!!!

Từ trên lầu, người phụ nữ bước xuống bà ngán ngấm nhìn thẳng con trai mình rồi đáp:

-Thằng này, có gì mà con làm loạn lên thế? Bố con đi làm rồi! Sao con không đi làm đi?

-Hôm nay công ty anh hai cho nghỉ!- Phong bực bội ngồi phịch xuống ghế.

-Thế có gì mà làm loạn lên thế?

-Mẹ à! Tại sao mẹ lại cho anh hai đi xem mắt!

Bà Lâm nghe thế, liền bật cười ha hả và xoa đầu Phong. Anh tỏ ra khó chịu, hất tay mẹ anh ra, bà nói:

-Con à! Con ghen với anh hai sao? Mẹ đã từng nói con đi xem mắt rồi, mà con có đồng ý đâu!

-Vấn đề không phải là ở chỗ đó! Mà tại sao người xem mắt lại là An Hạ chứ? Con không chịu đâu!

Bà Lâm ngạc nhiên và hỏi:

-Con biết con bé An Hạ nhà ông bà Trương à?

-Mẹ ơi! Đó là thư kí của anh hai đó!

Im lặng...

Im lặng....

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Bà Lâm hét lên:

-Chết rồi! Chết rồi!!!

-Có ai chết đâu mà mẹ la bải hải vậy?- Phong ngán ngấm đáp.

-Không phải! Mẹ cứ tưởng là anh con không biết con bé đó, mẹ cũng không biết hiện giờ con bé làm gì nên trong cái hồ sơ xem mắt mẹ đã ghi là con bé đó năm nay hai mươi chín tuổi, làm ở công ty Ever Blue.

Còn Phong....anh....choáng...nặng....

Anh không ngờ mẹ anh còn nghĩ ra cái trò này nữa, Phong liền nhìn mẹ nói:

-Mẹ chém gió quá! Anh hai chỉ mới có hai mươi bảy tuổi mà An Hạ hai mươi chín tuổi, An Hạ xứng làm chị của anh em con đó! Còn cái công ty Ever Blue mẹ tìm ở đâu thế. Con đi làm được ba bốn năm rồi mà chẳng thấy cái công ty đó đâu!

-Thế mới nói! Chết rồi Phong ơi! Giờ sao đây con? - Bà Lâm nắm lấy tay anh, lay lay mạnh.

Phong ngán ngẩm, gỡ tay bà ra và nói:

-Con không biết! Cuối cùng con chỉ không muốn An Hạ phải lấy ông anh gàn dở của con thôi! Như thế càng hay, anh sẽ không lấy An Hạ!

Bốp!

Bà Lâm phát một phát thật mạnh vào đầu Phong, anh nhăn mặt xuýt xoa. Bà lừ mắt nhìn anh cảnh cáo, bà nói:

-Thằng bé này! Học cái tính ích kỷ đó ở đâu thế hả? Anh mày lấy vợ thì mày phải mừng chứ!

Phong nghe câu đó sao mà nó chói tai quá, anh bật dậy gần giọng nói:

-Con sẽ mừng nếu là người khác. Còn với An Hạ thì không? Con không đời nào đồng ý đâu! Mẹ à! Mẹ xem lại đi!!!- Câu cuối, anh hạ giọng xuống năn nỉ bà.

Bà Lâm nhìn cậu con trai thứ hai của mình, đôi mắt nheo lại hàng lông mày thì chau vào nhau như đang trầm tính suy nghĩ điều gì đó. Lát sau, mắt bà sáng lên, lấp lánh lấp lánh nhìn anh và hỏi:

-Cái gì mà người khác chứ? Chớ An Hạ thì sao nào, có chết chóc gì à?

-Chết, có chết rất nhiều đấy!

-Thằng này, mày ăn nói kiểu gì thế? Anh mày lấy con bé An Hạ thì đã sao?

Phong bực bội, còn bà Lâm thì thâm cười, anh hít thật sâu rồi nói:

-Mẹ à! An Hạ tuyệt đối không được, còn chị Ánh Nhi thì sao...?

Bà Lâm bỗng khựng lại, nụ cười đông cứng trên đôi môi, khuôn mặt biến chuyển xấu đi. Đó cũng là điều bà tự hỏi, giờ bà lại nghĩ...

Có phải bà đã làm liều quá không?

Nhưng... bà không nỡ để con bà phải chịu cái mà do bà và chồng bà gây ra. Hai đứa con bà không có tội, người có tội là bà, bà là người đã gây ra tội lỗi này!

Phong cảm thấy hối hận khi nhắc đến Ánh Nhi, anh biết đó là điều tối kị khi nói chuyện với bà, nên trong nhà không có ai bao giờ nhắc đến cô gái Ánh Nhi đó trước mặt bà, anh đã giận quá mất khôn rồi!

Lát sau, bà Lâm lại mỉm cười, nụ cười ngượng ngạo, méo xệch:

-Con đừng nhắc đến được không? Mẹ biết mình đang làm gì mà!

-Con xin lỗi! Nhưng con mong mẹ xem lại đi, đừng là An Hạ mà!

Bà Lâm quay lại về tra hỏi, hống hách ban đầu và nạt nộ:

-An Hạ thì đã sao?... Hay là con....đã thích con bé đó...???

Phong đỏ mặt, anh vội quay mặt đi hướng khác, miệng lắp bắp một hồi mới nói thành câu:

-Cái gì chứ? Không có đâu mẹ à! Con chỉ thấy An Hạ không hợp với anh hai thôi!

Bà Lâm bật cười, đứng dậy đập đập vào vai anh và nói:

-Con trai cưng à! Mẹ đã đi được nửa cuộc đời nên mẹ hiểu hơn con đó! Đừng có chối! Không sao, con cứ tự nhiên mà giành giật đi, mẹ sẽ ngồi xem con bé đó thuộc về ai. An Hạ lấy ai cũng được, anh hai hay con gì cũng được cả. Hô hô!!!- Kèm theo câu nói là giọng cười không mấy tốt đẹp cho lắm khiến Phong nổi cả da gà lên.

-Thôi cho con xin tha! Không như mẹ nghĩ đâu, mẹ tưởng tượng quá rồi đó!

-A! Mẹ có cách rồi! Nếu con không thích thì mẹ sẽ gán ghép An Hạ cho anh con, mẹ có cách rồi!

Phong giật mình liền hỏi:

-Mẹ à! Mẹ định làm gì nữa vậy? Con nói không được là không được.

-Con không thích thì mẹ nhường cho anh con, sắp có trò rồi!

Phong thấy không thể nói gì được nữa, anh bắt đầu thấy sợ mẹ của mình, anh liền cầm chìa khóa ngăn ngầm ra về.

Nhưng chiếc xe không đi theo hướng ban đầu mà đã đi một hướng khác, anh cố tăng tốc chạy thật nhanh.

Nhà An Hạ.

Mặc kệ người quản gia đang can ngăn, anh xông vào nhà An Hạ một cách bất lịch sự, lúc này trong nhà chỉ có người hầu và An Hạ đang ngủ trên lầu.

-Phòng của An Hạ ở đâu?- Anh dò hỏi người quản gia.

-Cậu à! Không được đâu! Cô An Hạ đang ngủ ạ!- Quản gia từ tốn nói.

-Đừng bắt tôi lặp lại lần hai!- Phong nghiêng răng ken két.

Người quản gia không phải không muốn cho anh vào nhưng khi vào rồi thông biết việc gì sẽ xảy đến nên anh không muốn anh đến thì lành lặn mà đi thì thương tật. Nhưng do Phong quá cố chấp nên ông đánh tiếng thở dài và nói, mặc kệ anh ta thương tật ra sao.

-Phòng cô An Hạ ở tầng hai ạ!

Phong chỉ đợi có thể liền xông thẳng lên lầu, lên đến tầng hai anh đập cửa vào.

An Hạ cuộn người ngủ ngon lành mặc kệ kẻ điên nào đang xông vào, Phong lay lay An Hạ gọi:

-An Hạ! An Hạ!!! Dậy đi! Dậy ngay, nghe anh nói cái này.

Vẫn không chuyển biến, An Hạ vẫn ngủ ngon lành, Phong vẫn tiếp tục lay lay, càng lúc càng lay mạnh hơn.

Không biến chuyển...

Lát sau, là một không khí im lặng bao quanh.

Người hầu lên nhìn bên ngoài. Phong nhìn An Hạ, đôi mắt có lo lắng, có ảm áp triu mến. Đôi môi anh mím chặt lại...

Rồi...

An Hạ dựng người An Hạ dậy và lay lay mạnh, hét to:

-Trương An Hạ! Em dậy ngay cho anh!!!!!!

Quả thật rất công hiệu, An Hạ mở mắt rồi đưa tay lên dụi dụi nó, nhìn người ngồi trước mặt mình. Vì cơn buồn ngủ nên cô vẫn không thể xác định người trước mặt mình là. Chỉ chờ có thế, Phong liền nói một mạch:

-An Hạ! Em phải cẩn thận với mẹ anh và ông anh hai của em đó. Dù hai người đó có nói gì thì em cũng đừng tin, làm gì thì đừng làm!

An Hạ nghe được chữ này mất chữ nọ, cô vẫn đang còn ngái ngủ.

-An Hạ! Em có nghe anh không? Em nhớ là đừng tin họ đấy!!!

Bốp!

An Hạ lại tiếp tục nhắm xuống ngủ, còn Phong thì bị đá văng ra khỏi giường, đang ôm bụng rên rĩ. Tiếng rên rĩ của anh làm An Hạ khó chịu, cô tính không biết có nên cho anh thêm một đập nữa không?

Phong vẫn không bỏ cuộc, anh khó khăn nói tiếp:

-An Hạ! Em phải nhớ lời anh đấy!!!

Bốp!

Thêm một phát nữa, anh bị văng ra gần cửa, lần này là không thể nói được gì. Còn An Hạ trở người, ôm lấy gối và ngủ tiếp.

Đây là điều mà tại sao quản gia không cho anh vào phòng An Hạ. Hậu quả là thế!

Đúng là khi đến thì lạnh lạnh mà khi về thì thương tật mà!

Mọi người lắc đầu thương cho Phong vì đã cả gan làm hỏng giấc ngủ của cô, bác quản gia đỡ anh đứng dậy và ôn tồn nói:

-Tôi đã dặn cậu không được vào rồi mà cậu vẫn ngoan cố!

-Cháu đã có kinh nghiệm nhớ đời rồi!

Rồi bác quản gia đỡ anh ra về. Đến nhà, cả người vẫn ê ẩm, Boss hỏi nhưng không thể trả lời, vì nỗi nhọc này có vẻ quá lớn.

oOo

Sáng hôm sau.

Nắng vẫn nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất, gió hiu hiu thổi lướt qua mọi vật, An Hạ vui vẻ dẫn bé Bin đến công ty.

Tại sao ư?

Vì bên cạnh công ty TCB là một trung tâm thương mại, cô dẫn bé Bin đến công ty rồi lát nữa mẹ cô đi mua sắm xong thì sẽ qua dẫn Bin đi chơi. Bé Bin lăng xăng đi theo An Hạ, ngân nga hát một bài hát mà cô giáo mở trường mẫu giáo mới dạy, An Hạ mỉm cười. Mái tóc cô tung bay, gió lướt qua vờn đùa với tóc, nghịch ngợm thổi một luồng khí mát vào sau gáy của cô.

Đến công ty, cô đã thấy Phong đứng nói chuyện với cô tiếp tân, An Hạ vui vẻ tới chào:

-Anh Phong!

-An Hạ!- Phong vui vẻ quay lại nhưng vẫn không thể quên cú đập hôm qua.

-Chúc anh buổi sáng vui vẻ!

Phong nhìn An Hạ định nói gì đó, cả người anh vẫn còn ê ẩm, không thể nhìn An Hạ mảnh khảnh thế này mà cú đập chẳng khác nào cú đập của một người đàn ông. Anh nuốt câu nói đó vào ngược lại bên trong, và mỉm cười đáp lại:

-Cảm ơn em!

-Không lo đi làm việc đi!- Dù có bị gì thì An Hạ vẫn không thể quên được cái giọng với ngữ khí lúc nào cũng lạnh lùng này.

-Chào Boss ạ!

Anh gạt đầu rồi lại nhìn xuống thằng bé đang đi theo An Hạ, nó nhìn xung quanh vì sự rộng lớn của nơi này rồi lại nhìn Phong vào Boss. Boss nhìn thằng bé rồi nhướn mày.

Thằng bé run lên rồi nép sau chân của An Hạ, hết nhìn Boss lại nhìn Phong. Anh mỉm cười dịu dàng với nó, nó cũng tươi cười lại với anh rồi chạy đến, ôm chân Phong nũng nịu:

-Bố! Bố!!! Bé Bin!

Ngạc nhiên.

Sững sờ.

Im lặng...

Im lặng...

Sự việc sao lại như thế này? Boss tiến đến gần Phong, thấy thế thằng bé òa khóc:

-Ồa òa òa òa!!! Tránh ra! Tránh ra, chú là người xấu, chú là ác ma! Bối! Cứu Bin, òa òa, Bin sợ. Chú này là người xấu. Bối ơi! Mẹ ơi!!!

Thằng bé giãy nảy, càng lúc càng khóc to. Phong bối rối không biết phản ứng sao? Còn Boss thì sắc mặt sa sầm, biến chuyển càng lúc càng xấu.

Còn An Hạ thì không biết phải phản ứng sao? Cô lơ ngơ nhìn ngó xung quanh, thằng bé này làm chuyện ngoài sức tưởng tượng của cô.

Người xấu sao?

Boss nhếch môi cười lạnh, không ngờ có ngày anh bị như thế này!

Thằng bé khóc to, úp mặt vào người Phong òa khóc khiến anh càng lúc càng bối rối hơn, không biết phản ứng sao?

oOo

Sáng hôm sau.

Nắng vẫn nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất, gió hiu hiu thổi lướt qua mọi vật, An Hạ vui vẻ dẫn bé Bin đến công ty.

Tại sao ư?

Vì bên cạnh công ty TCB là một trung tâm thương mại, cô dẫn bé Bin đến công ty rồi lát nữa mẹ cô đi mua sắm xong thì sẽ qua dẫn Bin đi chơi. Bé Bin lảng xảng đi theo An Hạ, ngân nga hát một bài hát mà cô giáo mở trường mẫu giáo mới dạy, An Hạ mỉm cười. Mái tóc cô tung bay, gió lướt qua vờn đùa với tóc, nghịch ngợm thổi một luồng khí mát vào sau gáy của cô.

Đến công ty, cô đã thấy Phong đứng nói chuyện với cô tiếp tân, An Hạ vui vẻ tới chào:

-Anh Phong!

-An Hạ!- Phong vui vẻ quay lại nhưng vẫn không thể quên cú đập hôm qua.

-Chúc anh buổi sáng vui vẻ!

Phong nhìn An Hạ định nói gì đó, cả người anh vẫn còn ê ẩm, không thể nhìn An Hạ mảnh khảnh thế này mà cú đập chẳng khác nào cú đập của một người đàn ông. Anh nuốt câu nói đó vào ngược lại bên trong, và mỉm cười đáp lại:

-Cảm ơn em!

-Không lo đi làm việc đi!- Dù có bị gì thì An Hạ vẫn không thể quên được cái giọng với ngữ khí lúc nào cũng lạnh lùng này.

-Chào Boss ạ!

Anh gật đầu rồi lại nhìn xuống thằng bé đang đi theo An Hạ, nó nhìn xung quanh vì sự rộng lớn của nơi này rồi lại nhìn Phong vào Boss. Boss nhìn thằng bé rồi nhướn mày.

Thằng bé run lên rồi nép sau chân của An Hạ, hết nhìn Boss lại nhìn Phong. Anh mỉm cười dịu dàng với nó, nó cũng tươi cười lại với anh rồi chạy đến, ôm chân Phong nũng nịu:

-Bố! Bố!!! Bé Bin!

Ngạc nhiên.

Sững sờ.

Im lặng...

Im lặng...

Sự việc sao lại như thế này? Boss tiến đến gần Phong, thấy thế thằng bé òa khóc:

-Òa òa òa òa!!! Tránh ra! Tránh ra, chú là người xấu, chú là ác ma! Bối! Cứu Bin, òa òa, Bin sợ. Chú này là người xấu. Bối ơi! Mẹ ơi!!!

Thằng bé giãy nảy, càng lúc càng khóc to. Phong bối rồi không biết phản ứng sao? Còn Boss thì sắc mặt sa sầm, biến chuyển càng lúc càng xấu.

Còn An Hạ thì không biết phải phản ứng sao? Cô lơ ngơ nhìn ngó xung quanh, thằng bé này làm chuyện ngoài sức tưởng tượng của cô.

Người xấu sao?

Boss nhếch môi cười lạnh, không ngờ có ngày anh bị như thế này!

Thằng bé khóc to, úp mặt vào người Phong òa khóc khiến anh càng lúc càng bối rối hơn, không biết phản ứng sao?

Lát sau, Bin nín khóc, dụi dụi đầu vào ngực của Phong, anh cứ vỗ vỗ lưng của nó cứ như cái máy, trong đầu anh bấn loạn thật sự không biết phải làm thế nào?

An Hạ lại càng bối rối hơn, hai tay bấu chặt lấy nhau, cô tự nhiên dẫn thằng nhóc đến đây rồi lại lộn xộn thế này!

-Bin ơi! Bà đến đây!- Mẹ An Hạ chạy tới.

Thấy bà, thằng bé tụt khỏi người Phong chạy tới bà và làm nũng. Lát sau, nó ngoảnh lại nói:

-Chào mẹ Bin về! Về nhà mẹ nhớ mua bím bím cho Bin nha!

Mọi người.... choáng tập hai...

Tại sao An Hạ lại là mẹ của thằng bé???

An Hạ càng bấn loạn hơn, liền tới nói với thằng bé:

-Ừ, được rồi! Bin ngoan, về với bà ngoại rồi mẹ sẽ mua bím bím cho Bin!

Khi hai bà cháu đã đi xa, An Hạ mới thở phào. Còn Phong liền chạy tới, lay lay hai vai của An Hạ:

-An Hạ! Sao em lại là mẹ của thằng bé đó??? Rốt cuộc có chuyện gì thế? An Hạ... không lẽ em....đã....

Không đợi Phong nói hết câu, An Hạ đã dấn vào bụng anh một đấm, cô biết anh định nói gì. Phong ôm lấy bụng mình rên rĩ và nói:

-Dạo này sao em bạo lực thế An Hạ?

-Bạo lực cái gì? Anh còn dám phát ngôn bậy bạ nữa thì em sẽ cho anh ăn thêm một đấm nữa đấy! Anh đừng nghĩ là cấp trên của em thì có quyền nha?!

-Không không, cho anh hai chữ “ bình yên ”

Phong đưa hai tay lên ra vẻ đầu hàng, An Hạ hứ một cái rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác thì... bắt gặp ánh mắt của Boss đang nhìn cô. An Hạ cảm thấy cái ớn lạnh chạy dọc sống lưng, cô cúi đầu lấp bắp giải thích.

Cô biết giờ bao biện chẳng có ích gì, thị phi nói ra nói vào thì dù có có giải thích cũng chẳng hay ho gì. Nhưng sao vẫn cố gắng giải thích nhỉ?

-Thật ra không phải như hai người nghĩ đâu! Đó là con của đứa bạn em....- An Hạ bắt đầu kể lại sự việc.

Lát sau, Phong mới “ồ” lên một tiếng và nói:

-Thì ra là thế! Anh cứ tưởng An Hạ em làm chuyện đại dột chứ...

Phong không nói hết câu đã bị An Hạ lăm le gơ nắm đấm lên, An Hạ đăm mắt liếc nhìn phản ứng của Boss, anh vẫn âm trầm như thế. Khuôn mặt không chút cảm xúc.

Nhưng An Hạ đâu có để ý đôi mắt của Boss đang biến đổi, không còn vẻ phẳng lặng như thường ngày nữa, trong đôi mắt có chút gợn sóng xen vào là sự phẳng lặng như tìm được cái được gọi là bình yên. Anh đứng dậy rồi lạnh lùng nói:

-Được rồi! Không còn hiểu lầm gì nữa thì đi làm việc thôi! Trễ giờ rồi đó!

Phong lãng xăng đứng dậy đi theo sau nhưng bị Boss đá văng ra ngoài và đi thang thường, còn An Hạ lại được đặc cách đi thang VIP, An Hạ im lặng không nói còn Boss thì lên tiếng hỏi:

-Chuyện cô nói thật chứ?

-Chuyện gì ạ?

-Thằng nhóc đó!

-Dạ thật ạ! Tôi không nói dối đâu!

Boss quay lại nhìn cô, tiến lại gần. Còn An Hạ thì cứ theo phản xạ tự nhiên, tránh Boss như tránh bệnh dịch đến khi đụng đến vách thang máy thì cô mới bị bắt phải dừng. Boss cứ tiến tới và hành động quen thuộc như trong phim truyền hình: nam ép nữ, ghé sát mặt mà hỏi:

-Tôi mong cô nói thật!

An Hạ tự hỏi đây có phải là hàm ý không nhỉ? Chắc là không đâu! Anh lại có dịp nhìn gần cô. An Hạ cũng lại có dịp nhìn Boss, vẫn là khuôn mặt góc cạnh, làn da ngăm răn chắc. Cô muốn được đưa tay vuốt theo từng góc cạnh khuôn mặt đó, sống mũi cao...

Hàng lông mày rậm rất đẹp....

...

...

...

-Trương An Hạ!- Tiếng Boss khẽ gọi cô.

An Hạ như bừng tỉnh khỏi cơn mê, giật mình nhìn tình cảnh hiện giờ, cô đỏ mặt. Liền vội đứng cách ra.

Trời ơi! Xấu hổ quá!!!!!!

Tình hình là lúc đang mơ màng nhìn ngắm khuôn mặt của Boss thì An Hạ đưa tay vuốt mặt của Boss trong vô thức, đôi bàn tay nhỏ ấm áp của cô vuốt theo từng góc cạnh khuôn mặt của Boss, cô cứ tiến tới đưa tay vuốt, dẫm phải chân Boss chao đảo ngã.

Nhưng...

Anh đã nhanh chóng giữ được cô, đôi tay cứng rắn vòng qua ôm lấy eo cô, cả người nhỏ bé nằm gọn trong vòng tay anh. Biết như thế này gọi là biến thái nhưng sao anh chẳng muốn buông ra, đến khi nhìn thấy thang máy gần lên đến tầng mười anh mới khẽ gọi.

An Hạ đỏ mặt không biết nói sao, sao cô lại có thể làm chuyện mất mặt như vậy chứ? Tại sao cứ đưa tay vuốt mặt của Boss như thế chứ???

Boss nhìn An Hạ chăm chú rồi nhếch môi cười nhạt, anh dứt tay vào quần lạnh lùng nói rồi quay đi:

-Tôi biết tôi đẹp mà! Cô không cần biểu hiện thái quá đâu!

An Hạ ngẩng người, đây có được gọi là tự kỷ không nhỉ? Sau này An Hạ đã rút ra được một điều: Boss biến thái!!!

Sau khi sự việc như thế xảy ra, An Hạ nguyên ngày chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Boss, cô lúc nào cũng cúi đầu và một ngày như thế cũng trôi qua, An Hạ thất thểu về nhà.

oOo

Buổi tối.

Gió thổi hiu hiu, các cành cây khẽ lay động trong gió, An Hạ sau khi ăn cơm xong thì liền mở máy tính lên chat, bắt gặp nick cô bạn, An Hạ liền nhảy vào than thở.

[Thiên sứ tình yêu]: hi cưng! Mấy ngày nay vẫn ổn chứ?

[Cánh đồng bồ công anh]: ổn cái gì mà ổn, đang bị đè đầu cưỡi cổ đây!

[Thiên sứ tình yêu]: sao thế? Ai mà lại gan cùng mình dám trèo lên cổ bé Hạ nhà tao ngồi thế? Ai ai, nói tao nghe xem nào?

[Cánh đồng bồ công anh]: mày đang bệnh tao hay mày đang chế giễu tao thế?

[Thiên sứ tình yêu]: đâu nào! Tao đâu có ý đó, nói tao nghe xem ai chọc mày thế?

[Cánh đồng bồ công anh]: thì cũng toàn là ông sếp của tao không? Tao kể ày nghe...

[Thiên sứ tình yêu]: có chuyện đó thật à? Mày bị lây bệnh mê trai từ tao rồi hả?

[Cánh đồng bồ công anh]: mày còn phát ngôn bậy bạ gì nữa là tao off đây!

[Thiên sứ tình yêu]: ầy ầy, bình tĩnh nào cô nương của tôi, tao không nói nữa. Được chưa? Mà An Hạ này... tao nghĩ chắc ông sếp của mày...

[Cánh đồng bồ công anh]: ông sếp của tao làm sao?

[Thiên sứ tình yêu]: thì ông sếp của mày...

[Cánh đồng bồ công anh]: mày học cách ăn nói lấp lửng ở đâu thế? Sếp của tao làm sao? Nói nhanh coi!!!

[Thiên sứ tình yêu]: thì...tao nghĩ chắc là ông sếp của mày...yêu mày rồi đấy!

Một từ “yêu” đập mạnh vào mắt An Hạ. Cô ngỡ ngàng trong giây lát, mặc kệ cho người bạn đang hỏi tới tấp và buzz liên tục.

Rồi như chợt tỉnh, An Hạ nhìn vào màn hình máy tính và lạch cạch gõ...

[Cánh đồng bồ công anh]: mày lại nói vớ vẩn, làm gì có chuyện đó! Anh ấy là sếp, đẹp trai, lãng tử còn tao là nhân viên quèn làm sao là được! Trong khi hàng tá cô chân dài vây quanh đấy thôi! Tao không muốn là đũa mốc chôi mâm son đâu mày!

[Thiên sứ tình yêu]: mày không tin tao thì thôi! Tao nói thật, mày cứ giả ngây giả ngô thế à? Hay là mày ngốc thật?

[Cánh đồng bồ công anh]: mày ăn nói vớ vẩn, tao off đây!

An Hạ thật sự không tin, nhưng trong cô vẫn luẩn quẩn cái từ “yêu” mà cô bạn đưa ra. Nếu thật sự Boss yêu cô thì sao?

Không thể nào!!!

Dù cho bố mẹ có đưa cô đi xem mắt với nhà Boss nhưng cô và anh không thích, không yêu thì làm sao được!!!

[Thiên sứ tình yêu]: An Hạ! Tao nói thật, mày phải nhìn nhận thẳng vào vấn đề đi chứ. Anh ta hình như bắt đầu say mày rồi!!! Cưng anh ta đi cho tao! Tao không ngờ An Hạ lại có thể câu được con cá lớn như thế!!!

Cánh đồng bồ công anh đã thoát khỏi Yahoo Messenger.

An Hạ bực bội thoát ra, nằm úp mặt vào gối, rồi quay qua nhìn thẳng bé Bin đang ngủ ngon lành. Từ chiều khi cô về nhà đã nung nấu đòi cô bón ăn và cuối cùng sau trận nghịch phá đã đi ngủ ngon lành. Con nít vô tư thật!

Cô bạn của An Hạ ngẩng ra nhìn khung chat rồi phì cười, đúng là anh chàng sếp kia đã say nàng An Hạ nhà cô rồi! Cô ta đứng dậy, pha một cốc cà phê rồi từ từ nhâm nhi, đôi mắt dõi ra bên ngoài, thành phố về đêm thật đẹp.

-Cô An Hạ, có khách đến nhà ạ!- Di Tư liền gõ cửa phòng An Hạ.

-Ai vậy di?

-Tôi không biết, nhìn họ lạ lắm ạ!

-Được rồi!

An Hạ bước xuống và bắt gặp...

Một ánh mắt quen thuộc... một khuôn mặt âm trầm.

Trong đầu cô vang vọng một giọng nói với ngữ khí đầy lạnh lùng, cái cảm giác ớn lạnh bỗng chạy dọc sống lưng cô. Bên cạnh người đó- người con trai có dung mạo tuyệt đẹp và mẹ anh với nụ cười vẫn thường trực trên môi, ánh mắt trêu mến nhìn An Hạ...

An Hạ cố bám chắc thanh lan can để không ngã, bước chân từ từ đi xuống, cô nuốt nước bọt ừng ực...

Người đó chẳng phải là... Boss... và mẹ anh sao...?!

...

-An Hạ à! Ngồi đây! Ngồi đây!- Mẹ của Boss cứ vẫy vẫy An Hạ ngồi cạnh.

Trong khi còn cô thì cứ nuốt nước bọt lo sợ, nhìn đâu cũng thấy sát khí, còn Boss thì vẫn im lặng không nói.

Cô sợ...sợ là Boss nói với mẹ anh về thằng bé Bin...

Cô sợ bà biết... rồi gia đình cô còn mặt mũi nào mà gặp mọi người nữa chứ?!

An Hạ cố quan sát mẹ Boss nhưng bà vẫn tươi cười như không biết chuyện gì cả, còn Boss thì quan sát biểu hiện của cô thì anh biết cô đang lo lắng chuyện gì.

Bỗng...

Anh kéo tay cô lại gần anh. Không kịp phản ứng, An Hạ chao đảo ngã người về phía Boss.

Khuôn mặt anh ghé sát tai cô, hơi thở của anh đều đều như làn gió nhẹ mát lạnh thoảng qua tai. Khuôn mặt An Hạ bỗng đỏ bừng lên, Boss lè lưỡi thì thầm:

-Tôi biết cô đang nghĩ gì! Đừng lo về thằng bé, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi! Tôi cũng chẳng nói ẹ tôi đâu nên cô hãy cư xử sao cho thật tốt trước mặt bà là được.

An Hạ ngẩn người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lời Boss nói....phải chăng là lời đe dọa?

Vậy... thật sự là Boss vẫn chưa nói ẹ anh về bé Bin?

An Hạ ngẩng ra, mắt vẫn nhìn Boss, còn anh thì chỉ nhếch môi cười.

Nhưng...

Tại sao anh lại bảo cô phải cư xử thật tốt trước mặt mẹ anh? Cô đã phạm sai lỗi gì sao?

An Hạ cố lục lại trí nhớ của mình, cô chỉ nhớ là gặp mẹ anh một lần và hôm đó cô không làm điều gì thất lễ cả! Vậy ý của Boss là sao? An Hạ càng nghĩ càng không hiểu, cô chưa từng làm gì và Boss cũng chưa nói gì về thằng bé Bin...

Hay...

Boss thật sự không tin lời giải thích của cô? Nếu quả thật đúng vậy thì gay to rồi! Thanh danh của cô đang bị hủy hoại dưới cái mác “chưa chồng không con” kia rồi sao?

Càng nghĩ càng rối, An Hạ muốn đập đầu vào tường chết ngay tức khắc!

-Ôi ôi! Chị Trương xem này, coi hai đứa thân mật chưa kia? Ban này thằng Nguyên nhà tôi còn kéo bé Hạ thì thăm gì đó nữa kia!- Mẹ của Boss reo lên đầy vui sướng.

-Đúng rồi! Chắc hai đứa bắt đầu hiểu nhau rồi đấy chị nhỉ?- Mẹ An Hạ hòa theo.

An Hạ cúi đầu, ngượng ngùng không nói. Hai bà mẹ hí hửng nói chuyện trên trời dưới đất.

-Ôi! Chị Trương nhìn này, thằng Nguyên nhà tôi đang nắm tay bé Hạ kìa! Ôi! Tôi hạnh phúc quá!- Mẹ của Boss trở nên phấn khích.

-Sao hai đứa tiến tới mức này mà không báo cho hai bà mẹ này biết? Thật là con hư!- Mẹ An Hạ mắng yêu.

-Đúng đó! Hai đứa này, ngại ngùng gì nữa?! Hai bên gia đình đã đồng ý rồi còn gì!

An Hạ lúc này mới nhận ra là Boss vẫn còn nắm tay cô, An Hạ cố rút ranhưng...sao Boss lại nắm chặt quá! Cô vẫn cố sức rút tay mình ra...lát sau,Boss mới nhẹ nhàng buông tay cô ra.

An Hạ thương xót cho cái cổ tay của mình, mặt đỏ vì những suy luận không căn cứ của hai bà mẹ.

-Con ra ngoài á đây!- Boss lạnh lùng đứng dậy bước ra.

An Hạ dõi mắt theo bóng anh ra ngoài, lòng cô rối bời, đầu óc không tập trung vào một chuyện.

Lời Boss nói, hành động của anh và sự xuất hiện bất ngờ của mẹ Boss ở đây và cả.... cô vẫn thắc mắc là Boss có thật sự tin cô không?

Tại sao cô lại để tâm đến chuyện đó? Thị phi nói gì thì kệ họ, miễn sao cô không như họ nói là được rồi! Nhưng...nói một đằng nhưng sao thực hiệnkhoá quá!

-An Hạ! Ra ngoài với thằng Nguyên đi!- Mẹ An Hạ huých tay vào cô.

-Dạ?- An Hạ ngẩng ra.

Mẹ An Hạ nhìn cô lắc đầu, đánh yêu vào tay cô và nói:

-Con bé ngoan này! Ra ngoài với nó đi! Cháu còn ngại ngần gì nữa?

-Dạ...thôi...để anh ấy có không gian riêng mình ạ!- An Hạ cúi đầu nói khẽ.

-Con ơi là con! Đây là cơ hội tốt cho con trò chuyện và tìm hiểu nó đấy! Ra đi!- Mẹ An Hạ nói.

-Vâng!

An Hạ chuẩn bị đứng dậy ra ngoài theo sự thúc giục của hai bà mẹ, khi An Hạ quay đi hai bà nhìn nhau cười tươi.

Bên ngoài.

An Hạ nhẹ nhàng bước ra, Boss đứng lặng, mắt dõi ra xa hai tay bỏ vào túi quần. Phong thái thật nhẹ nhàng, khoáng đạt. An Hạ bấu chặt hai tay vào nhau và tiến tới.

Thấy có người, Boss quay lại và nhìn cô bằng cái nhướn mày đầy cao ngạo, anh quay lại vị trí cũ và nói:

-Ra đây làm gì?

-Tôi...tôi...ra đây hóng mát!- An Hạ ấp úng.

-Vậy thì tự nhiên!

Rồi không ai nói gì, gió nhẹ nhàng thổi qua, cô không thể nhìn ra xa như Boss. An Hạ cứ liếc mắt nhìn anh, miệng muốn nói nhưng sao câu nói cứ dừng lại cổ họng rồi thôi!

An Hạ đánh bạo trút tiếng thở dài rồi nhìn ra ngoài. Không khí im lặng bao quanh hai người...

...

Cô lại thở dài, đầu óc rối bời.

...

Thở dài...

...

...

...

-Có chuyện gì sao?- Boss lên tiếng phá vỡ không khí im lặng.

-Dạ?- An Hạ giật mình.

Boss quay qua nhìn cô, ánh khựng lại trước đôi mắt to tròn và sáng của cô. Đôi mắt đó sáng lấp lánh trong đêm đen, con ngươi màu đen nhìn thật sâu, dường như chiều sâu của đôi mắt này là vô hạn.

An Hạ nghe người ta nói, ai mà mang đôi mắt có chiều sâu vô cùng thì người đó là một người rất hay suy nghĩ và vô cùng nhân ái. Giờ đây, anh đã nhìn thấy được đôi mắt này, có nên tin không nhỉ?

-Cô cứ thử dài liên tục? Có chuyện gì à?

-À! Tôi... tôi... cũng không có gì đâu!- Câu hỏi cũng chỉ được cô nuốt lại vào trong.

-Sao?- Boss vẫn dùng ánh mắt tra hỏi để nhìn cô.

An Hạ thử dài lần thứ n rồi mới dám nhìn Boss và hỏi:

-Boss!... chuyện thằng bé Bin...anh có tin tôi không?

Thì ra là chuyện này! Thảo nào cô ngốc này cứ thử dài liên hồi! Boss thầm nghĩ.

-Nói thật thì tôi vẫn không thể tin cô được!

An Hạ sững người, tim như bị đè nặng thêm. Thì ra Boss vẫn chưa tin cô?

An Hạ cười buồn và nói khẽ, lời của cô như hòa cùng gió:

-Không sao! Ai trong hoàn cảnh này đúng khó mà tin được! Tôi hiểu mà!!!

-Nhưng... tôi vẫn đang cố để tin! Suy cho cùng thì lời cô nói vẫn có vài điều nghe thật hoang đường! Đây là cuộc sống chứ đâu phải phim truyền hình!

-Vâng!

An Hạ càng buồn bã hơn, câu chuyện của bạn cô quả thật cứ như trong phim vậy! Khó mà để tin!

-Tôi vào đây!- An Hạ khẽ nói.

-Cô vào đi, lát tôi sẽ vào sau!

-Vâng!

An Hạ ủ rũ bước vào nhà, hai bà mẹ vẫn đang vui vẻ trò chuyện. Bà Lâm nhìn thấy bộ dạng An Hạ biết là có chuyện, bà đoán chắc là thằng con trai của bà đã làm cho An Hạ buồn. Bà thầm suy tính, chắc đã đến lúc lôi bảo bối thần dược của bà rồi!

Con trai à! Con phải chịu khổ một chút rồi!

-An Hạ! Cho bác xin hai cốc nước nha cháu!- Mẹ An Hạ tươi cười nói.

-Vâng!

Khi thấy An Hạ đã vào bếp rồi mẹ Boss cũng đi theo sau, bà tới gần An Hạ hỏi.

-Thằng Nguyên làm con buồn à?

-Dạ không có đâu bác! Tại con hơi mệt!

Mẹ Boss nhẹ vuốt đầu cô và nói:

-Vậy cố nghỉ ngơi nha cháu! À! Cháu đổ cái này vào ly thằng Nguyên nha!

Mẹ Boss đưa An Hạ một hũ nhỏ màu trắng sữa, An Hạ ngạc nhiên nhìn và hỏi:

-Gì vậy bác?

-À!... là thuốc cho thằng Nguyên đó mà! Cháu đổ vào giúp bác!
An Hạ cầm lấy, mẹ Boss tươi cười rồi trở về phòng khách.
An Hạ nhìn hũ nhỏ lòng thắc mắc, đây là cái gì, thật sự là thuốc sao? Boss bị bệnh gì à?
Có nên làm theo lời mẹ anh, bỏ vào ly anh không?
An Hạ đắn đo một lúc, nhìn đi nhìn lại hũ nhỏ trên tay mình một hồi lâu...
Thôi kệ! Cứ đổ vào theo lời bác ấy vậy!
An Hạ liền đổ vào ly nước của Boss!

8. Chương 8 : Trò Đùa Của Các Bà Mẹ

An Hạ mang nước ra, Boss đưa lên uống. Cô lén quan sát biểu hiện của Boss nhưng anh vẫn điềm nhiên uống, không có gì xảy ra cả.

An Hạ mới nhẹ thở dài, chắc cô lo lắng thừa quá! Bác Lâm là mẹ Boss, đã là mẹ thì làm sao hại con được.

An Hạ cũng cầm li nước uống, mọi chuyện diễn ra bình thường.

oOo

Buổi sáng.

Một buổi sáng của những ngày cuối hạ, cái nắng oi ả cũng đã dịu bớt đi, gió nhẹ lướt qua mọi vật.

Tại nhà họ Lâm.

- PHONG!!!!!! CON NÓI CÁI GÌ?????- Bà Lâm vụt đứng dậy, hét lên.

Phong cười trừ, ra hiệu cho bà ngồi xuống và nói:

-Không có gì đâu! Mẹ đừng để ý!!!

-Không có gì là như thế nào??? Con vừa nói gì đó hả?- Bà Lâm hét lên.

-Không có gì đâu mà mẹ! Thôi, con đi đây!!!

Phong chuẩn bị đánh bài chuẩn thì bị tiếng hét của bà Lâm giữ lại.

- Vũ Phong! Con đứng lại!!! Không nghe thấy mẹ đang nói chuyện với con hả?

Phong lo sợ, mẹ anh đã thật sự nổi giận. Phong vội quay lại ghế và ngồi xuống:

-Nói lại ẹ nghe xem! Chuyện thằng bé ở nhà An Hạ là con ai? Sao mẹ không biết?

-Thì có gì đâu! Con của người bạn cô ấy thôi!!!

-Sao con biết?- Bà Lâm tỏ vẻ hoài nghi

-Ờ...thì cô ấy nói! Chứ mẹ muốn sao?

Bà Lâm dăm chiêu nghĩ ngợi rồi hỏi lại lần nữa, giọng danh lại:

-Mẹ hỏi lại..là con ai?

-Thì là con của bạn cô ấy!

Bà Lâm vẫn tỏ vẻ không tin, tiến gần về phía anh và hỏi lại lần nữa:

- CON AI???

Phong giật mình, trả lời trong hốt hoảng:

-Dạ...con...con!!!

-Hả?- Bà Lâm đứng hình nhìn trân trối vào con trai mình.

Phong định hình lại biết mình lỡ miệng liền lắp bắp giải thích:

-Mẹ à! Không có gì đâu....không như mẹ nghĩ đâu... Mẹ! Bình tĩnh đi mẹ!!!

-Con nói thật chứ?

-Thật mà!

Bà Lâm hít thật sâu vào rồi nói tiếp:

-Vậy mẹ hỏi lại lần nữa, nó là con ai?

Trời ơi, lại nữa hả? Phong ngán ngấm.

-Dạ là con của...của....anh hai!!!

Lần này bà Lâm mới thật sự hốt hoảng, bà hét toáng lên:

-Là con của thằng Nguyễn sao? Ôi trời ơi! Chuyện gì thế này???

-Không không phải! Mẹ ơi, mẹ hiểu nhầm rồi!

Phong cảm thấy bất lực không biết giải thích sao?

Tình hình là khi thấy Boss tiến vào, Phong như vớ được phao cứu sinh liền gọi anh nhưng lại bị mẹ hiểu nhầm.

Còn Boss, bước vào với bộ dạng cực kì thê thảm, mặt anh nhợt nhạt, tái xanh. Không còn dáng vẻ đạo mạo mọi ngày, tóc tai rũ rượi, tay ôm lấy bụng. Trong khi mẹ anh vẫn đang la hét ồm ồm.

-Trời ơi! Nguyễn ơi con gây ra chuyện gì thế này? Con đã làm gì con bé An Hạ thế?

-Chuyện gì là chuyện gì?- Boss nhất thời không hiểu được.

-Thằng bé ở nhà An Hạ là sao?

-Sao là sao?- Boss khó khăn nói.

Phong thấy tình hình không ổn liền đứng ra nói:

-Không có gì đâu mà!- Rồi anh quay qua mẹ nói- Mẹ đừng suy diễn linh tinh nữa!

-Có chuyện gì nói sau...con phải...- Boss khó khăn nói rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Bà Lâm nhìn không hiểu, quay qua Phong, anh cũng nhún vai. Bà trầm ngâm một lúc rồi “à” lên một tiếng! Bà hiểu rồi!!!

Bà Lâm quay lại, lay lay vai của Phong:

-Đứa con đó thật sự của thằng Nguyễn thì phải nhanh chóng kết hợp cho hai đứa đó mới được, không thể kéo dài lâu. Không biết bà Trương có biết không nhỉ?

-Mẹ à! Không phải đâu!!!- Phong nghe thế giật mình vội bào chữa.

Nhưng tất cả có vẻ đều vô dụng, bà Lâm bỏ ngoài tai lời anh nói. Phong thật sự lo sợ nếu mẹ anh kết hợp anh hai của anh và An Hạ thì...

Không thể nào được!!!

Giết chết anh thì anh cũng không cho việc đó xảy ra...

Phong quay lại định nói gì đó nhưng bà Lâm đã mất hút lúc nào! Đang ngồi nói chuyện điện thoại với ai...

Phong đành thở dài đi làm, để định kế hoạch sau vậy...

Trong khi đó, Boss vẫn đang vật vã với cái bụng “khó trị” của anh, mặt anh tái xanh, môi nhợt nhạt như người bị bệnh. Anh lo lắng với tình hình này không biết có thể đi làm được không...

Boss trong khi đó không biết mẹ anh với một hiểu nhầm khá lớn và một kế hoạch mới của bà... Tình hình là anh sẽ lại “lên bờ xuống ruộng” với mẹ anh và mẹ An Hạ một lần nữa...

An Hạ thất thủ bước đến công ty. Một mặt, phần vì không được ngủ đầy giấc và phần vì lo lắng chuyện mẹ của Boss. Ban đầu, cô tưởng chỉ là hai bà mẹ muốn gán ghép con hai nhà với nhau nhưng mọi chuyện không như công hĩ. Điều mà hai bà mẹ làm là muốn họ tiến tới hôn nhân! Đây là điều An Hạ thấy đau khổ nhất!

Tới công ty, An Hạ chẳng thể nào chào hỏi, muốn cười mà cười không nổi. Lên tầng mười và bắt đầu luôn công việc, tinh thần An Hạ xuống cấp đến mức báo động, thấy Boss tiến vào cô càng thấy ngượng, cảm xúc như đè nặng trong lòng.

Thì ra Boss vẫn không tin cô, An Hạ cũng thấy thật nực cười! Quả thật đến thần thánh cũng không tin vào chuyện của cô nữa là nói chi đến Boss.

Trương An Hạ, mi nên tỉnh ra đi! Đây không phải là tiểu thuyết hay phim truyền hình!

- An Hạ, cho chị hỏi cái này! Đứa bé hôm qua em đưa đến công ty là ai thế? Con em hả?

An Hạ cười khổ, liền giải thích:

-Không phải đâu chị! Đó là cháu em! Tại mẹ em đi mua sắm gần đây nên bà dặn em dắt nó theo để bà đưa đi chơi.

Cô gái nghe thế liền chống cằm tỏ vẻ suy tư rồi quay sang nói với cô:

-Thế à! Vậy mà chị tưởng con em. Định hỏi sao mà sau khi để em vẫn giữ được vóc dáng đẹp thế!

An Hạ nghe xong mà dở khóc dở cười, đau khổ nói:

-Chị ơi! Em chưa có chồng mà!

-Ừ nhỉ! Chị quên mất!

Sau đó chị ta diễn thuyết một câu chuyện về tình yêu đẹp đẽ theo trí tưởng tượng của phụ nữ.

Đáng lẽ chị ta phải làm tiểu thuyết gia mới đúng, quả là uống phí cả một nhân tài!

Chị ta blah blah một lúc mà không có dấu hiệu dừng, An Hạ ngán ngẩm nói:

-Chị ơi! Boss đến rồi đấy!

Bốn chữ đo như giáng cho chị ta một đòn thật mạnh, chị hốt hoảng nói:

-Sao? Tổng...tổng giám đốc đến rồi sao? Thôi, chị đi làm việc đây! Lát nói tiếp nha!

An Hạ cố nặn ra một nụ cười chẳng mấy đẹp đẽ gì!

An Hạ thầm cầu mong chị ta đi luôn đi chứ đừng quay lại!

Cô lại quay về với công việc, sau khi sắp xếp, tổng hợp lại một vài số liệu và kiểm tra các bản kế hoạch bên tổ Thảo luận và Giám sát thì cô lại đưa lên cho Boss kí.

Nhưng...

Khi bước vào phòng, cô hoảng hốt tái xanh cả mặt, đánh rơi cả đồng giấy tờ đang cầm trên tay xuống đất. Chạy tới chỗ Boss.

Boss hiện giờ khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi tím tái, anh đang gục lên bàn, An Hạ liền hỏi:

-Boss...boss! Anh không sao chứ?

Vẫn không có câu trả lời, An Hạ tiến tới và lay lay vai Boss:

-Anh không sao chứ? Boss!... trả lời tôi đi!

Lát sau, Boss mới lên tiếng, đôi mắt đờ đẫn nhìn cô và nói:

-Tôi... không sao... đừng lo!

Rồi anh lại gục đầu xuống bàn, An Hạ sợ đến tái xanh cả mặt liền vớ cái điện thoại và gọi cấp cứu, cô mắng nhẹ:

-Như thế này mà gọi là không sao à? Anh không biết tự chăm sóc bản thân sao!

Quả là đợi khi người ta bị bệnh mà thừa thế tấn công thì đúng là chỉ có An Hạ mà thôi!

Cô cố gắng lắm mới mang Boss ra đến thang máy, chờ một lúc và vác anh xuống một cách nặng nề, nhân viên bảo vệ nhìn cô đầy ngạc nhiên, không quan tâm đến điều đó. An Hạ liền nói:

-Anh giúp tôi với! Boss có chuyện rồi!

Bảo vệ nghe thế liền tới đỡ Boss, An Hạ xoa xoa cánh tay và cố...đợi...chờ đợi xe cấp cứu.

Xe cấp cứu... cuối cùng cũng đến rồi!

Cùng với bảo vệ đem Boss lên xe, cô mới thở phào nhẹ nhõm:

-Cho một người đi theo bệnh nhân!- Một cô y tá lên tiếng.

An Hạ nhìn xung quanh và bất ngờ thấy ai cũng nhìn cô. Hiểu ý họ, An Hạ lên xe và chiếc xe phóng nhanh đến bệnh viện.

Ngồi trên xe, nhìn Boss đang nhắm nghiền mắt, môi càng lúc nhợt nhạt. Lòng cô không tránh khỏi cảm giác lo lắng.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao Boss lại đến với bộ dạng này!

Nếu mà cô không vào phòng thì không biết Boss sẽ xảy ra chuyện gì đây!

Trong vô thức, An Hạ nắm lấy tay Boss. Hơi ấm từ tay cô truyền vào tay anh, dường như lan hết cả cơ thể anh. Tim An Hạ đập nhanh hơn bình thường, cô thầm cầu mong Boss sẽ không sao cả!

Không biết người con trai đang nằm trên băng ca có cảm nhận được sự lo lắng và hơi ấm từ cô hay không nhưng chỉ thấy hàng lông mày đang nhíu lại từ từ dần ra, một vẻ bình thản đến mãn nguyện hiện lên trên khuôn mặt đẹp đến từng nét đó.

oOo

Tại bệnh viện.

An Hạ ngồi thẫn thờ nhìn Boss vẫn nhắm nghiền đôi mắt trên giường, khuôn mặt anh dần trở nên hồng hào. Rồi cô nghĩ có nên gọi cho người nhà Boss biết không?

Băn khoăn một lúc An Hạ quyết định không gọi. Vì cô nghĩ chắc Boss sẽ không muốn người nhà anh biết tình trạng của mình và thứ hai khi gọi mẹ của anh đến thì sẽ...

Và...

Một vài điều...

Rất phiền phức... = =

Một vị bác sĩ đứng tuổi bước vào, An Hạ đứng dậy cúi chào, ông nhìn bệnh án trên tay và nói với cô:

-Cô An Hạ! Hôm qua chồng cô có ăn gì không?

Chồng ư?

An Hạ giật mình từ trong suy nghĩ, liền lắp bắp giải thích:

-Bác...sĩ! Không phải...anh ấy không phải là chồng tôi! Chỉ là...chỉ là...một người bạn thôi!

Vị bác sĩ “ồ” một tiếng rồi nói tiếp:

-Không biết hôm qua anh ta ăn hay uống phải cái gì mà trong dạ dày có vài chất không tốt, chúng tôi đã tiến hành súc ruột cho anh ấy nên tình hình hiện giờ xem như đã ổn. Nhưng cô phải nhắc nhở bạn cô ăn uống cho đúng cách, ăn đủ bữa không được ăn qua loa và nghỉ ngơi nhiều hơn. Dạ dày anh ta rất yếu, huyết áp thấp vì do suy nhược cơ thể, chúng tôi đã truyền cho anh ta một bình nước. Cách ba ngày sau cô dẫn anh ấy đến để truyền thêm một bình nữa và cách một tuần lại đưa anh ta đến.

-Truyền nước nhiều vậy ư? Có bị ảnh hưởng gì không bác sĩ?- An Hạ lo lắng hỏi.

Vị bác sĩ đẩy gọng kính lên, ngược đôi mắt đã có nhiều nếp nhăn lên nhìn cô và chậm rãi giải thích:

-Cô không thể tưởng tượng được tình trạng sức khỏe của anh ta tệ đến mức nào đâu! Chúng tôi phải bổ sung cho anh ấy rất nhiều!

-Vâng!

An Hạ cúi chào vị bác sĩ rồi ngồi phịch xuống ghế, khẽ thở dài. Cô không ngờ Boss hằng ngày làm việc như thế, đạo mạo như thế mà sức khỏe lại như thế, An Hạ thầm trách:

-Anh đúng là không biết tự chăm sóc bản thân mình mà! Bác gái mà biết thế nào cũng la toáng lên cho xem!

An Hạ nhìn Boss, bỗng đứng trong đầu lại vang lên câu nói của vị bác sĩ hồi nãy.

“Cô An Hạ! Hôm qua chồng cô có ăn gì không?”

Chồng? Nhìn họ giống vợ chồng lắm sao!

Nhưng...

Nghe vị bác sĩ nói sao mà...mà....lòng cô có cảm giác lâng lâng, ấm áp và có cả...

Hạnh phúc nữa...

Rồi khi từ chối...sao cô lại thấy mình hụt hẫng đến thế...

Cảm giác như có cái gì đè nặng...

Đang cố tự dối bản thân mình...

An Hạ lấy tay ôm lấy khuôn mặt của mình. Nóng...

Không phải cô đang ngượng đấy chứ?!

Quả thật là đúng như vậy! Khuôn mặt An Hạ lúc này ửng hồng, ánh nắng nhẹ chiếu vào làm cho cô trông thật rực rỡ, yêu kiều...

Không phải là...

Mình đã thích Boss?

-Không!!!- An Hạ giẫy nảy đứng bật dậy.

Khuôn mặt cô càng lúc càng ửng đỏ, cô nhìn quanh rồi ngồi xuống.

Không phải...không phải...không phải...

Quả thật là không phải...thật sự không phải...không phải mà!!!

>_

Chỉ là... chỉ là...

Thấy Boss đang bị bệnh nên cô quan tâm...

oOo

Tại bệnh viện.

An Hạ ngồi thẩn thờ nhìn Boss vẫn nhắm nghiền đôi mắt trên giường, khuôn mặt anh dần trở nên hồng hào. Rồi cô nghĩ có nên gọi cho người nhà Boss biết không?

Băn khoăn một lúc An Hạ quyết định không gọi. Vì cô nghĩ chắc Boss sẽ không muốn người nhà anh biết tình trạng của mình và thứ hai khi gọi mẹ của anh đến thì sẽ...

Và...

Một vài điều...

Rất phiền phức... = =

Một vị bác sĩ đứng tuổi bước vào, An Hạ đứng dậy cúi chào, ông nhìn bệnh án trên tay và nói với cô:

-Cô An Hạ! Hôm qua chồng cô có ăn gì không?

Chồng ư?

An Hạ giật mình từ trong suy nghĩ, liền lắp bắp giải thích:

-Bác...sĩ! Không phải...anh ấy không phải là chồng tôi! Chỉ là...chỉ là...một người bạn thôi!

Vị bác sĩ “ồ” một tiếng rồi nói tiếp:

-Không biết hôm qua anh ta ăn hay uống phải cái gì mà trong dạ dày có vài chất không tốt, chúng tôi đã tiến hành súc ruột cho anh ấy nên tình hình hiện giờ xem như đã ổn. Nhưng cô phải nhắc nhở bạn cô ăn uống cho đúng cách, ăn đủ bữa không được ăn qua loa và nghỉ ngơi nhiều hơn. Dạ dày anh ta rất yếu, huyết áp thấp vì do suy nhược cơ thể, chúng tôi đã truyền cho anh ta một bình nước. Cách ba ngày sau cô dẫn anh ấy đến để truyền thêm một bình nữa và cách một tuần lại đưa anh ta đến.

-Truyền nước nhiều vậy ư? Có bị ảnh hưởng gì không bác sĩ?- An Hạ lo lắng hỏi.

Vị bác sĩ đẩy gọng kính lên, ngược đôi mắt đã có nhiều nếp nhăn lên nhìn cô và chậm rãi giải thích:

-Cô không thể tưởng tượng được tình trạng sức khỏe của anh ta tệ đến như thế nào đâu! Chúng tôi phải bổ sung cho anh ấy rất nhiều!

-Vâng!

An Hạ cúi chào vị bác sĩ rồi ngồi phịch xuống ghế, khẽ thở dài. Cô không ngờ Boss hằng ngày làm việc như thế, đạo mạo như thế mà sức khỏe lại như thế, An Hạ thầm trách:

-Anh đúng là không biết tự chăm sóc bản thân mình mà! Bác gái mà biết thế nào cũng la toáng lên cho xem!

An Hạ nhìn Boss, bỗng dưng trong đầu lại vang lên câu nói của vị bác sĩ hồi nãy.

“Cô An Hạ! Hôm qua chồng cô có ăn gì không?”

Chồng? Nhìn họ giống vợ chồng lắm sao!

Nhưng...

Nghe vị bác sĩ nói sao mà...mà....lòng cô có cảm giác lâng lâng, ấm áp và có cả...

Hạnh phúc nữa...

Rồi khi từ chối...sao cô lại thấy mình hụt hẫng đến thế...

Cảm giác như có cái gì đè nặng...

Đang cố tự dối bản thân mình...

An Hạ lấy tay ôm lấy khuôn mặt của mình. Nóng...

Không phải cô đang ngượng đấy chứ?!

Quả thật là đúng như vậy! Khuôn mặt An Hạ lúc này ửng hồng, ánh nắng nhẹ chiếu vào làm cho cô trông thật rực rỡ, yêu kiều...

Không phải là...

Mình đã thích Boss?

-Không!!!- An Hạ giấy nãy đứng bật dậy.

Khuôn mặt cô càng lúc càng ửng đỏ, cô nhìn quanh rồi ngồi xuống.

Không phải...không phải...không phải...

Quả thật là không phải...thật sự không phải...không phải mà!!!

>_

Chỉ là... chỉ là...

Thấy Boss đang bị bệnh nên cô quan tâm...

Quan tâm...

Quan tâm...

Quan tâm... chút đỉnh mà thôi ~>_

~Đúng đúng rồi!!!

Chỉ là quan tâm chút đỉnh mà thôi!!!

-Quan tâm...chút đỉnh!- An Hạ tự lẩm bẩm một mình.

Cô ngồi một lúc rồi đứng dậy quay về công ty thu xếp công việc, có vẻ cô phải ở lại đến khi Boss tỉnh lại.

Nhà họ Lâm.

Tình hình là Lâm phu nhân đang tính một kế hoạch cho An Hạ và Boss. Bà đang nói chuyện với hai người đàn ông, tóc đều đã điểm hoa râm. Khuôn mặt bà trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết!

Sau một hồi nói chuyện, hai người đàn ông đứng dậy cúi chào bà và bước ra về, bà nhẹ nhàng cầm tách trà lên uống, đôi mắt dõi ra xa xăm, khuôn mặt trầm tư suy nghĩ.

Rồi bà bỗng bật cười...

Vũ Nguyên ơi!!! Con còn nhanh tay hơn mẹ tưởng đó!

Nhưng...

Hai đứa đó quen nhau bao lâu rồi nhỉ? Mà có con nữa!!! Thế mà cứ tỏ ra e dè trước mặt người lớn... thật là biết đóng kịch.

Mẹ sẽ cho hai con tiến đến với nhau nhanh thôi!!!

o0o

Trời chạng vạng về chiều.

Boss nghiêng đầu, cố mở mắt ra.

Sau khi mở mắt ra, một màu trắng của căn phòng và mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi anh, anh ngó nghiêng thấy một bình nước đang truyền vào người anh đã hết từ lúc nào, cố gắng ngồi dậy. Boss nhìn thấy trên ghế sofa có một người con gái đang ngủ rất ngon lành, khuôn mặt thanh tú như rực rỡ dưới ánh chạng vạng chiều.

Chẳng lẽ cô ở lại đây với anh từ sáng tới giờ sao?

Boss cố nghĩ lại, lúc sáng bụng anh có triệu chứng bất thường...và... khi tỉnh dậy thì thấy mình nằm đây. Không lẽ mình bị ngất?

Anh ho khê rồi gọi:

-An Hạ!

An Hạ cựa mình rồi từ từ mở mắt nhìn người đàn ông đang nhìn chăm chăm cô, An Hạ bật dậy như bị điện giật, chạy tới hỏi:

-Boss! Anh không sao rồi chứ? Để tôi gọi bác sĩ nha!

-Không cần đâu! Ra ngoài làm giấy ra viện cho tôi đi! Tôi phải đến công ty mới được!

Đến công ty?

An Hạ bỗng thấy bức bối, không biết lấy dũng khí ở đâu liền quát vào mặt Boss:

-Giờ mà anh còn nghĩ đến chuyện đến công ty sao? Anh biết là cơ thể anh rất yếu không, bị suy nhược cơ thể đến thế là không biết chăm lo cho mình! Đã vậy ăn bậy bạ đến nỗi phải súc ruột kia kìa! Anh cũng là người chứ có phải là thú đâu? Đến thú còn ngắt đi nếu làm việc điên cuồng như anh...

An Hạ diễn thuyết một tràng như bà mẹ của anh, Boss không nói chỉ lắng tai nghe đến khi An Hạ im lặng anh mới nhướn mày nhìn cô và chậm rãi nói:

-Trương An Hạ! Cô lên chức mẹ tôi từ lúc nào thế?

An Hạ mới biết này giờ mình đã lỗ lờ, đầu cúi thấp xuống miệng lẩm bẩm:

-Người ta chỉ lo cho thôi! Thế mà bị mắng! Đúng là Boss quái đản!

Những câu nói không thể không lọt vào tai Boss, đáng lẽ phải tức giận nhưng sao anh lại cảm thấy vui đến thế nhỉ?

-Được rồi! Làm giấy ra viện cho tôi mau đi!

An Hạ chuẩn bị bước ra ngoài, bỗng nhớ ra việc gì liền quay lại nói:

-À! Bác sĩ dặn là cách ba ngày anh phải đến truyền nước một lần rồi, cách một tuần để truyền tiếp, để cho sức khỏe tốt hơn ạ!

Boss nhìn An Hạ rồi gật đầu nói:

-Cô đi!

An Hạ ngơ ngác, cô có bị gì đâu mà đi???

-Tôi đâu có bị bệnh mà phải đi!

Người bị bệnh ghét nhất là hỏi nhiều, thấy thế Boss bức bối, nghiêng răng nói:

-Tôi nói cô đi với tôi!

-Ồ... Tại sao ạ?

-Đây là mệnh lệnh, hồi nửa cuối tháng bị trừ lương.

Trừ lương!!!

An Hạ khóc không ra nước mắt, đúng là Boss đã bắt được điểm yếu của cô mà!

Không phải chứ? Chỉ vì chuyện này mà bị trừ lương!

T__T

Boss quả là lộng hành mà!!!

An Hạ lếch thếch đi ra, Boss ngả người ra gối, bắt giắc đôi môi vẽ lên một nụ cười ngọt ngào.

Hai người đàn ông mặc áo đen đứng ngoài nhìn thấy tất cả liền gọi điện thoại đến một người, tường trình hết lại sự việc đó.

Sau khi cúp máy, ông bỗng thở dài. Sao ông thấy mình biến thái quá, nhiều chuyện nữa!

Chuyện của người ta quan tâm làm chi chứ!

Ồi miếng cơm manh áo ơi!!! Cũng tại mày hết!!! Tao đã trở nên biến thái rồi!!!

T _T

Thật sự là hai người đàn ông này là do thám của mẹ Boss thuê để theo dõi quan hệ, hành động của Boss và An Hạ.

Chủ ý của bà là quan sát mọi hành động, có gì thì cũng phải báo hết. Nếu hai người có thân mật quá hay muốn...

Như bà nghĩ thì...nếu...hai người muốn...XXX với nhau thì...

Sẽ tổ chức đám cưới liền!

= =

Từ đây mọi nhất cử nhất động của hai người sẽ nằm trong tay bà, dù có muốn trốn cũng không được. Biến thái hơn là bà bảo họ chụp hình lúc hai người...

...Hôn nhau.

Cái này dù muốn hay bị ép buộc thì cũng chẳng dám làm!!!

Trong cái này có sự góp mặt của mẹ An Hạ, chẳng có bà mẹ nào như bà! Con gái bị nói là có thai mà vẫn chẳng giải thích, cứ để người ta hiểu lầm.

Có thai với thằng nào thì bà la toáng chứ có thai với Boss thì muốn mấy đứa cũng được.

^ _ ^

Quả là một trò đùa tai quái của các bà mẹ!

9. Chương 9 : Boss Bá Đạo

Những ngày sau đó An Hạ vẫn phải làm việc bình thường, nói đúng hơn là tích cực hơn trước.

Ngoảnh qua ngoảnh lại thì đã sắp tới lễ Quốc Khánh rồi!

Cô phải tổng hợp lại hết sổ sách. Làm thư kí cho Boss đã khổ bên tổ Thảo luận và Giám sát lại thiếu người, thế là An Hạ kiêm hết cả công việc của bên đó. Hằng ngày chạy lên chạy xuống không biết bao nhiêu lần. Rave không được chạy về với cái giường êm ấm mà theo lịch trình đưa Boss đi truyền nước. An Hạ thở dài không biết bao lần.

Chưa hết, còn cả em trai Boss dạo này không biết sao, cứ chạy tò tò theo cô mỗi khi nghỉ giải lao, đã vậy còn nhắc nhở dặn đi dặn lại cái điều mà cô chẳng hiểu gì cả. Còn Bos thì mặt dạo này lúc nào cũng sa sầm.

Còn cả những cảm xúc điên rồ trong cô thay đổi khi thấy Boss, về cảnh những điều tưởng tượng vô lý của cô nữa. An Hạ cảm thấy mình càng lúc càng không bình thường, cô cứ như quả bong bóng lúc to lúc lại xì xuống.

= =

Còn thêm cả sự việc dạo gần đây cô cứ cảm thấy có người theo dõi hành động của cô và Boss, điều này ban đầu An Hạ cứ nghĩ là do mình tưởng tượng quá nhưng càng lúc cô càng khẳng định rõ điều đó! Nó làm An Hạ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Boss cũng vậy, tuy biết nhưng anh vẫn đứng đưng ra bộ không quan tâm nhưng thỉnh thoảng bị họ chụp lên cô bắt gặp thấy Boss thoáng nhú mày.

Vậy những kẻ đó là ai? Sao phải theo dõi nhất cử nhất động của cô với Boss cơ chứ?

Và mọi chuyện cứ diễn ra hằng ngày như thế. Cho nên An Hạ đã bị cảm một cách oanh liệt.

Đầu đau như búa bổ, mọi thứ cứ quay như chong chóng trước mặt cô. Cölfch cả người ra khỏi cửa, lên xe, An Hạ vật vờ cả quãng đường từ nhà đến công ty.

-An Hạ! Cậu sao thế? Nhìn cậu thật thảm hại!- Trang thấy An Hạ liền chạy vào hỏi.

Trang là thư kí lâu năm với Boss nhất, cô tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng và có khá nhiều bằng cấp nhưng lại chọn làm công việc thư kí mà chẳng khác gì làm bình hoa di động, An Hạ lắmlúc thấy tiếc thay.

-Tôi không sao! Cậu đừng lo!

Nhưng Trang không tin, đưa tay đặt lên trán cô và hét lên:

-Ôi trời! Nóng thế này mà bảo không sao à? Không được! Mình sẽ báo với tổng giám đốc, còn cậu về nghỉ đi!

An Hạ cười ngượng rồi đáp:

-Trang à! Chỉ là cảm xoàng thôi mà! Tôi đi làm việc đây!

Nói rồi cô quay đi để khỏi bị “tra khảo” lần nữa! Vẫn bị xoay vòng với công việc thư kí rồi bên tổ, An Hạ không nén được tiếng thở dài. Hôm nay cô đến sớm hơn mọi ngày để làm nốt công việc rồi xin về sớm.

Nhưng hình như cô đã quên mất hôm nay Boss phải đi truyền nước, An Hạ ngán ngẩm đi theo sau Boss.

Trợ lí của anh khởi động xe, ngồi bên cạnh Boss An Hạ không thể không cảm thấy rùng mình, chẳng ai nói gì với nhau. Cái không khí im lặng càng lúc càng đè nặng lên cô.

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

An Hạ cảm thấy càng lúc càng mệt mỏi, mọi vật trước mắt như mờ dần đi, bên tai văng vẳng tiếng ai đang gọi cô.

Rồi...

Cô bỗng cảm thấy người mình nhẹ hẫng.

oOo

Sao người cô lại nhẹ thế này? Mọi thứ như lâng lâng.

Đầu mình đau như búa bổ.

Ồn ào quá!!!

Hắn có rất nhiều người ở đây... nhưng đây là đâu mới được?

Có mùi thuốc sát trùng, tiếng nước nhỏ giọt...

Ồ...

Im lặng lại rồi!!!

An Hạ cố mở mắt, cô thấy một căn phòng màu trắng trước mắt mình... Phải chăng cô đang ở bệnh viện?

Cựa mình một lúc, cô hoàn toàn tỉnh lại nhưng trước mắt cô không phải là căn phòng màu trắng nữa mà trước mặt cô là gương mặt điển trai của một người mà rất quen thuộc đối với cô.

An Hạ giật bắn người, mặt từ từ đỏ ửng. Boss vẫn nhìn cô và hỏi:

-Thế nào rồi?

-Dạ?- An Hạ không hiểu.

Boss nhưn mày, đũa tay đặt lên trán cô và nói:

-Ồ...đã bớt sốt rồi!

Bàn..bàn tay của Boss!

Nó rất lạnh, không ấm áp như bàn tay của bố cô. Nhưng nó cũng to và chắc chắn, khiến người ta muốn cầm lấy sưởi ấm và được bảo vệ.

Cô nhớ khi nhỏ cô thường nghe mẹ nói những người con trai mà có bàn tay lạnh là người có một trái tim rất ấm áp và khi gặp được người đó hãy giữ thật chặt.

Vậy... chẳng lẽ Boss là...

Là... chân mệnh thiên tử của cô sao?

An Hạ cảm nhận được sự đổi khác trong cô hiện giờ, trống ngực đập thìnhthịch, lòng vừa vui vừa xen lẫn sự khó hiểu. Đến hơi thở cũng trở nên khó khăn, mặt còn nóng và đỏ hơn lúc bị sốt.

Không...không phải!!!

Không phải mà!!!

-KHÔNG PHẢI!!!!!!!

An Hạ ngồi bật dậy, hét lên trong vô thức, mặt vừa đỏ vừa khó chịu.

Cốp!

Nhưng...cô lại vô tình đụng trán của Boss một cái thật mạnh. Đau, nhưng cũng giúp kéo cô về hiện tại, An Hạ ngượng ngịu chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

>_

Còn Boss nhưn mày nhìn cô, lạnh lùng hỏi:

-An Hạ, cô đang làm gì thế hả?

An Hạ cúi đầu càng thấp, tay xua xua:

-Dạ...dạ...! Là tôi muốn xem thử đã hết sốt chưa?

-Thì cô cứ sờ trán việc gì phải lôi tôi vào?

-Dạ...dạ...muốn xem Boss có khỏe không ạ!

-Ồ...cảm ơn đã quan tâm! Tôi rất khỏe.

An Hạ cúi đầu, khóc không ra nước mắt.

Thật là mất mặt quá!!!

Boss nhìn An Hạ một lúc rồi rút tay vào túi quần và quay đi, trước đó anh còn nói:

-Nghỉ ngơi đi! Tôi gọi người nhà cô rồi đó!

-Boss, anh truyền nước chưa?

An Hạ gật đầu, An Hạ yên tâm nằm xuống, trong đầu bắt đầu nghĩ mông lung.

Thật sự cô thích Boss sao?

Không phải mà...!!!

Nhưng chẳng phải dạo gần đây cô chẳng khác gì những người đang yêu sao?!

An Hạ ngẫm nghĩ lại... Dạo gần đây, cô hay hát vu vơ, đi đường thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

Ngay cả lá vàng rụng rơi, cây trở nên xơ xác mà cô còn thấy nó cũng...thật đẹp.

A a a a a, không phải chứ???

>_

Không phải, không phải...

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa!!! Ngủ thôi!

>_

An Hạ vui mình vào trong chăn, lát sau đôi mắt cô nặng trĩu và chìm dần vào giấc ngủ.

Lần thứ hai cô tỉnh dậy là lúc trời đã chập choạng tối, khí lạnh càng lúc càng hiện rõ.

Và...

Trong phòng bệnh của cô chẳng khác gì...đang tổ chức tiệc.

= =

Đầy đủ các nhân vật: bố mẹ cô, bố mẹ Boss, Boss và Phong.

Thấy cô tỉnh dậy, mọi người liền vây quanh cô, mỗi người nói một câu. Đầu tiên là bố mẹ cô liền hỏi han:

-An hạ, con sao rồi? Đỡ hơn chưa? Có muốn ăn gì không để bố mẹ mua cho!

An Hạ cười rồi lắc đầu tỏ ý không muốn ăn gì cả.

Tiếp theo là đến em trai của Boss:

-An hạ, sao em lại không biết tự chăm sóc bản thân mình thế?! Trời thế này rất dễ bị cảm lạnh, em phải chú ý giữ gìn sức khỏe, giữ cho cơ thể ấm và nhất là không được làm việc quá sức, nghe chưa?

An Hạ gật đầu lia lịa, cái câu này sao quen quen... hình như trước đó cô đã nói với...

= =

Cô đưa mắt đảo quanh phòng để tìm kiếm bóng dáng quen thuộc nhưng không thấy. Có lẽ anh đã ra ngoài rồi!

Sau đó lại đến mẹ của Boss. Cô ước nếu mẹ của Boss nói qua loa vài câu như chồng bà thì hay biết mấy! Bà hết thuyết giảng lại nhìn cô và mắng khê:

-Con bé này! Sao không biết tự chăm sóc bản thân mình? Ốm yếu thế này sao mà chăm sóc con cái được, thằng bé Bin mà cũng ngã bệnh theo mẹ nó là thằng Nguyên sẽ phiền lắm đấy!

An Hạ nghe thấy lòng bùng.

Cái gì mà Boss phiền...?

Con cái...chăm sóc...

An Hạ có dự cảm chẳng lành, cô liền hỏi lại:

-Bác gái! Bác nói gì thế ạ?

-Haizzz, còn giả bộ nữa! Chẳng phải thằng Bin là con của con và thằng Nguyên sao?

May mà Phong đang nghe điện thoại nên không nghe thấy những gì mà mẹ anh nói, nếu không anh đã chẳng để yên.

Còn An Hạ nghe xong mà dở khóc dở cười. Ai chơi ác mà lại tung tin đồn thất thiệt thế này?

TT_TT

Sao lại là...con của cô và Boss chứ?

An hạ lấp bắp giải thích:

-Bác...gái! Dạ...thật ra là...

-An Hạ!- Tiếng Boss bỗng vang lên.

Anh từ bên ngoài bước vào, mẹ anh đánh anh một cái rồi nói:

-Thằng này! Nãy giờ đi đâu thế hả?

-Ra ngoài hóng mát!- Rồi quay sang nhìn An Hạ- Nếu khỏe rồi thì đến công ty với tôi.

-Dạ!

An Hạ định leo xuống giường thì bị mẹ Boss giữ lại, bà đưa mắt lườm anh và mắng:

-Cái thằng, con bé vừa mới khỏi bệnh lại bắt nó đến công ty. Là người hết chứ có phải máy móc đâu! Với lại không thấy bố mẹ nó đang ở đây hả?

-Không sao! Không sao! Nhưng đừng bắt nó làm quá sức là được rồi!- Mẹ An Hạ cười cười xua tay.

-Vâng!

Chỉ vài phút, An Hạ làm giấy ra viện và theo Boss về công ty.

Ngồi trên xe cùng anh, An Hạ có thắc mắc nhưng không biết phải mở lời thế nào. Sau một hồi, không kiềm được, An Hạ lên tiếng:

-Boss...! Chuyện ban nãy...sao anh lại ngắt lời tôi không để tôi giải thích? Bác gái đang hiểu nhầm về mối quan hệ của chúng ta.

-Không cần giải thích! Hiểu nhầm cũng tốt!

Hiểu nhầm cũng tốt?

Gì chứ?

Cô đang rất khổ sở đây! Cô phải giải thích... >__

Đến công ty chỉ còn cô và Boss, các đèn tắt, dãy hành lang tối om không khiến An Hạ sợ sệt, cô run lập cập, nín nút vạt sao Boss. Nhưng cô cứ lần mò đôi tay trơn không khí mà không tìm được một người nào! Nỗi sợ sệt trong An Hạ càng lớn.

Bỗng...

Một bàn tay lạnh nắm lấy tay cô, An Hạ hoảng hốt.

Có phải...có phải... là ma không?

TT TT

An Hạ run đến nỗi nói không thành lời:

-M...m...a...a...!!!

Nói xong, cô lại bật khóc như một đứa trẻ. An Hạ thật ra không phải là người yếu bóng vía đến thế. Tất cả là khi cô còn lúc nhỏ do nghịch ngợm quá bị bố hay kể cho những câu chuyện ma vô cùng rùng rợn, lúc hứng chí thì đưa cô con gái chưa tròn bốn tuổi vào nhà ma, những hình ảnh đó ám ảnh cô đến bây giờ.

Ngồi sụp xuống, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Làm ơn giúp cô với!!!

Boss...Boss...!!!

Trong vô thức, An Hạ chợt nghĩ đến dáng vẻ đạo mạo, hào khí của một đấng uy quyền, khuôn mặt lạnh lùng, ngữ khí khi nói chuyện luôn làm người khác kính sợ.

-Nín đi! Có tôi đây!- Một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

Nhưng giờ đây nó trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết, bàn tay anh đưa lên lau nước mắt cho cô.

-Lớn rồi mà còn sợ ma à?!

Anh dịu dàng nói, có tiếng thở nhẹ, có thể là anh đang cười cô.

Không...anh cười cũng chẳng sao. Miễn là có anh ở đây!

An Hạ bỗng cảm thấy bình yên hơn bao giờ hết, trái tim thổn thức run lên.

An Hạ mừng rỡ, choàng tay ôm lấy Boss và nước mắt cứ theo đó là tuôn rơi nhiều hơn, cô nức nở, khóc càng lúc càng to...

Còn Boss, bị ôm bất ngờ nhất thời không phản ứng kịp chỉ biết để người đó ôm choàng lấy mà khóc, tay anh vuốt vuốt lưng như một phản ứng tự nhiên.

Sau khi đã bình tĩnh, uống cốc nước nóng, An Hạ phải đổi mặt một chuyện là...

Vì...ban nãy cô đã ôm sếp khóc một cách ngon lành nên giờ không biết phải phản ứng sao, Boss vẫn không nói gì, im lặng làm việc. Căn phòng chỉ có tiếng giấy lật soạt soạt.

Cô ngồi không cũng chán, lấy sổ sách ra làm nốt vài việc.

Tách!

Tiếng âm bấm máy vang lên, có cả đèn flash lóe sáng.

An Hạ giật mình lùi lại, cô đưa mắt nhìn Boss, đôi mắt anh dịu lại như muốn bảo cô rằng “không có chuyện gì đâu”

An Hạ quay lại với công việc...

Tách!

Tiếng bấm máy lại vang lên cùng với đèn flash. An Hạ tỏ ra nghi ngờ, tại sao lại chụp hình cô là và Boss chứ?

Cô đâu có đắc tội với ai?

Cô lại bắt đầu nghi ngờ những người mấy ngày nay theo dõi cô và Boss. Còn Boss thì bất giác môi cong lên một đường cong khó hiểu.

Anh đưa tay nắm lấy cổ tay bé nhỏ của cô.

Và...

Kéo vào lòng anh.

Vì không phản ứng kịp, cả người An Hạ ngồi trên đùi Boss.

Khoảng...cách...quá gần!!!

An Hạ đỏ mặt, đầu cúi thấp. Đôi tay cô đặt trên vòm ngực rắn chắc của anh...cô có thể cảm nhận rõ nhịp tim của Boss.

...Đập rất nhanh.

Phải chăng anh cũng đang có cảm giác hồi hộp giống cô? Cô đưa mắt nhìn anh, đáp lại cô chỉ là cái nhướn mày. Cô giật mình, thôi không nhìn nữa! An Hạ bắt đầu cựa quậy, tỏ ý muốn thoát khỏi anh nhưng bàn tay giữ cô quá chặt không thể nào suy chuyển được. Cô từ bỏ ý định, đành ngồi yên thì Boss thì thắm vào tai cô:

-Nếu không muốn bị chụp nữa thì ngồi yên đi! Chụp xong họ sẽ đi thôi!

-Hả? Anh cũng biết về những người đó?- An Hạ không giấu nổi ngạc nhiên.

-Tôi cũng có thị giác và linh cảm của một người bình thường!

An Hạ thôi không nói nữa, đành cắn răng ngồi trên đùi Boss. Quả như lời Boss nói chỉ một lát sau họ thôi không chụp nữa!

Boss buông tya, An Hạ đứng dậy và việc ai nấy làm, căn phòng trở nên im lặng, thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng của Boss nhờ và câu trả lời của An Hạ.

Nhưng...

Một giờ trôi qua...

Hau giờ trôi qua...

Rồi lại ba giờ trôi qua...

An Hạ vẫn cảm thấy họ chưa đi, vẫn theo dõi cô.

Chụp hình này giờ chưa đủ sao?

An Hạ tỏ ra bức bối, cố lảng đi tỏ vẻ không quan tâm nhưng...ánh mắt cứ theo dõi nhất cử nhất động của cô và Boss... An Hạ lên tiếng:

-Tổng giám đốc! Sao họ vẫn chưa đi?

-Điều đó cô phải hỏi họ chứ sao lại hỏi tôi!- Boss không ngược lên, tay kí giấy, miệng trả lời.

An Hạ tỏ vẻ bức bối...

Dù gì thì công việc của cô đã xong, có thể về nhưng...cô không muốn đi một mình.

>_

Đành ngồi chờ Boss. Gần một tiếng trôi qua, anh mới xong việc. Buông bút rồi nhìn người con gái đang nhăn mặt, anh nhếch môi cười.

Nếu là những người của mẹ anh cứ đi theo dõi thì...

Chỉ có một cách... để họ rời đi...

-An Hạ, đến đây!- Boss nhìn cô ra lệnh.

An Hạ tiến tới được vài bước thì bị ai đó kéo tay, không phản xạ kịp nên cả người ngã về phía người đó.

Nhưng...

Có cái gì ụt ụt chạm môi cô.

Suy nghĩ của cô bỗng bị đình trệ...

...

Boss...đang hôn cô!!!

Đôi môi anh chạm vào môi cô. Một nụ hôn nóng bỏng, bá đạo, bàn tay anh giữ chặt lấy eo cô, càng lúc anh càng ép chặt người lại gần cô. Nhiệt độ cơ thể của Boss khiến cô khó chịu.

Tách!

Tách!

Tiếng âm bấm máy vang lên, đèn flash cứ nháy liên tục.

Một lát sau, như không thể thở được nữa thì Boss mới chịu buông tha chocô, cùng lúc đó những người đó rời đi khiến anh không kịp bắt lại hỏi rõ sự tình. Quay lại nhìn cô gái trước mặt mình, trong lòng anh bỗng cảm thấy vô cùng thú vị.

An Hạ đỏ mặt, cúi đầu thấp xuống. Trong đầu vẫn còn văng vất sự mê mẩn của nụ hôn ban nãy.

Thấy cô không đánh, không mắng như bao cô gái khác khi bị hôn bất ngờ, Boss thấy khó hiểu.

Không phải là có chuyện gì rồi chứ?

-An Hạ!!!

-....

Không có câu trả lời, anh tiếp tục gọi cô:

-An Hạ.

-...

-An Hạ

-...

-Trương An Hạ!!!

Đến lần thứ tư cô mới sực tỉnh, ngược đôi mắt nhìn Boss.

Trong đôi mắt đó có sự thấp thỏm lo, sự ngạc nhiên và...

Một thứ cảm xúc anh không thể hiểu, không thể lí giải.

Cô khê lên tiếng:

-Dạ...dạ...!!!

Anh tiến tới, ân cần định hỏi:

-An Hạ, cô...

Nhưng cô lại bước lùi lại để tránh anh. Hành động này khiến mặt Boss sa sầm. Bộ anh là dịch bệnh hay sao?

Cô cứ lùi lại đến khi đụng vách tường. Đưa mắt nhìn Boss rồi cúi đầu nói:

-Tôi...tôi...xin lỗi!

Nói xong cô vụt chạy ra ngoài, nỗi sợ hãi chẳng là gì với cô hiện giờ. Cứ chạy...chạy đến khi ra khỏi công ty, trong đầu cô chỉ còn văng vẳng vài chữ cho thấy Boss vô cùng bá đạo là....

Boss đã hôn cô!

10. Chương 10 : Nào Mình Cùng Lên Xe Bus - Nào Mình Cùng Đi Làm Nô Dịch!

Một buổi sáng bình thường.

Dòng người tấp nập, mọi người vẫn đi làm những việc thường ngày và bình thường. Mẹ An Hạ cũng bình thường, bé Bin bình thường, mẹ Boss cũng bình thường theo cách riêng của bà và các ông bố vẫn bình thường. Tất cả đều bình thường.

Nhưng...

Chỉ có mỗi An Hạ là...

An Hạ là không...bình thường.

Mấy ngày nay cô trở nên trầm hơn, mặt lúc nào cũng sa sầm. Đến công ty thì gặp các tiền bối thì chào. Công việc bao nhiêu cũng nhận, không than vãn một lời. Vì vậy, dạo gần đây chẳng ai dám tới buôn chuyện với An Hạ, bởi vì chẳng ai muốn “quả bom nổ chậm” này bùng lên bất ngờ.

Hôm nay, An Hạ lại đến công ty, đi ngang qua Boss mà không cúi chào.

Cô ăn phải gan hùm rồi!

Anh cũng lướt qua cô, nhưn mảy một cái, lạnh lùng nói rồi quay đi:

-An Hạ, vào phòng tôi!

Gõ cửa bước vào, Boss lại giao cho cô thêm một đồng công việc nữa. Không một lời phàn nàn, cầm tài liệu rồi bước ra ngoài để lại trong lòng Boss đầy thắc mắc.

Không phàn nàn sao?

Đây đâu phải là An Hạ của mọi khi? Không phải đang giận đấy chứ?

Bất mãn đến thế sao?

Bỗng nhiên mặt Boss cũng sa sầm xuống. Đầu anh bỗng nhớ lại viễn cảnh hôm qua...đã kéo ai đó vào lòng rồi hôn bất ngờ.

Chỉ có thể thôi..... mà cũng giận sao?

Boss kéo cửa sổ ra, đưa mắt nhìn An Hạ, cô biết nhưng vẫn không ngước mắt nhìn, vẫn chăm chăm vào màn hình máy tính. Mắt đôi lúc đảo qua nhòm tài liệu rồi lại dán mắt vào máy tính.

Boss thở dài rồi quay ra làm việc, anh thầm nghĩ:

Quả nhiên cô gái này giận thật rồi!

Buổi chiều.

Giờ tan tầm, mọi người đổ ra đường đông đúc, xe cộ nườm nượp. Mọi người trong công ty cũng vội vã về, chị Trang thư giãn vui vẻ bắt chuyện với An Hạ:

-An Hạ, cậu không về à?

An Hạ cười rồi lắc đầu đáp:

-Tôi ở lại làm thêm chút nữa rồi về!

Chị Trang há hốc nhìn An Hạ. Tự nguyện tăng ca á? Đây đâu phải là An Hạ mà chị biết?

-An Hạ, cậu...có bị làm sao không?

-Hả...không.

Chị Trang hết từ ngạc nhiên sang ngạc nhiên khác, chị đưa mắt liếc quanh phòng Boss...một ý nghĩ vụt qua. Chị nhìn An Hạ cười cười...

Chị hiểu rồi...

An Hạ thì không hiểu gì, thấy chị Trang nhìn cô cười, bỗng chị lại thôi không hỏi đứng dậy ra về, trước đó còn nói:

-Ở lại làm tốt nha!

An Hạ nhún vai rồi tiếp tục làm việc, không để ý gì thêm.

Khoảng bảy giờ tối.

An Hạ vươn người rồi tắt máy tính ra về. Thế là xong, còn may là cô có dặn bác bảo vệ để lại đèn hành lang sáng cho cô. Thu dọn vài đồ đạc trên bàn, cô mới ra về. Đi qua hành lang, tay cô nắm chặt giỏ xách. Run sợ, An Hạ cuống chân cố chạy ra ngoài.

Đáng sợ thật! Lần sau cô sẽ không dám đi một mình nữa!

-Trương An Hạ!

An Hạ giật mình từ trong suy nghĩ, người gọi hết cả họ và tên cô thì chỉ có.....

Boss vẫn chưa về sao?

>_

An Hạ khựng lại một lúc rồi quyết định bước tiếp, không thèm để ý đến người vẫn đi theo sau cô.

-Trương An Hạ!!!

Vẫn bước đi.....

Bước đi.....

-Trương An Hạ!!!

Lần này cô không thể bước được nữa, ngữ điệu lần khác hơn hai lần trước. Nó như có cái gì đó khác, nó trở nên mạnh mẽ hơn.

An Hạ quay lại, nhìn anh. Do trời đã tối nên không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh. Chỉ thấy đôi mắt sáng lên một thứ cảm xúc mà cô không thể định nghĩa nó ra như thế nào?

-Trương An Hạ, cô định bãi công à?

-Dạ?

-Cô định bãi công?

-Dạ....không!- An Hạ cúi đầu.

-Vậy sao sếp gọi mà không nghe.

An Hạ cố hít thở, phải bình tĩnh. Không được để bị chèn ép nữa, An Hạ liền nói:

-Tại sao chứ? Đã ngoài giờ làm rồi mà!

-Ồ...vậy sao? Nhưng cô đang đứng trong công ty, vẫn là thuộc quyền hạn của tôi.

Hix, lí do gì thế này? An Hạ không biết nói sao.

-Hay là cô muốn.....lại như....hôm qua!- Boss chậm rãi phát ra từng từ.

Mỗi từ như đâm mạnh vào tai An Hạ. Trong vô thức, cô lắc đầu nguầy nguậy.

Không, đừng! Cô bị yếu tim, đừng làm cô ngợp tim chứ?

>_

-Vậy thì từ ngày mai phải cười lên cho tôi biết chưa?

-Dạ!

-Phải cười lên! Biết không?

An Hạ gật gật.

Dạ dạ, biết rồi mà!!!

Anh ghé sát mặt An Hạ, môi nhếch lên tạo thành đường cong khó hiểu.

-Tốt, để tôi đưa cô về nhà!

-Dạ thôi ạ!

-Tôi chả có ý gì cả! Đây coi như là nghĩa vụ phải làm thôi! Trời đất tối, cô là con gái nếu có gì thì tôi không biết ăn nói sao với bố mẹ cô đâu?!

An Hạ không nói theo Boss lên xe. Cô không sợ ai làm gì cô cả chỉ sợ Boss làm gì cô thôi?

= =

Giờ An Hạ mới biết rằng: Boss rất biến thái!

À không....

Boss siêu cấp biến thái.

>_

Ngày hôm sau.

An Hạ nhà ta phải nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của đại Boss.

Đến công ty, thay vì gặp ai phải cúi chào thì An Hạ lại....cười.

Cười người này.

Cười với cười kia này.

Cười, rồi lại cười này.

Trời ơi! Chắc cô thành đười ươi mất!

>_

Mọi người trong công ty hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hômqua mặt còn sa sầm, đưa đám thế mà hôm nay lại cười toe toét.

An Hạ có uống nhầm thuốc không thế?

Mọi người lắc đầu, cười đáp cho có lệ với cô. Vào bàn làm việc, An Hạ đập đập đầu xuống bàn.

Cô đúng là tự lấy đá đập vào chân mình mà!

Ai biểu giở trò giận hờn làm gì giờ thì bị ai đó bắt phải cười nếu không....

A a a a a, cô không nghĩ nữa đâu!!!

Boss bước tới, An Hạ vội vàng đứng dậy và....cười...

Anh nhướn mày nhìn cô và nhếch môi cười nói:

-Làm tốt lắm! Cứ thế mà phát huy!

Cái gì chứ? Bộ muốn cô thành đười ươi thật hay sao? Cô không muốn bị mấy người bên kiểm soát đưa về ở chung chuồng với đười ươi đâu.

TT_TT

An Hạ khóc không ra nước mắt, đang khổ sở thì chị Trang thư kí chạy tới:

-An Hạ, cậu biết gì chưa?

-Biết gì?- An Hạ ngẩng khuôn mặt vô cùng thảm hại nhìn chị.

Chị Trang tươi cười nói:

-Ngày mai lễ Quốc Khánh sắp tổ chức cho chúng ta đi du lịch đấy!

-Đi du lịch á?- An Hạ nghe mà mắt sáng rõ lên.

-Ừ! Nghe đâu gần ở biển đấy.

An Hạ nghe xong mà tươi tỉnh hẳn lên. Cô rất thích đi du lịch, nên khi còn nhỏ bố mẹ đã đưa cô đi chu du khắp nơi rồi!

-Vậy mấy giờ, ở đâu?- An Hạ hỏi tới tấp.

-À! Khoảng bảy giờ có mặt tại công ty. Thuê xe đi!

-Đi hết công ty á?

Chị Trang cười cười:

-Không! Năm nay có thư kí bọn mình và một công ty con khác đi thôi! Đihết thì bao nhiêu xe cho đủ. Cậu không thể tưởng tượng được số lượngnhân viên của TCB kinh khủng thế nào đâu!

-Thế thì hay quá! Tôi không thích đi đông cho lắm.

-Giống mình đây! Nhất là mấy ả bên bộ phận trang phục thấy ghét. Nghenói công ty con năm nay đi với mình ít nữ lắm, toàn trai đẹp thôi. Thahồ mà chọn một anh để ngắm và rước về!- Chị Trang ngẩn mặt lên trời, mắt mơ màng. An Hạ đoán chị đang mơ mộng đến một viễn cảnh tươi đẹp.

An Hạ cười trừ, trong lòng rộn ràng hơn bao giờ hết. Cô mong đến ngày mai cho thật mau.

Ngày hôm sau.

An Hạ đeo balo trên vai dung dăng đến công ty, trông cô vui tươi hơn hở. Thỉnh thoảng còn ngân nga hát vài câu.

Nào mình cùng lên xe bus!!!

Nào mình cùng đi chơi nhé!!!

~Thấy bóng An Hạ từ xa, chị Trang đưa tay vẫy vẫy, An Hạ đi tới chị liền nói:

-Sao hôm nay trông vui vẻ thế?

-Đi chơi đương nhiên là vui rồi!- An Hạ trả lời thẳng thắn xong rồi lại cười.

Không biết từ đâu Boss tiến tới. Dáng vẻ thông dong, hai tay đút vào túi quần, lạnh lùng nói:

-Vậy thì cố mà phát huy như thế nhé!

An Hạ giật mình, Boss tiến tới từ lúc nào thế?

Cô đưa mắt nhìn anh. Hôm nay không phải là bộ Âu phục lịch thiệp nữa. Anh mặc một cái áo sơ mi, quần jeans trông rất thoải mái nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp ở anh. Vẫn là mùi hương gần giống của gió, nhìn anh cũng vậy...thật giống gió. Nhẹ nhàng, lạnh lạnh và thoải mái.

An Hạ thầm nghĩ đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Boss trong trang phục thường rồi!

Boss nhìn cô rồi quay đi nói:

- Đến giờ rồi! Lên xe thôi!

o0o

Khu du lịch YY.

Đây là một khu du lịch gần biển, không khí vô cùng mát mẻ. An Hạ sáng mắt ngó quanh.

-An Hạ! An Hạ!

Từ xa bóng dáng một chàng trai quen thuộc đang chạy về phía cô. Anh đưa tay vẫy vẫy, An Hạ cố nheo mắt nhìn.

Là Phong!

Anh xuất hiện trước mặt cô, miệng cười tươi. Mồ hôi vã ra, An Hạ đưa tay một khăn giấy, cô hỏi:

-Sao anh lại ở đây?

-Anh đi theo mọi người! Anh cũng ham vui mà!

An Hạ lườm lườm người con trai ở trước mặt mình.

Boss từ đâu tiến tới, thẳng tay ném túi đồ của mình vào người cô. An Hạcó để não hoạt động trong vài giây và cô hiểu ra là anh bắt cô xách đồ.

Gì chứ? Cô là thư kí chứ đâu phải khuân vác. An Hạ chạy tới, trả lại túi đồ và hống hách nói:

-Tại sao tôi phải xách đồ chứ?

Boss nhìn cô nhướn mày. Hôm nay An Hạ uống nhầm gì rồi hay sao mà dám cãi lời anh.

-Cô không xách à?

Dũng khí ít ỏi của An Hạ cuối cùng cũng tiêu tan, cái ngữ khí lạnh lùng đó cộng cái nhướn mày làm An Hạ chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống. Cô ngược nhìn Boss run sợ, cười méo mào. Cướp túi đồ từ tay anh và nói:

-À...à...không phải? Tôi thấy túi kia to hơn sợ Boss cầm nặng nên để tôi xách túi kia cho rồi Boss xách túi này.

Nếu không tìm lại kịp thời thì có lẽ anh đã bật cười thành tiếng rồi. An Hạ quả thật rất dễ bị dọa, anh cảm thấy ở cô gái này vô cùng thú vị và khiến anh thấy thoải mái.

-Vậy không phụ thành ý của cô, xách luôn cả hai túi nhé!

Thế là An Hạ đã được Boss cho xách hai túi đồ. Cô khóc không ra nước mắt. Đúng là tự lấy đá đập chân mình mà.

Lướt qua cô là một cô gái với dáng người cao ráo và thân hình cực chuẩn như người mẫu. Lườm nguýt cô rồi lại đi, ánh mắt như vừa ghen tị, cô ta còn ném lại một câu:

-Đồ cáo già!

Nếu cô ta ghen tị thì sao không xách đi? Quả thật không biết gì mà cứ nói!

Sau khi đưa trả lại túi đồ cho anh, An Hạ mới được trở về phòng. Cánh tay cô như muốn rụng rời, An Hạ lăm bầm than vãn:

- Con trai gì mà mang lăm đồ thế chứ? Mình đây chỉ có một cái balo thôi!

Mọi người được đưa vào một nhà nghỉ gần đó. Tuy chỉ là nhà nghỉ nhỏ nhưng vô cùng sạch sẽ, thoáng mát. Mỗi phòng có một cửa sổ hướng ra biển, mùi vị mặn mặn của biển thổi vào. Không khí mát lạnh lan tỏa khắp gian phòng. An Hạ vươn người ra ngoài, nhắm mắt tận hưởng không khí trong lành.

Boss quả thật chu đáo quá!

Nơi này không nhiều người, lại khá xa thành phố. Vô cùng yên tĩnh, đây là khu nhà nghỉ duy nhất ở gần biển nhưng không rộng lớn và sang trọng bằng những khu khác. An Hạ cảm thấy sao mình bắt đầu yêu nơi này. Lần sau nhất định phải đưa bố mẹ và bé Bin đến đây chơi mới được!

-An Hạ ơi! Xếp đồ đi! Đừng có đứng đó mơ mộng nữa!- Chị Trang bật cười và đập vai An Hạ.

Cô cười trừ rồi xếp đồ. Mỗi phòng sẽ có ba người ở. Cô chưa biết ở cùng phòng với ai thì đã bị chị Trang và Loan- hai thư kí của Boss kéo vào cùng phòng rồi!

Trong lúc xếp đồ thì Loan lên tiếng:

-Hai chị nè! Hai chị biết gì chưa?

-Có chuyện gì à?- An Hạ tay vẫn làm, mắt ngược nhìn hỏi.

Loan phụng phịu ra mặt, nói bằng giọng rất là ầm ức:

-Nè, hai chị biết cái ả Minh Huệ ở công ty con năm nay đi với chúng ta không?

Chị Trang ra vẻ ngấm ngấm rồi nói:

-À! Chị biết rồi! Chị đang tức anh ách ả ta đây?

-Hai người nói gì thế?

-Trời ơi! An Hạ ơi là An Hạ! Cậu không biết gì sao?

An Hạ tỏ vẻ ngơ ngác lắc đầu.

-Minh Huệ là được mệnh danh là hoa khôi ở công ty con được nhiều hơn cái đó! Mà ả ta đẹp cái gì chứ? Hôm nay, ả ta ăn mặc đẹp lắm để cua sếp chúng ta. Mới xuống xe mà ả ta đã lẻo đẻo theo sếp. Nhìn ngứa mắt không chịu được!

-Có phải là cái cô mà mặc váy ngắn màu xanh đúng không? Dáng người cao cao, thân hình chuẩn!- An Hạ chen ngang vào.

-Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng body cô ta rất chuẩn? Ủa, cậu biết cô ta sao An Hạ?- Chị Trang nhìn An Hạ ngơ ngác.

-À, ban nãy bị sếp bắt đem đồ thì hình như cô ta đi ngang qua, thấy lờ mờ ngứa ghê lắm! Còn nói tôi là đồ cáo già nữa!- Nói xong, An Hạ thở dài.

Chị Trang vỗ đùi và nói:

-Thấy chưa? Chị đã nói mà! À ta đâu có tốt đẹp gì! Ban nãy leo đèo theo sếp, hai người biết không. Sếp không những không nhìn cô ta lấy một cái mà còn nói ở đâu ra cái con vịt này vậy! Ha ha, nghe xong mà thấy lòng nó vui vui. Cứ ý mình đẹp là đi “cua” trai.

-Đúng đó! Tiếc là em không được chứng kiến cảnh đó!- Loan xen vào.

An Hạ khẽ thở dài. Tự nhiên sao cô cảm giác khi nghe xong giống như cô vừa trút được gánh nặng vậy.

Cảm giác gì thế này?

Nghe cô gái đó theo Boss, lòng nặng trĩu, tim cứ nhói. Sau khi cô ta bị Boss từ chối, cảm giác thật nhẹ nhàng yên ổn...

Không! Đây không phải là do thích đâu nhỉ?

Chắc là không đâu!!!

Chị Trang và Loan lại bàn về cô gái tên Minh Huệ đó đổi mục tiêu đi theo em trai Boss, nhưng An Hạ không còn tâm trạng nào để nghe. Cô ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ. Đôi lúc lại thở dài.

Ở ngoài đó...

Có một dáng người cao ráo, đẹp đẽ. Toát lên uy quyền của đẳng vương tôn. Ánh nắng hắt nhẹ lên anh, bóng anh trải dài trên cát vàng. Hai tay đút vào túi quần, vẫn là phong thái đó- thật mạnh mẽ nhưng cũng thật... an toàn và vững chắc. An Hạ thấy tim mình đập nhanh, cảm giác như lâng lâng trên mây.

Trong vô thức, chân không theo sự điều khiển của cô, liền bước ra ngoài, hai người kia nhìn An Hạ nhưng cô chỉ nói:

-Tôi ra ngoài hóng mát một chút!

Nói rồi, đoạn cô bước ra ngoài. Loan ngơ ngác nhìn rồi hỏi:

-Chị An Hạ đi đâu thế ạ?

-Muốn biết không chừng?

Loan gật đầu, chị Trang hướng mắt ra ngoài ra hiệu nhìn ra ngoài đó. Sau một giây, để não chạy được dữ liệu. Loan mới bật cười cùng chị Trang.

An Hạ nhẹ nhàng tiến tới, cảm giác có người Boss quay lại. Anh nhìn cô...

...Rồi cười.

Boss cười sao? Lòng An Hạ bỗng xao xuyến.

Cô như chìm vào nụ cười đó, không rạn vỡ nhưng sao đối với cô nó rất ấm áp. Boss lên tiếng trước:

-Ra ngoài hóng mát à?

-Dạ...vâng!- An Hạ cúi đầu lí nhí nói.

Rồi không ai nói gì, cả hai cùng hướng nhìn ra biển, sóng nhẹ vỗ vào bờ rì rào. Vài con sóng lăn tăn đùa nghịch làm ướt chân cô. An Hạ ngượng ngùng cúi đầu, nghịch nghịch chân cùng sóng, các ngón tay cứ chuyển động không yên biểu hiện cho thấy chủ nhân của nó đang vô cùng hồi hộp.

An Hạ ngồi xổm xuống, đưa tay nghịch sóng biển, từng bọt biển bắn tung lên. Đưa tay khuấy động nước biển. Biết phải nói gì đây?

Tự nhiên đi ra đây rồi không biết làm gì?

Nhưng... cũng thấy vui vui và...hạnh phúc lắm!

Sóng các lúc càng vỗ mạnh vào bờ. Gió cũng lồng lên nhiều, gấu quần của An Hạ đã ướt sũng. Mãi nghịch mà cô không biết rằng này giờ có một người con trai vẫn dán mắt nhìn cô. Cô như rực rỡ hơn trong mắt anh, nểng nhẹ hất lên cô, trông thật đẹp. Khuôn mặt đó, đôi mắt đó, đôi môi đó. Anh chỉ muốn kéo lại và ôm trọn vào lòng, mái tóc đó anh muốn đưa tay lên vuốt rồi hôn nhẹ lên đó.

Anh...

Cũng ngồi xổm xuống, đưa tay nắm lấy tay cô. An Hạ giật mình nhìn anh...Đôi mắt của anh thật dịu dàng hơn bao giờ hết. Bàn tay của anh tuy lạnh nhưng sao giờ cô cảm thấy nó ấm đến thế?!

Một mùi hương nhẹ nhàng như gió xộc vào mũi cô. Đây thật sự là mùi hương của gió biển hay là mùi hương gió từ anh?

Anh trêu mếu nhìn cô, anh cất tiếng:

-Đừng nghịch nữa! Ướt hết bây giờ!

Giọng nói vẫn như thế nhưng ấm áp hơn. Anh như là một con người khác-dịu dàng, trầm ấm hơn. An Hạ đỏ mặt không nói liền đứng dậy nhưng anh không có ý định buông tay cô ra. Anh nhìn người con gái trước mắt mình, anh như đắm chìm vào cô. Vẫn là đôi mắt sáng trong và sâu lắng đó, anh lại một lần nữa lạc vào đôi mắt đó!. Rất đẹp!

Anh mở miệng nói:

-An Hạ!...Tôi...

-Chị An Hạ ơi! Bơi thôi!- Từ trong nhà nghỉ, Loan chạy ra về phía An Hạ.

Boss thấy thế, liền buông tay cô ra. An Hạ cũng ngượng ngùng đưa tay giấu sau lưng.

Boss giờ quay lại là đáng vẻ lạnh lùng, anh bỏ tay vào túi quần bước đi. Loan tíu tít với An Hạ.

-Chị An Hạ! Bơi với em đi!

-Ừ được rồi! Để chị vào thay đồ.

An Hạ trở về phòng, thay một chiếc áo ngắn tay và quần jeans ngắn. Thoa một ít kem chống nắng lên. An Hạ lại thần thờ.

Boss ban này rất khác. Cảm giác như được che chở, thật tuyệt. Bao giờ cô mới có thể được thấy lại con người ấy?

Nhưng...

Ban này Boss định nói gì với cô nhỉ?

Hay là... một lời tỏ tình.

Không...không...chắc không phải đâu!!!

An Hạ tự đánh vào mặt mình, ảo tưởng quá rồi!!!

Không đời nào Boss lại đi tỏ tình với một nhân viên quèn như cô đâu!!!

Cô bắt đầu thấy mình giống các bà mẹ rồi!

An Hạ thở dài, thôi không nghĩ nữa. Vắn tóc cao lên và bước ra ngoài.

Ra ngoài được vài bước thì An Hạ sững người...

Sao tất cả mọi người đều nhìn cô thế???

Loan há hốc nhìn cô rồi chạy tới, lắc lắc tay An Hạ.

-Chị An Hạ ơi! Chị đẹp thật đó!!!

An Hạ mỉm cười:

-Cảm ơn em!

-Em nói thật đó! Chị trông rất đẹp, còn hơn cả ai đó bày đặt mặc bikini nhưng chẳng ra gì?!

Loan nói vu vơ cộng thêm cái lườm nguýt, An Hạ khẽ trách:

-Loan!

-Em nói không đúng a?

-Đang đi chơi, cố giữ hòa khí đi em!- An Hạ hì thầm.

Loan bĩu môi rồi kéo cô ra biển.

Quả thật, trông An Hạ lúc nào cũng buột tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục công sở nhìn trông rất đứng. Lần này, An Hạ lại trông rất cá tính, dễ thương. Boss từ khi cô ra, anh cũng ngẩn ngơ một lúc rồi lại nhếch môi cười.

Còn cô gái mà Loan nói thì tuy cô ta rất đẹp nhưng vì có màu da bánh mật, chọn bikini không làm tôn lên màu da nên nhìn quả thật hơi...quê mùa và...chẳng ra gì! An Hạ liếc nhìn rồi thở dài.

Lấy lại tinh thần thôi!!!

An Hạ cười tươi rồi chạy xuống biển tung tăng. Không biết từ đâu, Phong tiến tới, hắt nước và mặt An Hạ, vừa hắt anh vừa đùa:

-An Hạ, em là con của tiên nữ nào mà đẹp thế?

-Ha ha, chắc là Chức Nữ anh à!- An Hạ bật cười.

-Không, Chức Nữ sao đẹp bằng em được!- Phong không thôi hắt nước nữa, đưa vẻ mặt suy nghĩ, nghiêm túc nói.

An Hạ nghe nói mà không nhin cười được, trông cô vô cùng đáng yêu.

Vui chơi dưới biển một lúc, ngồi bó gối dưới một cây dù. Quả thật đi du lịch là phương thức xả stress tốt nhất!

-Chào em!- Một chàng trai tiến về phía An Hạ.

Cô ngược nhìn lên, đó là một chàng trai còn rất trẻ, chắc là bằng tuổi Phong. Anh ta nhìn trông cũng rất bảnh trai nhưng đây là lần đầu tiên gặp anh ta. Chắc là nhân viên của công ty con, An Hạ cũng lịch mỉm cười chào lại:

-Chào anh!

-Anh tên là Anh Kiệt. Anh có thể được phép biết tên em không?

-Em là Trương An Hạ!

Anh ta cười tươi và nói bằng giọng nịnh nọt:

-An Hạ!!! Một cái tên rất hay.

-Cảm ơn anh!

-Em làm gì ở công ty?

-Em lúc đầu ở tổ Thảo luận nhưng sau bị chuyển qua bộ phận thư kí ạ!

Anh Kiệt gật đầu, tỏ vẻ hiểu. Hai người nói chuyện thêm một lúc. An Hạ nhận xét anh ta là người rất hòa đồng, ăn nói có duyên và rất hài hước.

-An Hạ.

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn, Boss từ xa tiến tới. Anh ta vội vàng đứng dậy cúi chào.

-Chào tổng giám đốc!

Đáp lại Anh Kiệt chỉ là cái gật đầu hồ hững từ Boss. Anh Kiệt đưa mắt nhìn An Hạ mà không khỏi ngạc nhiên.

Gặp sếp tổng phải cúi chào trong bất kì hoàn cảnh nào nhưng còn cô gái này... An Hạ vẫn ngồi bó gối, ngược mắt nhìn Boss như thường và lạ là Boss vẫn không phản ứng gì.

Anh Kiệt thầm thán phục cô gái, cái kiểu này một là giữa hai người có quan hệ rất gần gũi hoặc là chỉ có là mẹ của Boss thôi!

= =

Anh Kiệt đưa mắt nhìn Boss, thầm ghen tị với sự thiên vị của ông Trời. Boss rất đẹp, như vị thần Apolong, tỏa ra ánh hào quang khó cưỡng lại. Khuôn mặt góc cạnh, nét mặt, ngũ quan không thể chê vào đâu. Nhìn thật khó đoán định số tuổi của người đàn ông này.

Anh Kiệt thầm nghĩ...không phải sếp tổng đi phẫu thuật thẩm mỹ đấy chứ?

-An Hạ, nếu không bơi nữa thì đi theo tôi!

-Đi đâu ạ?

-Cứ đi rồi biết!

An Hạ đứng dậy và nói:

-Vâng! Sếp đợi tôi vào lấy cái áo khoác.

Khi An Hạ đi, Boss liếc mắt nhìn Anh Kiệt.

Anh Kiệt bỗng thấy ớn lạnh...Anh có thể xem đây là ánh mắt khiêu khích không?

Nhưng anh đã làm gì đắc tội với Boss đâu chứ?

Khi An Hạ quay ra với áo khoác, Boss mới bước đi. Nhìn họ thật giống một đôi trai tài gái sắc.

-Đi bộ đi!

An Hạ gật đầu. Đi bộ một quãng nhưng An Hạ vẫn không biết là đang đi đâu. Cô ngó cảnh vật xung quanh. Thật êm đềm biết bao!

Lát sau, Boss ghé vào một siêu thị gần đó. Thế là An Hạ trở thành người đẩy xe hàng bất đắc dĩ.

-Tối nay chúng ta tổ chức bữa tiệc nhỏ! Thức ăn do cô tùy chọn.

An Hạ hí hửng đẩy xe chạy từ gian hàng này sang gian hàng khác. Chọn đủ loại thực phẩm.

Nhưng việc cô có biết nấu nướng không lại là cả một vấn đề!

= =

-A! Còn cả rượu nữa!- An Hạ bỗng nhớ ra liền chạy về phía gian hàng rượu.

Boss không nói, đi theo nhìn lướt qua các loại rượu rồi chỉ vào một chai rượu có nhãn là tiếng Pháp. An Hạ vội lấy đọc qua đọc lại. Qua đó, cô biết được loại rượu này là loại cao cấp đã được ủ rất lâu nhưng nồng độ của nó bao nhiêu thì cô chịu.

-Yên tâm đi! Loại rượu này có nồng độ nhẹ lắm! Lấy ba chai.

Như hiểu ý cô, Boss liền nói.

An Hạ giờ mới yên tâm đôi chút.

Một hình ảnh không đẹp mắt đang diễn ra trên đường.

Một anh chàng đang ung dung đi trước để lại cô gái với hai túi đồ còn to hơn cả người cô đi theo sau. Khuôn mặt nhăn lại đầy khó chịu.

Boss ơi!!! Làm ơn giúp tôi đi!!! Anh không tuyệt tình đến thế chứ?

TT_TT

Đây là đưa cô đi du lịch hay đưa cô đi làm nô dịch thế?

Không chịu đâu!!!

Cô muốn đòi lại quyền của mình!!!

Cô muốn đòi lại quyền!!! Cô muốn đòi lại sự công bằng!!!

Cô cũng là cành vàng lá ngọc, thân phận liễu yếu đào tơ chứ bộ!!!

TT_TT

Ngậm ngùi khóc không ra nước mắt. Cuối cùng cũng tới nhà nghỉ, hai tay An Hạ như muốn rũ ra. Cô xoa xoa cánh tay mình.

-Em sao thế?- Anh Kiệt mỉm cười cúi người hỏi.

An Hạ nhìn anh ta bằng đôi mắt ầng ậng nước mắt.

-Cánh tay của em gãy mất!

-Không sao chứ?

-Có sao lắm! Xách một đồng đồ mà không sao a?!

An Hạ phụng phịu nghĩ lại ai đó vô cùng độc tài để cô xách đồ.

-Anh xoa bóp giúp em nhé?- Anh Kiệt đề nghị.

An Hạ giật mình nói:

-Không được đâu! Em với anh mới biết nhau sao mà lại để anh xoa bóp được.

-Không sao đâu! Lúc trước anh có học vài cách xoa bóp tay chân, khi bà anh bị bệnh anh cũng xoa bóp cho bà anh mà! Em không cần khách sáo thế đâu!

An Hạ ra chiều suy nghĩ. Lát sau, cười tươi, duỗi thẳng tay và nói:

-Vây phiền anh nhé!

An Kiệt mỉm cười đáp lại. Không khí thật vui vẻ.

Nhưng hình ảnh đó chẳng mấy đẹp đẽ gì với ai kia. Anh cau mày, mặt sa sầm xuống, một không khí u ám đến đáng sợ bao quanh đó.

Hừ! Thật chẳng ra gì!

oOo

Buổi tối.

Gió biển mát lạnh thổi vào, mọi người chuẩn bị bày biện cho buổi tiệc ở ngoài bãi biển. Chủ nhà nghỉ cũng được mời góp vui.

Mua một đồng đồ thế nhưng An Hạ để ấy chị ở công ty con và chị Trang làm thôi. Mặc dù đã có thiện ý muốn giúp nhưng chưa được bao lâu thì đã bị đá văng ra khỏi bếp.

Đợi hoài mà vẫn chưa có gì để cho vào bụng, trong khi bụng của cô đã đánh trống đòi ăn. An Hạ vớ đại chai rượu trên bàn uống cầm hơi. Nồng độ thấp nên cũng chẳng sao.

Một ly...

Cảm giác ban đầu hơi đắng nhưng lúc sau lại khá ngọt.

Hai ly...

An Hạ cảm thấy nóng ở cổ, cảm giác vô cùng khó chịu.

Ba ly...

Ồ... cũng bắt đầu dễ uống rồi đấy chứ? ^.^

Bốn ly...

Sao mọi thứ bắt đầu xoay vòng thế nhỉ? Sao có đến hai Boss và hai anh Khang Huy thế???

Không phải say rồi đấy chứ?

-Chị An Hạ! Chị sao thế?

Loan thấy sắc mặt An Hạ bỗng đỏ ửng liền vội hỏi. An Hạ cố phát âm ra từng từ.

-Chị không sao! Chị hơi mệt, chị về phòng trước đây.

-Ừ ừ chị đi nghỉ đi! Em sẽ để phần cho chị.

An Hạ loạng choạng bước đi, Loan nhìn trên bàn... trở mắt.

Chẳng lẽ chị An Hạ uống loại rượu này sao?

o_o

Loại này...nồng độ rất nặng...

Thật ra, có một điều An Hạ không biết.

Loại rượu này chỉ có nồng độ nhẹ so với đàn ông mà thôi!!!

Sau khi được Loan nói lại về tình hình của An Hạ, Boss tạt ngang qua phòng An Hạ.

Đưa tay mở cửa.

An Hạ đang thiếp trên giường. Anh lặng nhìn cô.

-Anh Phong, anh Phong!!!

Boss giật mình, tim bỗng hơi nhói lên...

Có phải...cô vừa gọi tên em trai anh trong giấc mơ.

-Anh Phong, anh Phong.

Không phải là anh...

Không phải là anh mà là.... em trai của anh.

Cái cảm giác khó chịu dâng lên trong lồng ngực. Nhói, tim anh thật sự nhói. Anh chỉ muốn lay cô dậy và hỏi cho ra. Hết, cảm giác hụt hẫng lan tỏa trong tim anh.

Boss không nói gì, vội bước ra ngoài. Đóng sầm cửa lại thật mạnh. Anh thật sự đang rất tức giận.

Nhưng...

Boss đã không nghe hết câu!

-Anh Phong, anh Phong!!! Tổng giám đốc, tổng giám đốc!!! Hai người đúng là hai anh em nhà họ sói gian ác, ức hiếp người khác. Đồ tư bản xấu xa!!!

11. Chương 11 : Hủy Bỏ

Trương An Hạ đã chính thức câu được hai con cá to.

Sau chuyến du lịch, An Hạ đã được hai vệ tinh theo dõi liên tục.

-Chị An Hạ, chị nhất định phải đồng ý với anh Khanh Huy đó!- Trong giờ nghỉ buổi chiều, Loan liền nói.

An Hạ cười rồi thở dài. Hay ho gì chứ? Cô đâu có thích ai.

-Gượng đã nào cứng! Vậy còn sếp mình bị ra rìa à?- Chị Trang vắt chéo chân, cười nói.

Boss...?

Nghe đến đó, An Hạ thoáng đỏ mặt vội nói:

-Trang, cậu nói gì thế? Tôi với tổng giám đốc có gì đâu!

-An Hạ bé nhỏ ơi! Chuyện của cậu và sếp cả công ty này ai mà không biết.

Chị Trang cười cười nói. An Hạ vụt đứng dậy.

-Chẳng có gì cả! Mọi người hiểu lầm rồi!!! Tôi phải vào nhà vệ sinh một lát.

Nói rồi cô quay vào nhà vệ sinh bỏ lại chị Trang đang bật cười ha hả.

-Chị Trang này! Chị An Hạ đã không muốn thì cho chị ấy thành đôi với anh Khanh Huy đi!- Loan thúc tay vào chị Trang.

-Em muốn sếp giết chết anh Khanh Huy thì cứ việc mai mối!

-Ồi! Nhưng chị An Hạ không thích mà!

Chị Trang mỉm cười, mắt hướng vào nhà vệ sinh.

-Không phải! Chỉ là ai đó vẫn chưa nhận ra là mình đang yêu rồi!

-Haizzz, dù gì em vẫn thích anh Khanh Huy hơn! Anh ấy dịu dàng, ga lăng- Loan bắt đầu mơ mộng.

Chị Trang nhìn Loan rồi cốc đầu cô một cái và nói:

-Người ta thích An Hạ chứ đâu có thích cứng đầu mà mơ mộng!

-Ừ nhỉ! Tại sao cả chị và chị An Hạ đều có người yêu, chỉ có mình em....- Loan xịu mặt.

-Rồi sẽ có thôi! Em còn trẻ mà!- Chị Trang mỉm cười.

Còn An Hạ cứ đứng trong nhà vệ sinh. Cô nghĩ đến ai đó sau khi đi chơi về mặt lúc nào cũng sa sầm, bộ dạng vô cùng khó coi.

Rốt cuộc bị gì đây? Cô đâu có làm gì sai đâu chứ?

An Hạ cảm thấy, nhiều lúc Boss như muốn ăn tươi nuốt sống cô!

>_

Rồi... lại cảnh ở trên biển...Boss đã nắm tay cô...

Nghĩ đến đó, vô thức trên môi An Hạ vẽ nên một nụ cười ngọt ngào. Lòng cảm thấy hạnh phúc...

Cô nhìn mình trong gương... giật mình.

Đây không phải là cô!

Hình ảnh trong gương là một cô gái với khuôn mặt ửng hồng, đôi môi cười dịu dàng.

Sao cô lại cười một mình thế được!!!

>_

An Hạ lắc đầu, tự đánh vào mặt mình.

Hít vào...thở ra.

Hít vào... thở ra.

Khi cảm thấy đã bình tĩnh, An Hạ bước ra và cúi đầu làm việc. Loạn thỉchỉ títtít việc khác với chị Trang, một lát sau An Hạ cũng bị kéo vào.

Vào giờ tan tầm.

An Hạ đeo túi và đi xuống, cả ngày hôm nay...cô không gặp Boss.

Boss không đi làm sao?

-Trang, hôm nay sếp không đi làm à?- An Hạ khó khăn lắm mới thốt ra câu hỏi.

Chị Trang lại mỉm cười nói:

-Sếp đi công tác rồi!

-Hả? Đi công tác?- An Hạ ngạc nhiên.

Chị Trang cũng ngạc nhiên không kém với câu hỏi ngược lại của An Hạ.

-Chẳng lẽ sếp không nói với cậu à?

-Không!

-Sao kỳ vậy? Sếp nói với mọi người còn phân cả công việc nữa! Mà kì lạ hơn là lúc đo sếp không dẫn theo bọn mình mà lại bảo một con nhỏ mới vào thực tập được một tuần đi với sếp! Mà nhìn con nhỏ trông dễ thương lắm, da trắng, mũi cao. Nó cũng đang có ý với sếp của mình. Công nhận con nhỏ ham trò cao thật!

An Hạ không nói, đôi mắt trống rỗng.

Đến khi cửa thang máy mở ra, An Hạ mỉm cười chapf:

-Tôi đi trước nhé!

-Bye!

An Hạ bước ra khỏi cửa công ty, trước đã có một chiếc xe BMW màu trắng, một người đàn ông mặc Âu phục màu đen. Gương mặt tuấn tú trông rất lãng tử, đứng tựa người vào xe. Thấy An Hạ bước ra, anh mỉm cười dịu dàng, An Hạ ngạc nhiên nói:

-Anh Khang Huy?

Phải, đây là Khang Huy- một trong hai vệ tinh theo An Hạ và hiện giờ đang là phó giám đốc của công ty con dưới quyền TCB.

-Anh có thể đưa em đi ăn không?- Khang Huy cười dịu dàng.

-Như vậy có phiền anh không?- An Hạ e ngại nói.

-Không đâu, đây là thành ý của anh mà!

An Hạ cười tươi nói:

-Vâng!

Khang Huy mở cửa, cô bước vào, chiếc xe từ từ lăn bánh.

Phong thấy bóng dáng An Hạ, từ trong chạy vội ra, liền gọi:

-An Hạ! An Hạ!

Nhưng đã muộn, chiếc xe của Khang HUY đã hòa cùng dòng người tấp nập trên phố.

Phong bực bội nhìn theo họ.

Lại gì nữa? Rốt cuộc An Hạ “của anh” có bao nhiêu vệ tinh đang theo dõi đây???

Không được, An Hạ không hợp với mấy người đó.

Kể cả với anh trai của anh.

= =

Một lát sau, một chàng trai tầm tuổi anh đi xe máy đời mới tới, ngó quanh ngó dọc. Anh dựng xe tiến về phía Phong hỏi:

-Anh Phong. Tôi muốn hỏi là An Hạ đã làm về chưa?

Hừ!!!

Anh chàng đó là Anh Kiệt- vệ tinh thứ hai của An Hạ. Anh Kiệt vừa mới hỏi, câu trả lời anh nhận được là cái lườm nguýt và ánh mắt rực lửa như muốn thiêu chết anh từ Phong.

Anh Kiệt có cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. An hem nhà Boss quả là không bình thường. Tính cách sáng nắng chiều mưa!

Anh chưa làm gì đắc tội với các bậc cao nhân mà!

Anh Kiệt nuốt nước bọt cười trừ rồi nói:

-Nếu An Hạ đã về rồi thì thôi! Tôi cũng có việc rồi, phải đi thôi.

Nói rồi, Anh Kiệt lái xe đi, để lại Phong đang lăm bầm gì đó trong miệng.

Sau khi được Khang Huy đưa đi ăn xong, An Hạ về đến nhà, suốt bữa ăn An Hạ ít nói, đôi lúc lại thần thờ giờ về đến nhà An Hạ chỉ muốn nằm ngủ.

Vào nhà, bị mẹ hỏi nhiều điều, An Hạ ngán ngẩm trả lời qua loa rồi lên phòng. Vừa mở cửa phòng, An Hạ ngạc nhiên....

Ngồi trên giường là Thu Phương- người đã bỏ đi biệt tích gần hơn hai tháng.

Thấy An Hạ, Thu Phương mỉm cười dịu dàng với cô, An Hạ nhất thời không phản ứng kịp. Lát sau, mới chạy đến bên Thu Phương hỏi han nhiều điều.

-An Hạ này! Thành bé Bin.....

Bé Bin?

-Đúng rồi! Cậu về rồi thì giúp mình một việc đi!

Nói rồi An Hạ kéo tay Thu Phương xuống lầu và bế theo cả bé Bin, gọi taxi chạy theo hướng nhà của mẹ Boss.

Tại nhà họ Lâm.

Bà Lâm đang ngồi nhâm nhi tách trà nóng, hơi trà bốc lên quán quện vào không gian. Bà cầm vài tấm hình trên tay vừa xem vừa mỉm cười.

Tấm này đẹp thật, hai đứa ngồi gần nhau trông đẹp đôi ghê!

Ồ... còn tấm hai đứa này hôn nhau nữa! Đẹp lắm! Cái này phải bỏ vào album gia đình mới được, sau này khi thằng Bin lớn lên cho nó xem bố mẹ nó đã hạnh phúc thế nào ^.^

- Bà chủ! Có hai cô gái muốn gặp bà!

- Cát hình giúp tôi rồi mời họ vào.

Đó là An Hạ và Thu Phương, còn dẫn theo cả bé Bin. Thấy thằng bé, bà liền ôm chầm nó hôn tới tấp, còn An Hạ lên tiếng nói:

-Thu Phương! Bạn hãy giúp mình giải thích về thằng bé!

-À! Thưa bác, những ngày qua thật sự bác đã hiểu nhầm rồi! Thằng bé này là con của cháu chứ không phải của An Hạ và con của bác đâu ạ!

Bà Lâm đứng hình.

Một giây....

Hai giây...

Ba giây...

Bà Lâm hét toáng lên:

-Hả? Sao lại thế được!!! Sao không ai cho ta biết thế?

-Bác Lâm ơi!!! Mọi người đã cố giải thích với bác rồi nhưng bác có chịu nghe đâu.

Sau một hồi tranh cãi, bà Lâm mới chịu tin là thằng bé không phải là con An Hạ. Trong lòng An Hạ như trút được gánh nặng.

Thu Phương đưa thằng bé về nhà, thằng bé bịn rịn không muốn rời An Hạ. Mẹ cô cũng ôm chầm lấy nó không buông.

-Thỉnh thoảng con nhớ dẫn Bin qua đây chơi với bác nha!- Mẹ An Hạ nói.

-Dạ vâng!

An Hạ kéo tay Thu Phương hỏi nhỏ:

-Giờ cậu ở đâu?

-Mình ở nhà sếp mình.

-Có thật cậu không sao?

-Mình ổn rồi! Sếp rất tốt, mình tin lần này mình sẽ hạnh phúc.

An Hạ cười dịu dàng nói;

-Chúc cậu hạnh phúc!

Rồi Thu Phương kéo vali đi, An Hạ nhìn theo bóng cô mà thầm cầu mong những điều tốt đẹp sẽ đến với Thu Phương.

Sáng hôm sau.

An Hạ vẫn đi làm bình thường nhưng tâm trạng vô cùng hụt hẫng. Boss vẫn đi công tác.

Cô sao thế nhỉ? Việc gì phải buồn? Đáng lẽ phải vui lên chứ?

Vui lên.

Vui lên.

....

....

....

Một giờ sau.

Không thể vui nổi!

= =

An Hạ muốn đập đầu vào tường, cô đang điên lên với thứ cảm xúc không thể định nghĩa trong cô.

Cảm giác như thế này là sao? Ai có thể lý giải giúp cô không?

Nguyên một ngày hôm nay An Hạ sống trong thần thờ, mọi việc giải quyết không được gọn gẽ như trước. Nếu như đúng lệnh thì khi Boss đi công tác cô có thể về bên tổ Thảo luận nhưng sao lần này cô chẳng thiết về tổ thế?!

Sáng, chiều rồi lại tối An Hạ không nói lời nào. Lên phòng, An Hạ ngồi ôm gối, đầu óc bắt đầu nghĩ mông lung. Trong đầu cô bắt đầu vang lên câu nói của chị Trang.

“Mà kì lạ hơn là lúc đo sếp không dẫn theo bọn mình mà lại bảo một con nhỏ mới vào thực tập được một tuần đi với sếp! Mà nhìn con nhỏ trông dễ thương lắm, da trắng, mũi cao. Nó cũng đang có ý với sếp của mình. Công nhận con nhỏ ham trèo cao thật!”

Cô cầm điện thoại, tay muốn bấm gọi cho ai đó nhưng rồi lại rút lại.

Sao thế này???

An Hạ ngẫm nghĩ, cô biết Boss đến giờ cũng đã tròn sáu tháng rồi! Nhanh thật!

Nhưng...

Mà cô gái đó... đã đi cùng Boss. Hai người đó.... Đang làm gì???

Không!

Lại nghĩ lung tung rồi!

>_

Nhưng cô muốn gọi cho Boss.

Nên gọi hay không?

Gọi hay không?

Gọi rồi nói gì? Muốn hỏi thăm Boss khỏe không á?

Hix, lí do gì mà củ chuối quá!!!

Không được!

Sau một hồi phân vân cuối cùng cũng có cớ để gọi. Dùng tay bấm số, tim An Hạ đập thành thịch, sau tiếng tút ngán dài thì đầu dây bên kia vang lên một giọng nói với ngữ khí lạnh lùng:

-Alo!

-Chào...tổng giám đốc!

-An Hạ?

-Vâng!- Cô lí nhí.

-Tôi muốn hỏi bản kế hoạch tuần trước mà bên tổ Thảo luận đưa sếp để đâu ạ?

-Cô đang tăng ca?

-Dạ không, nhưng ban chiều tôi tìm không thấy nên muốn hỏi.

-À, trên kệ tủ ấy!

-Vâng!

An Hạ phục tài năng nói dối của mình, nói không chớp mắt.

Bản kế hoạch tuần trước gì chứ?

Cô đã hoàn thành nó từ tám kiếp rồi.

= =

Nhưng sao nghe giọng ai đó, cô bỗng thấy vô cùng hạnh phúc. Lòng tràn ngập vui vẻ.

Nhưng...

Đầu dây bên kia bỗng có tiếng một cô gái kêu.

-Tổng giám đốc ơi!!!!!!!!!!!!

Giọng nói nhỏ nhẹ, kéo dài chữ cuối làm An Hạ rùng mình.

Bây giờ đang là buổi tối.

Chẳng lẽ... Boss đang ở... chung phòng... với cô gái đó sao???

Ý nghĩ đó thoáng qua trong đầu An Hạ.

Cảm giác khó chịu lại thế chỗ cho cảm giác vui vẻ ban nãy. Hừ! Thật là quá đáng mà!

Đi với cô gái thực tập... mà có thể...đang ở chung phòng.

Đáng ghét!!!

An Hạ bắt đầu cảm thấy bực bội.

-An Hạ nè...!- Boss lên tiếng định nói gì đó.

Nhưng đáp lại anh là tiếng “tút” ở đầu dây bên kia. Cúp máy rồi sao?

Chắc cô gái này đang giận rồi!!!

An Hạ ném điện thoại xuống, vùi đầu vào gối. Mặt phụng phịu... Gì chứ? Đivới thực tập sinh rồi, chỉ là xinh hơn cô thôi mà mặc dù cô chưa thấy mặt.

Boss đáng ghét!!!

Bỗng nhiên, An Hạ buột miệng nói:

- Đàn ông đều như nhau cả thôi! Chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt!

Tại nhà họ Lâm.

Bà Lâm ngồi trên ghế sofa, suy nghĩ theo một cách “nghiêm túc”

Thật sự bé Bin không phải con An Hạ?! Thế mà mình đã hy vọng biết bao!!!

Haizzz, chán quá!!! Vậy mà bà đã tốn công thuê người theo dõi, mua chuộc bảo vệ của công ty Boss, cho người lên tít tận mười để chụp hình làm kỷ niệm cho cháu thế mà...

Bà Lâm ngán ngẩm lắc đầu.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, bà Lâm với tay cầm lấy ống nghe.

...

Đầu dây bên kia vang lên giọng một người phụ nữ tầm tuổi bà.

...

Khuôn mặt bà Lâm trở nên thẳng thốt, lo sợ.

o0o

Tại nhà hàng.

Bà Lâm khuôn mặt lo lắng, tỏ vẻ như mình là người có lỗi. Những người còn lại thì vô cùng khó hiểu về cuộc gặp mặt bất ngờ này, mỗi người mỗi suy nghĩ, mỗi biểu cảm khác nhau.

An Hạ: tay bầu chặt lấy nha. Hix, sao mình không dám nhìn Boss thế này. Tự nhiên cảm thấy ngượng quá nhưng...không biết lý do tại sao.

>_

Mẹ An Hạ: mặt tươi cười. Gia đình bên đó gọi ra đây làm gì nhỉ? Chắc là để bàn về hôn sự đây mà!!! ^^

Boss: dáng vẻ thông dong. Mình ra đây làm gì nhỉ? Ô... còn cô gái kia sao lại cứ thu mình sợ sệt như mình sắp ăn thịt thể nhỉ?

Hai ông bố: khó chịu. Rốt cuộc ngồi đây làm gì? Về đánh ván cờ còn hay hơn.

= =

Bà Lâm cố điều hòa nhịp thở, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, nói:

-Chị Trương, uống nước đi!!!

-Ừ, cứ để đó, chị Lâm gọi ra đây không biết có chuyện gì?- Mẹ An Hạ tươi cười nói.

Nụ cười bà Lâm bỗng chốc đông cứng trên môi rồi tắt hẳn. Bà bỗng trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết.

-Tôi xin nói thẳng...

-Vâng mời chị!

-Ngày trước, tôi còn lầm tưởng bé Bin là con của An Hạ và thằng Nguyên nhưng giờ không phải...

Nghe đến đó, Boss bỗng nhướn mày, biểu cảm cho thấy người này vô cùng khó chịu.

Bà Lâm dừng một lúc quan sát biểu hiện của từng người rồi nói tiếp:

-Và nếu giữa hai đứa nhỏ cũng không có tình cảm gì vậy thì... vậy thì...chúng ta hủy bỏ mối hôn sự này đi. Cứ coi như là làm theo ý bọn trẻ.

Im lặng...

Một bầu không khí im lặng thoáng chốc trở nên nặng nề hơn bao quanh họ, vẫn chưa hiểu được lý do tại sao. Bố Boss lên tiếng:

-Bà nó à! Sao bỗng dưng đổi ý vậy? Bà lúc trước thích hai đứa nhỏ thành một đôi lắm mà.

-Ừ, nhưng giờ tôi thấy hai đứa nó không thích như vậy, những người làm cha làm mẹ như chúng ta đâu có thể miễn cưỡng tình cảm của bọn chúng.

An Hạ ngẩng mặt lên, cô như không tin vào tai mình. Cảm xúc nhất thời trở nên hỗn loạn, không định hình được.

Sao bỗng chốc mọi thứ thay đổi nhanh thế???

Cô đưa mắt liếc nhìn Boss, mặt anh không một chút biểu cảm gì khác lạ. Vẫn lạnh lùng, bàng quan như thể nhưng nếu An Hạ chú ý vào đôi mắt đó thì sẽ thấy đôi mắt đang dậy sóng, xung quanh như che phủ một lớp sương mỏng nên khó mà định được cảm xúc.

Mẹ An Hạ im lặng, lần đầu cô thấy bà im lặng trước một chuyện như vậy, cô còn tưởng bà sẽ làm loạn lên nữa chứ.

-Thôi thì, coi như hai gia đình chúng ta vẫn là bạn bè, còn An Hạ với thằng Nguyên nhà tôi vẫn là bạn, được chứ? À... hay nếu bà muốn tôi tổ chức ngày cho An Hạ gặp thằng con thứ của tôi, nó cũng rất được, tính tình vui, hiền lành, còn...

-Khỏi!- Bà Trương bỗng đứng dậy, ngắt ngang lời mẹ Boss., mặt vô cùng hình sự.

Bà cầm tay An Hạ, nhìn gia đình Boss. Bà Lâm chẳng thể nói gì trước ngữ khí và khuôn mặt đó, An Hạ nói khẽ:

-Mẹ à! Mẹ sao thế?

Nhưng bà Trương vờ như không nghe, nói ông chồng mình đứng dậy, trước khi quay đi mẹ cô còn nói:

-Cảm ơn những điều mà bà nói nhưng lần sau, nếu có muốn quyết định gì về hạnh phúc của con cái tôi mong bà hãy xem xét kỹ trước khi đưa ra quyết định, đừng để chúng tôi hy vọng rồi lại thất vọng. Tôi mong sẽ không có chuyện này lần hai. Chào bà!

Rồi bà kéo tay An Hạ đi, cô không kịp phản ứng nên bị mẹ lôi đi xềnh xệch, An Hạ ngoảnh lại thấy Boss nói gì đó với bố mẹ rồi cũng quay đi. An Hạ vẫn không thể hiểu được chuyện vừa mới diễn ra.

Điều gì làm mẹ Boss thay đổi ý kiến???

Còn bà Lâm vẫn ngồi đó nhìn theo bóng dáng gia đình An Hạ quay về. Bà khẽ thở dài, tưởng như khi nói ra đã trút được gánh nặng nhưng sao lòng vẫn day dứt, nặng trĩu thế này. Bà đưa mắt ngược nhìn rồi thầm nghĩ.

An Hạ, bác có lỗi với cháu nhiều lắm! Bác xin lỗi nhưng bác không thể làm khác được! Làm sao mà bác không nhận ra là cháu và thằng Nguyên đã dần có tình cảm với nhau chứ, chỉ là tình cảm nảy sinh không đúng lúc và nó trở nên tội lỗi.

Về đến nhà, An Hạ thả người ngồi trên ghế sofa, mẹ cô giờ mới tỏ rõ sự bức bối nói:

-Gia đình bên đó thật quá đáng! Đã nói là cho hai đứa đến với nhau vậy mà giờ lại đổi ý, kiểu này thì chẳng phải khác gì xem thường gia đình mình sao? Đúng là thật chẳng ra gì cả!!!

-Bà à! Có thể bên đó có chuyện gì khó nói sao?- Bố cô nhẹ nhàng nói.

-Có gì khó nói chứ? Mà nếu có thì có liên quan gì đến chuyện tụi nhỏ đâu!

-Thôi mà bà! Với lại hai đứa nó cũng không thích bị gán ghép với nhau. Thả ra để nó tự tìm người thích hợp ỉn.

Bà Trương lườm ông chồng mình một cái rồi nói:

-Chờ tìm người thích hợp chắc đến lúc tôi chết cũng không có cháu để bồi đắp mất!- Nói rồi quay sang An Hạ nói- An Hạ, con không cần tiếc gì cả, mẹ sẽ tìm cho con một người khác tốt hơn thế!

-Thôi mẹ! Con còn trẻ chuyện đó từ từ tính sau mà!

-Không được! Sao lại tính sau được!!!

An Hạ đứng dậy và nói:

-Con không muốn bàn cãi với mẹ về vấn đề này thêm một chút nào nữa! Hạnh phúc của con mẹ hãy để tự con quyết định đi!

Nói rồi, An Hạ quay lên phòng, thả người nằm dài trên giường. Tắt hết đèn chỉ còn mỗi ánh đèn ngủ còn sáng với chút ánh sáng mặt trời.

Trần trọc này giờ An Hạ vẫn chưa thể ngủ được. Cô ngược mắt nhìn lên trần nhà.

Đã hủy bỏ mọi chuyện với gia đình Boss, đáng lẽ ra cô phải vui chứ nhưng sao lòng cứ cảm thấy khó chịu thế này... bỗng không biết người kia như thế nào, và....nhớ một ai đó.

Nhớ...

Một khuôn mặt với ngũ quan tuyệt đẹp, đôi lông mày hay nhướn lên và biểu cảm duy nhất ở người đó.

Bỗng nhiên thấy nhớ ai đó... tim rung lên từng hồi thốn thức.

Nhà Boss.

Anh nằm trên giường, tay vát lên trán suy nghĩ. Về chuyện ban nãy, về cô gái với đôi mắt to và có ánh nhìn sâu tận đáy con tim, anh đã từng lạc trong đôi mắt đó. Về nụ cười rạng rỡ ánh mai, về sự run sợ như một con thỏ bị con sói bắt và chỉ chờ đến phút bị sói ăn sạch mà thôi!

Anh biết rằng... anh đang nhớ về cô.

Đôi môi bắt giác cong lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, đậm vị ngọt ngào.

Anh cũng vậy...anh đang nhớ...

Và cứ thế, đêm dần lặng lẽ trôi qua trong luồng suy nghĩ không bao giờ dứt. Cứ thế âm thầm đi để nhường chỗ cho ngày nhưng đêm còn mang theo cả những nỗi nhớ khôn nguôi, những tâm tình mãi không thể tự mình lý giải.

12. Chương 12 : Thay Đổi

Chuyện gia đình nhà họ Lâm thay đổi ý kiến đã trôi qua được ba ngày, nhưng với An Hạ mọi chuyện chỉ như vừa mới diễn ra hôm qua, đã sống trong vị trí “con dâu tương lai của nhà họ Lâm” cũng được một quãng thời gian bây giờ bỗng chốc mọi thứ thay đổi đột ngột, An Hạ lại cảm thấy trống vắng một cái gì đó. Cô thấy mình thật lạ, lúc đầu thì một mực phủ nhận nhưng đến khi mọi thứ thay đổi theo ý mình thì lại vô cùng hụt hẫng.

Còn Boss... anh vẫn thế. Lạnh lùng, dường như việc cô sẽ là vợ anh hay không đối với anh cũng không quan trọng.

Gì chứ???

Cô cũng là cánh vàng lá ngọc của bố mẹ cô chứ, cô cũng là con gái cũng phải cho cô một cái gì đó để tỏ ra là sự kiêu kỳ của con gái chứ?!

>_

Mẹ cô.... Phải nói là bà rất tích cực trong việc tìm kiếm con rể tương lai mặc dù An Hạ hết sức phản đối.

= =

Sau chuyện vừa xảy ra, An Hạ không thể nói chuyện bình thường với Boss như trước, cô cảm giác như sự ngượng ngùng đã trở thành khoảng cách của hai người. An Hạ thở dài... bỗng điện thoại rung lên báo có tin nhắn. An Hạ mở ra, là Anh Kiệt, điện thoại lại rung lên lần nữa. Khởi nói cũng biết đó là ai, đương nhiên là anh Khang Huy rồi.

Dù cô có ngốc hay ngây ngô cỡ nào thì cũng không thể không nhận ra là Anh Kiệt và Khang Huy đã thích cô và đang trên đà thực hiện kế hoạch “cưa đổ” người đẹp. Lại là tin nhắn hẹn cô đi chơi! An Hạ ngán ngẩm từ chối từng người một.

Người ta nói đàn ông khi chưa yêu thì luôn tỏ ra hào phóng, galant chovừa lòng phái nữ nhưng trong lòng bấm rứt không yên, tiếc lắm. Nhưng khi yêu nhau rồi mới thấy rõ bản chất như thế nào! Và thế giới con trai trong mắt An Hạ trước đây thì tên nào cũng như tên nào, xấu người và xấu nét như nhau. Nhưng đối với vài trường hợp đặc biệt thì chỉ được đẹp người nhưng nét thì phải nói là.... Giang sơn dễ đổi bản tính khó rời! Nhưng từ khi gặp Boss... suy nghĩ của cô có chút... đổi khác.

>_

Tiếng chuông báo tin nhắn lại vang lên. An Hạ chăm chú bấm bấm mà không biết có một bóng dáng cao lớn đang từ từ tiến về phía cô, anh rút tay vào túi quần, cất giọng hỏi:

-Đang nhắn tin cho ai thế?

An Hạ không ngẩng lên, tay vẫn bấm, miệng thì trả lời như một cái máy:

-Là Anh Kiệt ấy mà! Anh ấy rủ đi chơi!

Khi gửi tin nhắn xong, An Hạ ngẩng lên và biểu cảm đầu tiên là tròn mắt, hai con ngươi muốn rớt ra, tiếp theo là muốn rút lại lời nói. Boss nhếch môi cười rồi hạ giọng nói:

-Nhắn tin trong giờ làm việc! Trương An Hạ, cô giỏi nhỉ?! Tháng này trừ lương.

An Hạ xịu mặt. Hix, lại bị trừ lương. Đừng đùa chứ???

-Đưa điện thoại đây!- Boss ra lệnh.

An Hạ ngạc nhiên ngẩng mặt lên, có gì cô phải đưa điện thoại chứ? Bị trừ lương chưa đủ hay sao mà giờ muốn quản cả điện thoại của cô. An Hạ bực bội không đưa nhưng Boss đã xòe tay ra chỉ chờ đón lấy cái điện thoại từ tay An Hạ.

Hứ, tôi không thích đưa!!!

-Đưa điện thoại đây!- Boss lạnh lùng lặp lại lần nữa.

Nhưng An Hạ hất mặt đi nơi khác không thèm nói cũng chẳng đưa.

-Nếu cô không đưa thì tháng này không lương.

Nghe xong hai chữ “không lương” An Hạ liền đặt điện thoại vào tay Boss như một cái máy.

Làm ơn đừng ác thế chứ??? Tháng này sinh nhật bố cô, cô muốn tặng bố một món quà từ chính tiền lương của mình. Làm ơn tha cho cô, đừng cho tháng này không lương!!!

TT_TT

Hix, Boss bá đạo!!! Boss bá đạo quá đi!!! Điện thoại của mình.....

Boss sau khi nhận được thì nở nụ cười đắc thắng. Nụ cười đó đối với AnHạ thì được coi là cười đều.... Boss quay đi và quăng lại đằng sau câu nói:

-Tôi tịch thu cho đến khi hết giờ làm!

An Hạ nhìn theo chiếc điện thoại ở trong tay một kẻ vô cùng bá đạo, độc quyền.

TT_TT

Điện thoại ơi! Mong em sẽ an toàn, ôi “dế yêu” của chị, tội nghiệp em!!!

Mong sao Boss đừng ném “dế yêu” của mình vào một cái xô xĩnh nào đó.

TT_TT

Trong phòng Boss.

Anh nhìn chiếc điện thoại màu trắng trong tay mình, bất chợt mỉm cười. Dám nhấn tin cho người khác sao! Đừng hòng làm điều đó trước mặt anh!

Boss bỗng mở khóa bàn phím, cô gái này không thêm cài mật mã luôn. Anh đang làm một việc mà được coi là xâm phạm đời tư người khác... đọc tin nhắn.

Nhưng... điện thoại lại rung lên báo có tin nhắn của... một cái tên là “Anh Kiệt”, vẫn là dai dẳng mời mọc cô. Boss thoát ra không thèm trả lời. Đặt điện thoại bên cạnh và làm việc.

Trái ngược với ý nghĩ của An Hạ, Boss rất trân trọng, nâng niu cái điện thoại. Tiếng nhạc bài Com in with the rain lại vang lên, tên người gọi vẫn là Anh Kiệt. Boss không để ý, tiếp tục làm việc.

Một cuộc gọi nhờ.

Năm phút sau... thêm một cuộc gọi đến. Không bắt máy.

Hai cuộc gọi nhờ.

...

Ba cuộc gọi nhờ.

...

Bốn cuộc gọi nhờ.

...

...

Năm cuộc gọi nhờ.

...

Đến cuộc gọi thứ sáu, thì Boss bắt máy, nhưng không nói. Nếu nói đúng hơn thì không kịp nói gì thì Anh Kiệt đã liền thoát ở đầu dây bên kia.

-An Hạ, sao em không trả lời điện thoại của anh? Cả tin nhắn nữa! Em đang có chuyện gì sao? Em có thể đi ăn với anh không! Anh nhớ em và muốn gặp em lắm.

Boss vẫn im lặng không nói, tay kia lẩn lẩn con chuột trên một danh sách dài.

Đây rồi.... anh ta tên họ là Trần Nguyễn Anh Kiệt, năm nay vừa bằng tuổi Phong. Tốt nghiệp trường đại học X, là một trường đại học hạng ba, học giỏi.

Anh ta vẫn đang nói nhưng không thấy người kia trả lời liền dừng lại hỏi liên tục. Boss thấy nhức cả đầu liền lên tiếng:

-Tôi là Lâm Vũ Nguyên!

Con người này có một khả năng thiên bẩm là chỉ nói một câu đơn giản, với năm chữ mà có thể giết chết một con người chỉ với tốc độ trong ba giây. Một giây đứng hình, giây thứ hai thì cho não chạy dữ liệu nhanh hết mức có thể và giây cuối cùng là... lẩn ra chết vì bị dọa.

Ở đâu đó bên kia, có ai đó đang đứng hình, miệng há to, không tin vào tai mình. Boss vẫn tiếp lời.

- Cậu là Trần Nguyễn Anh Kiệt! Bên đó công việc ít lắm hay sao nhân rồi gọi điện cho An Hạ? Hay là...

“Tút! Tút!”

Boss chưa nói hết câu thì đầu dây bên kia chỉ còn tiếng TUT dài. Anh nhếch môi cười.

Còn Anh Kiệt thì ôm điện thoại. May mà anh không bị yếu tim nếu không bị Boss dọa chết mất!!! Sao... sao Boss lại cầm điện thoại của An Hạ.

Đúng là, ban đầu anh đã nghi ngờ rằng hai người đó có gì là lạ rồi! Anh Kiệt đưa ra kết luận rằng mối quan hệ của hai người đó không hề bình thường.

Thế là, từ giây phút suýt chết đó Anh Kiệt đã đưa ra quyết định là rút quân về. Bởi anh còn muốn sống tiếp nuôi mẹ già nữa!

Giờ tan sở.

An Hạ thu dọn mọi thứ trên bàn rồi vào nhà vệ sinh. Lúc quay ra thì thấy điện thoại đã ở trên bàn, An Hạ mừng rỡ chạy tới. Điện thoại nhấp nháy báo có tin nhắn, An Hạ mở ra xem... đó là tin nhắn từ Boss.

“Nếu lần sau còn vi phạm nữa thì đừng trách tôi phải áp dụng biện pháp xử lý đặc biệt.”

An Hạ đọc xong bĩu môi. Gì mà biện pháp xử lý đặc biệt chứ?! Có cho vàng cô cũng không có lần sau đâu! An Hạ không xóa tin nhắn chỉ thoát ra và cho điện thoại vào túi xách rồi ra về.

oOo

Nếu nói cuộc sống là một vòng tuần hoàn thì những mối quan hệ của con người trong đó cũng có thể xem là một vòng tuần hoàn. Mỗi ngày như thế, con người ta lại gặp nhiều người khác nhau, nhiều tính cách khác nhau. Những người đó, một cách nào đó vô hình bước vào cuộc sống của con người ta hôm nay và sẽ là phần tử cần và quen thuộc trong mảnh ghép cuộc sống đang còn dang dở ngày hôm sau.

Bạn có thể tưởng tượng nó giống như vòng quay của kim đồng hồ, quay đến những vị trí khác nhau rồi về lại số 0 rồi lại bắt đầu xoay một vòng mới.

An Hạ cũng không ngoại lệ, một ngày cô có thết gặp nhiều người, có thể là nam hoặc nữ, già hoặc trẻ. Có thể những người đó sẽ là thành phần trong cuộc sống của cô hoặc có thể chỉ mãi là người dừng.

Nhưng...

Hiện bây giờ đây có một vài sự đổi khác trong các mối quan hệ xã hội của cô. Một ngày cô gặp đa phần là nam mà tất cả đều là đàn ông chưa vợ, hậu thuẫn rất lớn.

= =

Và không lý gì An Hạ không đoán ra chuyện này do ai làm ra.... Đây là thành quả làm việc chăm chỉ và không ngừng nghỉ của mẹ cô.

>_

Và...

Hiện giờ cô đang phải ngồi xem mắt từng anh chàng một.

...

“Đi mà con, mẹ lỡ hẹn người ta hết rồi!”

An Hạ lạnh lùng đáp:

“Mẹ hẹn thì mẹ tự đi đi”

“Con không đi thật sao?”

“Không!”

“Đi mà An Hạ, mẹ chỉ lo cho tương lai của con thôi mà! Đi mà con!!! Thương mẹ đi, đi ẹ nhờ đi mà!”

“Mẹ à, con nói rồi! Con còn trẻ, chuyện đó hửn tính sau mẹ à!”

An Hạ không thêm nói, tắt TV, cầm tờ tạp chí lên mà đọc, không buồn để tâm.

“An Hạ...”

“Không!”

Sau một hồi mè nheo, bà không nói nữa. Im lặng đến bất ngờ, An Hạ thấy lạ...nhưng sau khi nhớ lại... An Hạ hoảng hốt, vội vàng lên tiếng.

“Mẹ à...”

Nhưng... đã muộn.

...

“Ông ơi, ra xem này! Con gái ông không thương tôi chút nào cả! An Hạ ơi. Sao con nỡ làm thế? Con không thương mẹ sao? Huhu...”

Bà Lâm khóc lên như một đứa trẻ. Thế là, bố An Hạ chiều cổ xuống thăm và nói:

“An Hạ à, mẹ con bảo con làm cái gì thì làm đi! Con không nghe thấy mẹ à?”

An Hạ ghen lời, lát sau mới lắp bắp được vài chữ.

“Con...đi...con đi...Được chưa?”

Nghe An Hạ nói xong, bà Lâm cười toe toét và sửa soạn cho cô thật đẹp và đẩy cô đi đến một quán café có cách bài trí khá đẹp.

Thế là cuối tháng chín đầu tháng mười thời tiết se lạnh, mưa phùn giăngmắc khắp nơi. An Hạ phải mặc một chiếc váy ngắn, lạnh đến thấu xương. An Hạ giờ chỉ muốn đập đầu mà chết.

...

Xem mắt này giờ đã được ba người. Một người thì là giám đốc công ty công nghệ, vừa vào đã hỏi cô nào là máy tính, thiết kế phần mềm, blah blah...An Hạ vừa mới gặp anh ta là hồn bay phách lạc.

= =

Người thứ hai thì phó giám đốc công ty thiết kế nội thất. Mà nếu nói thiết kế nội thất cần một tâm hồn lãng mạn thì quả không sai. Anh ta ban đầu nói chuyện rất dịu dàng bình thường, An Hạ mừng một chút nhưng khithân rồi thì anh ta nói một tràng về tiểu thuyết lãng mạn. Nào là Romeo và Juliet, rồi nào Đồi

gió hú,...và một vài câu truyện tình bất hủ. An Hạ nghe mà chóng cả mặt. Liền cười trừ và nói còn đợi một người nữa anh tạm rời đi và còn nói hẹn gặp lại lần sau. Cầu Trời đừng cho cô gặp lại anh ta thêm lần nào nữa. Cô thà đi tu còn hơn phải kết duyên với hai người mới này.

TT_TT

Người thứ ba thì cũng chẳng bình thường hơn chút nào. Là tên công tử không lo làm ăn chỉ biết ăn chơi trác táng, đầu tóc dựng đứng, nhuộm màu vàng chói hết cả mắt. Mới nhìn thôi mà An Hạ chẳng muốn nói chuyện rồi.

Mẹ ơi, mẹ không thể tìm cho con một người bình thường hơn được sao? Kiểu này con thà ở giá còn hơn.

TT_TT

An Hạ úp mặt lên bàn, tách café của cô trên bàn đã nguội lạnh từ lúc nào. An Hạ thầm rên rỉ:

-Còn ai nữa không trời?

-Còn một người nữa!- Giọng một chàng trai trầm ấm vang lên.

An Hạ quá quen với giọng nói này rồi, cô ngẩng mặt lên. Thì đã thấy nụ cười thường trực trên môi anh rồi, anh vẫn thế, dịu dàng đậm ấm... Phong-con gió nhẹ nhàng.

-Sao anh lại đến đây?

An Hạ không giấu được ngạc nhiên hỏi.

-Anh đến xem mắt mà!

-Nhưng mẹ em...

Phong kéo ghế ngồi, gọi một ly café rồi mỉm cười nói:

-Anh biết em nghĩ gì nhưng đừng lo, anh tạo hồ sơ giả mà. Hình thì chỉ cần photoshop lại là xong. Anh nói trong đó anh là con trai của gia đình nhà họ Hoàng, nhưng hình như mẹ em không biết rằng con trai nhà bên đó mới chỉ được có năm tuổi, haha!

An Hạ lườm lườm Phong. Cô thật hết nói nổi! Đúng là anh em mà! Đều cáo y chang nhau.

-Anh thôi đùa đi! Em đang mệt đây!

-Anh không đùa mà!- Phong nói kèm theo nụ cười hì.

An Hạ nhìn anh, uể oải nói:

-Phong, đừng đùa nữa! Em đang rất nghiêm túc đây!

-An Hạ, anh cũng đang rất nghiêm túc.

An Hạ giật mình vì ngữ khí của anh, cô ngẩng nhìn anh và đập vào cô là đôi mắt đầy cương quyết, nghiêm túc của anh. Đây có phải là Phong của mọi khi không? Nhân thân vô cùng khác mọi khi, không còn nụ cười của ngày thường. Lời nói cũng trở nên có uy và lực hơn.

Cô tin...anh thật sự nghiêm túc.

Anh vẫn nhìn cô. An Hạ, anh đã từng vứt mất cô gái mà anh đã từng yêu, lúc đó cả thế giới của anh như chìm vào bóng đen của sự cô đơn. Rồi ngày em đến, như ánh sáng duy nhất chiếu vào cuộc sống ảm đạm của anh, anh tự hỏi ông Trời rằng có phải ông đang cho anh thêm cơ hội làm lại không? Nên vì vậy, dù có thế nào anh vẫn phải cho em biết rằng...

Anh đã yêu em!

Anh đã yêu em, An Hạ!

Lần này, anh sẽ quyết giữ lại em bên anh bằng mọi giá dù cái giá phải trả lại đắt đến cỡ nào anh cũng cam. Chỉ cần được ở bên em, là anh chấp nhận mọi thứ.

-Phong...- An Hạ thốt tên anh khó nhọc.

-An Hạ, chắc em hiểu điều anh đến đây là gì rồi! Anh không giống những người kia, điều anh muốn nói lúc này chắc em đã hiểu. Cũng giống như điều mà anh trai anh giành cho em vậy.

-Em không hiểu?- An Hạ lắc đầu.

Phong cười nhẹ, chậm rãi thốt ra từng từ:

-Em không hiểu hay không muốn hiểu? Hay để anh nói thẳng với em nhé! Trương An Hạ, anh...

-Không! Em hiểu, em hiểu rồi!- An Hạ cắt ngang.

Đương nhiên, bây giờ anh nói thì cô đã hiểu anh định nói gì với cô, nhưng cô luôn cố chối từ nó. Nói đúng hơn là cô đã nhận ra tình cảm của Phong từ rất lâu, cô đâu có ngây thơ đến mức anh đã biểu hiện như thế mà lại không nhận ra chứ! Cô không hiểu sao cô dễ dàng nhận ra tình cảm của anh như vậy. Thật khó khăn khi đứng trước tình cảm của anh.

Ông tơ bà nguyệt đang trêu ngươi cô chăng?

Cả hai im lặng một hồi lâu. An Hạ không biết rằng bao lâu đã trôi qua trong sự im lặng đó. Cái im lặng đó đè nặng lên tim cô.

-Vậy thì tốt! Nếu em hiểu thì cũng hãy hiểu cho rằng anh không muốn nói nhiều! Anh chỉ muốn em biết rằng anh sẽ theo đuổi em và không nhường cho ai cả. Anh sẽ làm cho đến ngày em sẽ yêu anh.

An Hạ khó khăn đáp lại:

-Anh Phong à! Cảm ơn... tình cảm của anh... dành cho em... nhưng...

-Em không cần nói gì cả! Anh đã quyết rồi!

Phong cắt ngang lời cô nói. Liền đứng dậy và mỉm cười dịu dàng, nụ cười đầy ấm áp, anh nói:

-Chắc buổi xem mắt đến đây là đủ rồi nhỉ? Anh về trước!

Nói đoạn rồi anh quay đi, để An Hạ một mình, hai tay bấu chặt lấy nhau. Hơi thở dồn nén ở phổi càng lúc càng đè nặng. Lát sau, cô mới thở dài rồi quay đi.

13. Chương 13 : Boss Ghen

Một buổi sáng của những ngày đầu tháng 10.

Khí lạnh giăng mắc ở mọi khoảng không gian, bầu trời được bao phủ bởi một gam màu xám xịt, u buồn. An Hạ chân vô thức bước trên con đường quen thuộc đến công ty, đầu óc nghĩ mông lung.

Phong- anh đã cho cô một câu nói quả thật là... việc cô đang nghĩ là muốn từ chối anh. Nhưng nói thế nào đây? Ngữ khí của anh đã làm cô phải run lên... giống như Boss. Đúng là anh em!

-Chào em, An Hạ!- Phía sau cô vang lên giọng nói quen thuộc.

An Hạ giật mình trong một thoáng, cô quay lại nặn ra một nụ cười ngượng ngạo và nói:

-Chào anh Phong!

Anh mỉm cười dịu dàng, vẫn là phong thái thường ngày. An Hạ lòng không khỏi thắc mắc, đâu mới là con người thật của anh. Là một chàng trai với nụ cười dịu dàng, hiền hòa hay là nhân bản của Boss. Điều gì ẩn sau nụ cười ấy?

Từ sau hôm qua, suy nghĩ của An Hạ về anh trở nên khác hơn nhiều. Cô nhận ra rằng lâu nay cô luôn lầm tưởng rằng cô luôn hiểu anh nhưng thật sự không biết, không hiểu gì về anh cả!

-Trời lạnh sao em lại mặc phong phanh như thế?- Phong ân cần hỏi.

An Hạ nhìn xuống, cô ăn mặc rất kín rồi đấy chứ! Chỉ là áo khoác của cô không được dày lắm thôi vì cô nghĩ trời cũng không quá lạnh lắm. Phong bước tới, ân cần sửa lại áo khoác cho cô. An Hạ chợt đỏ mặt, cúi đầu không nói. Mọi thứ như dừng lại trong khoảng thời gian đó.

Phong nhìn An Hạ bằng ánh mắt âu yếm, xin hãy để anh được dang rộng vòng tay bảo vệ anh. Hãy để anh là người được ở bên cạnh em chứ không phải là anh- trai- anh. Chỉ với hai từ “anh trai” mà chính bản thân anh đã có nhiều điều thua thiệt cũng chỉ bởi là “anh trai” quá giỏi. Anh biết, bản thân anh không thể so sánh với anh trai anh. Anh chỉ là con riêng của bố anh và chính anh cũng nên cảm thấy rằng bản thân mình may mắn vì được mẹ của anh trai yêu thương như con ruột, bà không thiên vị cũng chẳng yêu thương ai hơn, tấm lòng nhân ái của bà quá cao và dường như trong bà chẳng có cái định nghĩa khoảng cách giữa “con ruột- con riêng”. Mẹ anh, là người tình riêng của bố của anh. Mọi quan hệ của hai người chẳng được ai thừa nhận cũng như sự ra đời của anh cũng chẳng ai muốn. Chính mẹ của anh trai anh cũng đã từng không muốn nhìn mặt anh, cái ngày mà mẹ anh mất cũng chính là cái ngày anh được chào đời. Minh anh bơ vơ giữa dòng đời khi chỉ còn đỏ hỏn. Rồi mẹ anh trai anh nhận anh về nuôi, cái thứ tình cảm được gọi là tội nghiệp cũng dần chuyển thành yêu thương. Vì thế, từ đó trong nhà họ Lâm luôn có sự phân biệt về địa vị và gia thế của anh với anh trai anh. Anh trai anh luôn tài giỏi về mọi mặt, còn anh thì chỉ và một kẻ lép vế dưới cái bóng quá lớn của anh trai anh. Nhưng anh chấp nhận, anh chỉ muốn là một thứ nhỏ bé dưới cái bóng của anh trai anh. Rồi đến ngày, cô gái anh yêu đến, anh muốn thổ lộ lòng mình dù khoảng cách về tuổi tác trở thành vật cản giữa anh và người đó. Nhưng điều đó có là gì, đau đớn hơn khi biết cô là người được định làm hôn phu của anh trai anh. Anh vẫn nhớ mãi đôi mắt của cô khi nói về anh trai anh: nó sáng long lanh, đầy ắp sự yêu thương. Lúc khi đó, anh biết anh lại thua anh trai anh. Anh âm thầm rút lui lại về phía sau. Thời gian lặng lẽ trôi đi, anh giấu con người thật của mình dưới những nụ cười tươi hằng ngày. Cười để không ai biết được những điều mà anh đã phải chịu đựng, anh chấp nhận bởi anh yêu quý người anh trai này. Nhưng miệng cười nhưng đôi mắt chẳng thể cười nổi nhưng mấy ai chú ý vào đôi mắt anh chứ! Chỉ có cô- An Hạ, chỉ có mình cô chú ý vào đôi mắt của anh và nhiều lúc đoán ra tâm tình của anh. Vui mừng, cuối cùng cũng có người có thể thấu hiểu được suy nghĩ sâu lắng của anh. Nhưng đó cũng chưa hẳn là cô hiểu tất cả, còn những gì anh đã chịu đựng thì cô mãi chẳng thể hiểu! Cũng như những điều mà anh cảm nhận và chịu đựng ở những người trong dòng họ Lâm là ánh mắt anh chỉ là kẻ thừa thừa mà thôi! Đau đớn, anh cảm nín chịu đựng....

Rồi ngày mà gặp An Hạ trên phố, dù rất sợ nhưng vẫn cố gắng giúp người. Đôi mắt cô không giấu được sự hoảng sợ, nhưng lúc đó nó sáng đến độ thuần khiết, nhìn cô mà anh không nén nổi cười. Đến giúp rồi lại quay đi, anh biết sau này sẽ còn gặp lại cô. Và quả thật đúng, cô xin vào công ty làm, từ ngày đó anh quyết phải giữ được cô. Anh đã phí hoài hơn cả hơn mười mấy năm cuộc sống của anh chỉ bởi hai chữ “anh- trai”. Anh sẽ giữ cô, thâm tâm anh luôn tự nhủ như thế!

-Ừm...anh Phong!- An Hạ khẽ gọi.

-A! Anh xin lỗi!

An Hạ thả tay ra khỏi áo khoác của cô, cười trừ rồi nói:

-Đến giờ rồi, em vào làm đi!

-Vâng!- An Hạ cúi đầu quay đi.

Phong nhìn theo bóng cô khuất vào trong thang máy, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Khẽ thở dài và một nụ cười vẽ trên đôi môi của anh.

Từ ngoài cửa, một bóng người cao ráo, khoác trên mình bộ Âu phục màu đen chính tề. Đôi mắt anh phủ một lớp sương mỏng, nhưng nếu nhìn sâu chút nữa sẽ thấy đôi mắt đang dậy sóng, hẳn lên sự tức giận. Hai người kia chẳng ai chú ý đến sự xuất hiện của anh, anh thấy hết những gì ở họ. Cô gái thì e thẹn, còn chàng tria thì chỉnh lại áo khoác một cách thân mật. Quá đáng! Lòng anh bỗng dậy lên một thứ cảm giác chẳng vui về gì cho hay mấy. Anh vẫn đứng đó, một tay xách túi tài liệu, còn tay kia thì dút vào túi quần, nắm chặt lại, để không ai có thể nhận ra rằng anh...đang...tức giận. Đợi đến khi cả Phong cũng rời đi khỏi chỗ đó, anh mới tiến tới thang máy VIP, đóng cửa lại, người tựa vào thành thang máy.

Hừ! Tình công sở à?! Thật lỗ bịch!

Lên đến tầng 10, vừa lúc Boss lên An Hạ cúi người chào.

-Chào buổi sáng, tổng giám đốc!

An Hạ không nói, cũng chẳng gật gù, lạnh lùng lướt qua cô, An Hạ không khỏi thắc mắc. Sao thế nhỉ? Nhìn theo Boss một lúc, An Hạ cũng nhún vai về bàn làm việc.

Rầm!

Cánh cửa bất chợt đóng sầm lại một cái thật mạnh, An Hạ giật mình đưa mắt hướng theo cánh cửa tội nghiệp vừa bị hành hạ vô cớ.

Hôm nay, Boss ăn nhầm cái gì rồi à?!

An Hạ lắc đầu rồi làm việc. Nhưng nguyên một buổi sáng, Boss không hề mở miệng gọi cô một tiếng, nếu không gọi chị Trang thì cũng gọi Loan. Nhưng tuyệt nhiên không nghe thấy hai từ “An Hạ” thốt ra từ miệng Boss. Một chuyện lạ trong ngày, cô thấy như mình đang ngủ mơ vậy!!!

Vì Boss không sai vật nên ngày hôm nay của An Hạ vô cùng nhàn hạ, cô nằm dài trên bàn, nhắm hờ mắt cho đỡ mỏi.

-An Hạ!- Tiếng chị Trang gọi cô.

An Hạ ngồi dậy một cách uể oải. Chị Trang kéo ghế ngồi chuẩn bị buôn chuyện.

-An Hạ nè! Đây là tài liệu và những thứ cần chuẩn bị cho ngày thành lập công ty. Cậu đọc rồi làm nhé!

-Sắp đến ngày thành lập công ty à?!-- An Hạ ngạc nhiên hỏi.

Chị Trang nhồm dậy, cốc nhẹ vào đầu An Hạ. Cô nhăn mặt, xoa xoa chỗ vừa bị cốc.

-Đừng nói cậu chưa bao giờ vào trang web của công ty nhé?

-À, có vào đọc nhưng chẳng có gì hay nên thoát ra.

-Trời ạ! Thôi cứ đọc đi rồi chuẩn bị theo yêu cầu trong đó. Phải làm cho thật kỹ đấy, vì có cả sự có mặt những ông lớn trong giới đó.

-Năm nào cũng hoành tráng thế à?-- An Hạ mắt đọc đọc những dòng chữ trên giấy, miệng buột hỏi.

-Ừ! Sau lễ thành lập được nghỉ ba ngày.

An Hạ gật gù rồi cất vào tập tài liệu.

-An Hạ, hôm nay cậu với tổng giám đốc có chuyện gì sao? Tổng giám đốc không hề môi gọi tên cậu luôn. Chuyện lạ đó nha!

-Có gì đâu mà lạ?-- An Hạ hờ hững gạt qua.

Chị Trang ngồi đung đưa cái chân được vắt chéo lên trên, chống cằm và nói:

-Có chứ! Một chuyện lạ đời nhất. À mà nè! Gia cảnh của cậu tốt thế sao không vào công ty bổ làm mà lại vào đây?

An Hạ cười nhẹ rồi đáp:

-Muốn thử một trải nghiệm mới!

-Thế giờ đã trải nghiệm rồi chứ?!-- Chị Trang cười châm chọc.

Nghe xong, An Hạ xịu mặt xuống, ủ rũ đáp:

-Rồi! Trải nghiệm nhớ đời!

-Ha ha!-- Chị Trang bật cười sung sướng.

Còn An Hạ lặng thinh, dôi mắt ra phía xa, chuối ký ức ủa về những quả đúng là... toàn những trải nghiệm đau thương.

= =

Trò chuyện thêm một lúc rồi ai cũng vào việc này. Chỉ có mỗi An Hạ hôm nay nhàn rỗi, thư thả cầm điện thoại mà nhắn tin, rồi lại chơi game.

Giờ tan sở.

An Hạ hí hửng thu dọn mọi thứ và đi nhanh xuống nhưng vẫn không thể tránh được hai bà “tám” kia, Loan hỏi:

-Đi đâu mà vui thế chị An Hạ?

-Đi chơi!- An Hạ cười tí mắt.

-Đi với anh Khang Huy chứ gì?- Loan thúc tay vào người An Hạ, cười gian.

An Hạ ngẩng người rồi nói:

-Ừi, sao biết hay thế?

-Loan mà chị!

An Hạ cười trừ rồi xuống dưới đã thấy Khang Huy đứng chờ. An Hạ mỉm cười cúi chào.

-Chào anh!

-Em xuống rồi à?! Làm mệt không?

-Dạ cũng bình thường ạ!

Cùng lúc đó... không hiểu là do trời sắp đặt hay sự tình cờ ngẫu nhiên mà hôm nay Boss bắt gặp An Hạ vui vẻ cười nói với người đàn ông khác đến hai lần. Con người ai cũng có giới hạn chịu đựng nhất định và điều này có vẻ đã vượt quá giới hạn chịu đựng của anh. Vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng, anh bước tới và nói:

-Giám đốc Khang Huy!

Khang Huy giật mình, nhìn người đàn ông trước mặt mình, cúi người chào:

-Tổng giám đốc!

-Công việc bên đó ít lắm à?

-Dạ?- Khang Huy không hiểu.

-Bên đó công việc ít lắm sao?- Boss kiên nhẫn lặp lại lần hai.

Còn An Hạ, thì không hiểu hôm nay Boss bị gì, chẳng lẽ anh ta muốn dọa anh Khang Huy chết sớm sao?

Boss ơi! Anh hãy thương người chút đi. Cho họ sống hết tuổi thọ của mình, đừng bắt họ chết đi “mái đầu còn xanh” thế!

>_

-Dạ không!

-Vậy sao anh nhàn rỗi đến mức qua đây đón An Hạ vậy?

-Dạ... tại xong hết việc nên tôi qua đưa cô ấy đi dạo.

Boss nhếch môi cười lạnh, quay sang nói với An Hạ:

-Cô có thể đi đâu đó chơi được không? Tôi có một vài chuyện cần nói riêng với Khang Huy.

-Vâng!

An Hạ bước qua công viên đối diện. Có chuyện gì bí mật đến mức không cho cô nghe chứ???

Họ nói chuyện rất lâu, lúc sau Khang Huy mới đưa cô đi. Suốt quãng đường cả hai không ai nói gì, chỉ có tiếng radio vẫn vang lên trong xe để thay thế cho không khí im lặng.

-Ừm... anh Khang Huy! Ban này tổng giám đốc nói gì với anh thế?- An Hạ cố bắt chuyện.

Khang Huy cười dịu dàng và đáp:

-Không có gì đâu em! Một vài chuyện của đàn ông tụi anh thôi! Nhưng mà... An Hạ... chúng ta quya về được không?

-Quay về?

-Ừ! Anh bỗng nhớ ra có một vài việc chưa làm!

An Hạ không hiểu anh đang bị làm sao nhưng vẫn gật đầu, Khang Huy quayxe lại. Trong lòng An Hạ thắc mắc không hiểu Boss đã nói gì?

Để cô ở đầu , Khang Huy cười ngượng nói:

-Anh xin lỗi! Hôm khác sẽ đền cho em.

-Hi, anh nhớ nha!- An Hạ cười theo cách vô cùng đáng yêu.

Khang Huy bật cười và nói:

-Ừ!

Cô quay đi được mấy bước, Khang Huy dõi mắt theo rồi bỗng gọi:

-An Hạ!!

An Hạ quay lại, anh nói:

-Chúng ta là bạn?

An Hạ nghe không hiểu, nghe như một câu khẳng định nhưng ngữ khí nói của anh dường như là một câu hỏi. An Hạ cười rồi đáp lại bằng một câu khẳng định.

-Chúng ta là bạn!

Rồi mỗi người quay về mỗi hướng. Một ngày lại trôi qua.

o0o

Buổi sáng.

Để chuẩn bị cho lễ kỷ niệm, thư kí như cô vô cùng bận rộn những chuyệnlặt vặt. Đã vậy chiều nay cô phải đi may áo dài theo mẫu của công tynữa.

Hôm nay, gần đến chín giờ Boss mới đến công ty. Vừa mới đến chưa đượcmười phút thì đã gọi An Hạ vào, trong phòng im ắng đến kỳ lạ.

-Pha giúp tôi tách café.

-Vâng!

Tiếng máy pha café vang lên, tiếng lật giấy soạt soạt, tiếng bút lướtnhẹ trên giấy, tiếng hơi thở vang lên đều đều. Tất cả những âm thanh đóđường như thay thế cho những tiếng trò chuyện. An Hạ không rõ vì sao lại bị gọi vào đây! Đặt tách café lên bàn, An Hạ đứng lặng một lúc. Bossbỗng buông bút, day day hai bên thái dương rồi ngược mắt nhìn cô và nói:

-Đừng gặp Khang Huy nữa!

An Hạ nghe lòng bùng, hỏi lại:

-Dạ?

Boss nhìn thẳng vào mắt cô và chậm rãi lặp lại từng từ.

-Đừng gặp Khang Huy nữa. À! Hạn chế tiếp xúc với Phong luôn!

An Hạ nhất thời không hiểu, ngơ ra hỏi vặn lại lần nữa:

-Dạ?

-Tôi nói thế cô không hiểu à?! Nghe cho rõ đây: đừng gặp Khang Huy và hạn chế tiếp xúc với em trai tôi!

-Tại sao?

14. Chương 14 : Hợp Đồng Dài Hạn

Boss nhếch môi cười:

-Tôi nghĩ chắc cô không cần biết lý do đâu nhỉ?

An Hạ bỗng cảm thấy bức bối với sự bá đạo, nghiêm cấm quá đáng đó. An Hạ lạnh giọng nói:

-Nhưng đây là vấn đề của tôi và tôi cần biết lý do!

Boss ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn chằm chằm An Hạ rồi anh nói:

-Cô cần lý do?

-Phải!

Boss ngả người ra ghế và cười đáp:

-Nhưng tôi không thích!

An Hạ đã cảm thấy hơi bức, giờ thêm cách nói chuyện này khiến cô chẳng thể nào nhịn được, bèn nói:

-Tổng giám đốc! Tôi xin nói một điều rằng tôi không thể làm điều này khi tôi không nhận được lý do chính đáng.

Boss ngạc nhiên về thái độ hôm nay của An Hạ, cô không còn như mọi khi nữa. Im lặng rúc đầu nghe anh sai bảo. Lại có chuyện gì xảy ra nữa đây?

-Lý do quan trọng với cô đến thế sao? - Boss gần giọng nói.

An Hạ bắt đầu hơi sợ, cô nắm chặt bàn tay, cố nén không khí ở trong phổi và đáp:

-Phải! Đây là chuyện của tôi và tôi có quyền biết!

Boss im lặng, sắc mặt cũng chẳng có chuyển biến gì khác, An Hạ cũng không nói, lén thở hắt ra. Móng tay bấm chặt vào da. Đau, nhưng chỉ có cảm giác đó như liều thuốc khiến cô bình tĩnh trong lúc này. Một bầu không khí căng lúc căng nặng nề. An Hạ muốn lên tiếng nhưng lại không biết nói gì vì bản thân cô cũng đang thật sự rất giận anh. Anh đã ứ chiếp, cô không nói nhưng còn lần này anh muốn quẫn thúc cả các mối quan hệ của cô. Có phải thật là quá đáng sao?

Boss đứng dậy, tiến về phía cửa sổ dõi mắt nhìn xuống dòng người vẫn mãi miết hối hả trên phố/ lát sau, anh quay lại với nụ cười nhạt đầy khó hiểu đã thường trực trên môi từ lúc nào.

-An Hạ! Làm sao đây nhỉ? Tôi lại không thích cho cô biết? - Thanh âm mang một chút giễu cợt.

An Hạ cũng nghiêm nghị nói:

-Vậy thưa sếp! Tôi không thể thực hiện yêu cầu này của sếp được!

Đôi mắt Boss sa sầm xuống, anh dứt tay vào túi quần... tiến tới cô.

Thịch!!!

Tim An Hạ đập lệch một nhịp, một cảm giác nhói lên, như phản xạ tự nhiên, An Hạ lùi lại một bước. Tiếng giày cao gót chạm nhẹ xuống nền nhà vang lên tiếng động khe khẽ như cửa vào lòng người. Không khí càng lúc càng căng như dây đàn.

-Trương An Hạ! Đừng bắt tôi lặp lại thêm lần nào nữa! Tôi nói cô không được gặp Khang Huy và Phong. Tôi nghĩ, giờ cô hiểu rồi chứ?! - Ngực khựng lại như đưa người nghe đến nơi cùng cực. Boss đã tức giận.

An Hạ nuốt nước bọt, cố giữ vững lập trường của bản thân.

-Tại sao? Tôi không thể làm được cái điều vô lý ấy!

-Vô lý? Cô đã hiểu ý nghĩa của nó chưa mà cho nó là vô lý? Trương An Hạ! Cô lúc nào cũng ngốc nghếch thế hả? Sao không tự mở to mắt ra mà nhìn về phía xa hơn được à? - Boss tức giận nói.

An Hạ lần này cũng không thêm nhường nhịn như mọi lần khác, cô lên tiếng phản bác:

-Tôi không làm!

-Trương An Hạ! Cô bắt đầu cãi lời tôi à?!

An Hạ nhếch môi cười, giọng đang lại nhưng trong đó vẫn mang một chút ghen ghen, có cả âm mưu.

-Xin lỗi, tổng giám đốc! Anh là sếp của tôi ở công ty chứ không phải là ba mẹ tôi, nên anh không có quyền quản thúc việc tôi giao du với anh, nói chuyện với loại người nào!

-Không có quyền? Nếu như giữa cô và Phong nảy sinh tình cảm trong công ty, mọi người trong công ty sẽ nói gì? Còn hai người suốt ngày quần lầy nhau, làm trì trệ công việc. Cô không biết là cảm tình cảm công sở à?!

-Nếu có một ngày đó thật thì tôi sẽ tự giải quyết, không cần anh bận tâm! Còn tình công sở... từ lúc vào đây, tôi đọc đi đọc lại cái nội quy đến cả trăm lần mà không thấy cái nào nói là cấm tình công sở cả!

Boss mệt mỏi nhắm hờ mắt rồi mở mắt ra, tiến gần về phía An Hạ hơn nhưng cô lại càng lùi ra xa.

-Cô có chấp nhận không? Tôi không thích để cô gặp họ!

-Không! Tại sao chứ? Họ với tôi chỉ như những người bạn.

-Nhưng đối với họ cô không đơn thuần là bạn!

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên.

Boss đã đập mạnh tay xuống bàn, An Hạ giật mình. An Hạ vô tình nhìn thẳng vào mắt Boss, đôi mắt hằn lên sự tức giận. Vì quá ngạc nhiên và có chút hoảng sợ, nhất thời đầu óc An Hạ trống rỗng không nghĩ được gì và miệng cũng chẳng biết nói gì. Từ bên ngoài, nghe có tiếng va chạm mạnh, chị Trang và Loan vội chạy vào hỏi:

-Có chuyện gì thế?

Nhưng không ai trả lời chị Trang, An Hạ vẫn đứng đối diện Boss, móng tay bấm chặt vào da, hằn lên những vết tích. Boss đôi mắt nghiêm nghị xen một chút tức giận. Một luồng khí vô cùng khó chịu bao quanh phổi An Hạ, chị Trang tiến tới hỏi:

-An Hạ...có....

Nhưng lời chị Trang bị An Hạ ngắt ngang, cô nói:

-Tại sao chứ? Chỉ với tôi... tại sao anh lại đối xử độc quyền với tôi thế chứ?! Dù gì tôi cũng là con người, anh cũng là con người. Tất cả chúng ta đều là con người, anh lấy quyền gì mà bắt nạt tôi? Anh chỉ hơn tôi ở cái địa vị xã hội thôi! Tôi cũng có cảm xúc, tình cảm mà! Anh lấy cái quyền gì mà cấm tôi giao tiếp với ai? Tổng giám đốc ư? Anh là sếp của tôi chứ không phải mẹ tôi!!! Có bao giờ anh nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa? Tôi cũng biết buồn, vui, cũng biết tức giận chứ?! Tại sao anh lại đối xử với tôi như thế? Tôi là con người, chứ không phải là con rối!

Kéo theo lời nói là đôi mắt đã dần mờ đi vì nước mắt, đôi mắt trở nên nhạt nhòa. Bao nhiêu uất ức được kìm nén hôm nay lại bộc phát ra.

Boss sững sờ, lòng anh bỗng dưng nặng trĩu. Anh cúi đầu lén thở dài rồi anh tiến tới, kéo cô vào lòng, anh muốn tự chính anh an ủi cô. Đôi bàn tay lạnh đặt ngay eo cô, anh thốt lên một cách dịu dàng.

-An... Hạ!

Hai người họ mắt đối mắt như thế, như trước mặt họ không có ai! Và sự tồn tại của chị Trang và Loan không ảnh hưởng gì đến họ. Nhưng sự xuấthiện và hoàn cảnh hiện giờ của họ khiến hai cô thư kí kia đỏ mặt thay.

Anh nhìn cô, muốn lau khô những giọt nước mắt kia nhưng sao lại nhát gan không dám đưa tay lên, anh lại nhìn cô... từ từ ghé sát vào mặt cô. Nhưng An Hạ biết chuyện gì xảy ra tiếp theo, cô lạnh lùng quay đầu sang hướng khác để tránh. Boss ngạc nhiên không thốt nên lời, tim anh dậy lên cảm giác vô cùng khó chịu. Cô đã tránh anh?! Chỉ nghĩ đến đó, anh lại muốntức điên lên, bàn tay anh đặt ngay eo cô siết lại, kéo cô gần sát anh hơn. Khoảng cách giữa hai người bây giờ chỉ còn là một lớp áo mỏng. AnHạ im lặng không nói, lát sau cô dùng đôi bàn tay trắng thon nhỏ củamình gỡ tay anh và đẩy anh ra, giữ một khoảng cách nhất định. Boss nhìn cô, đôi mắt cô bây giờ đỏ hoe, cảm xúc trong đó lẫn lộn, đôi mắt ngườinhìn anh đầy trách cứ.

...

Rồi...

Cô quay đi không nói một lời, Loan thấy thế liền chạy theo và gọi với:

-Chị An Hạ! Chị An Hạ!!!

Còn chị Trang vẫn đứng trong phòng, Boss ngồi phịch xuống ghế, tuy vẫn giữ phong thái lạnh lùng hàng ngày nhưng chị Trang vẫn cảm nhận đượcchiến giờ anh đã thâm đến mức nào!

-Tổng giám đốc...

-Ra ngoài đi! Tôi muốn yên tĩnh!

-Ồ...dạ!

Chị Trang cúi người chào ra ngoài và khép nhẹ cửa phòng lại. Căn phònggiờ chỉ còn mình anh, không khí im lặng đè nặng lên tim anh. Đau đốn,như muốn ép con người anh đến ngạt thở. Lát sau, anh lại nói hai từ quen thuộc nhưng đầy khó khăn.

-An Hạ...!

Anh chỉ muốn níu giữ cô cho riêng anh nhưng sao anh toàn đi sai hướngthế? Anh không biết cách phải biểu lộ sao cho cô hiểu được! Khi anh toan đưa tay níu cô lại thì anh toàn bắt hụt, cô vẫn chạy vượt ra khỏi tầmtay anh. Phải chăng anh đã hoàn toàn sai sao?

Cuộc sống luôn tạo ra những mảng bù trừ cho nhau, lấp đi những phần khiếm khuyết của mặt kia. Và trong tình yêu cũng vậy, người ta thường nói cáccặp đôi mang tính cách trái ngược nhau lại là những cặp đôi khăng khítnhất. Họ như những mặt bù trừ những phần khuyết điểm của đối phương. Một ví dụ được đưa ra là An Hạ và Boss: nếu như ví Boss là một tảng bănglạnh thì An Hạ lại là ngọn lửa ấm, Boss là người bá đạo thì An Hạ lại là người mang trái tim nồng hậu. Cũng giống như một con cáo cần một conthỏ để giúp nó vui chứ không phải là một con cáo khác cùng săn bằng nó. Và cuộc sống sẽ theo vòng quay sẵn có như thế nhưng số phận lại là kẻthích đùa người khác, đôi lúc có những lần vòng quay sẽ quay ngượclại với những gì sẵn có tạo nên những sai lầm. Và trong trường hợp này,An Hạ và Boss lại bị đưa lệch ra khỏi vòng quay, ít ai có thể đoán đượcmối quan hệ của họ sẽ đi về đâu vào lúc này, những mặt bù trừ đó đôi lúc lại gây ra những sai lầm nhất định và dẫn đến những việc mà ta khôngbiết trước được. Như lúc này đây, vì tính cách quá bá đạo của Boss, trối An Hạ trong khuôn khổ của anh mà An Hạ lại không chịu, hai người họ giờ đây khó mà để hòa hợp lại.

Hằng ngày, cứ đến công ty An Hạ cười với đồng nghiệp khác còn với Bossthì trưng cả bộ mặt lạnh như tiền. Boss cũng không nói, mấy ngày nay tâm trạng của anh cũng khá hơn gì, làm chung một tầng, số lần chạm mặt tuyhiều nhưng số lần nói chuyện thì... đếm trên đầu ngón tay, có khi cũngchẳng có gì để đếm. Một ngày lại phải đến công ty, đóng cửa phòng lại,anh ngồi phịch xuống ghế đầy mệt mỏi, hai tay day day hai bên tháiđương. Cả đêm qua anh không tài nào ngủ được, mi mắt anh giờ đây nặng trĩu.

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, anh cất giọng mời vào, đẩy cửa vào An Hạ vẫn với vẻ mặt đó, đặt tập tài liệu xuống bàn nói:

-Những gì chuẩn bị cho lễ kỷ niệm tôi đã làm xong, tổng giám đốc xem qua!

Boss cầm lấy lên xem nhưng tâm trí lại không chú tâm vào đọc, anh lại đặt nó lên bàn. Sực nhớ điều gì, anh đứng dậy nắm lấy tay An Hạ và nói:

-An Hạ...!

-Tổng giám đốc! Đây là công ty!- An Hạ lạnh lùng cắt ngang.

Tâm trạng anh bỗng rối bời, anh buông tay An Hạ. Cô bước đi mà không quay đầu nhìn lại, tim anh bỗng nặng trĩu.

oOo

Buổi tối.

Những hạt mưa lất phất bay trong không gian, không khí se lạnh quẩn quện từng góc ngách rồi xộc vào mũi, lạnh toát. Bầu trời chìm vào sắc đỏ nhạt như báo hiệu sẽ có một trận mưa kéo đến.

Tại nhà hàng Âu Lạc.

Những chiếc đèn chùm được treo trên trần nhà tỏa sáng lấp lánh, người nào cũng lộng lẫy, xuất hiện toàn những người có tên tuổi trong giới showbiz. Hôm nay, là ngày kỷ niệm thành lập công ty TCB, An Hạ cùng những thư ký khác đảm nhiệm việc tiếp khách. An Hạ khoác trên mình tà áo dài màu đỏ, tôn lên những đường cong nữ tính, mái tóc buông xõa dài ngang quá nửa lưng, đôi môi được tô màu son nhạt nhưng không kém phần quyến rũ. An Hạ và Loan đứng ở cửa cười tươi cúi chào:

-Chào phu nhân, chào ngài!

Nhưng việc đứng ở cửa cúi chào và cười cũng là cả một kỳ công. Nãy giờ hơn cả trăm người đi vào, An Hạ cười đến đau cả quai hàm, không biết sẽ còn bao nhiêu người nữa đây.

-An Hạ!- Tiếng một người đàn ông vang lên.

An Hạ quay lại, lễ phép chào:

-Bác trai!

-Hôm nay An Hạ nhà bà Lâm xinh nhỉ?!

-Dạ, cảm ơn bác!- An Hạ mỉm cười nói.

-Nãy giờ đứng mệt không cháu?

-Dạ cũng bình thường.

-À mà... An Hạ nè... cháu không giận bác và bác gái chứ?- Bố Boss dè chừng nói.

-Dạ không, cháu nghĩ bác gái có lý do mới làm thế ạ!

Ông nhìn An Hạ cười đáp:

-Vậy là tốt rồi! Thế mà bác cứ lo. Nhưng dù sao bác cũng mong con dâu của bác là cháu!

An Hạ đỏ mặt cúi đầu, ông mỉm cười nói tiếp:

-Thôi, bác vào đây!

-Vâng ạ!

Khi bố Boss vừa đi, Loan lại gần hỏi chuyện:

-Chị An Hạ! Ai thế? Có phải bố tổng giám đốc không?

An Hạ gật đầu, Loan mới hét to lên:

-Ôi trời ơi! Chị An Hạ, bác ấy muốn chị làm dâu nhà bác ấy. Chị và tổng giám đốc sẽ lấy nhau ư?

An Hạ hoảng hốt bịt miệng loan lại, lườm lườm cô rồi nói:

-Em be bé cái mồm lại, em không nói cũng đâu ai nói em câm đâu!

Mọi người xung quanh nhìn về phía An Hạ, cô cười trừ với mọi người. Loan đẩy tay An Hạ ra và tíu tít nói:

-Mà có thật chị và tổng giám đốc lấy nhau không?

-Không!

-Thế sao bác ấy lại nói thế?

-Loan, chuyện dài lắm. Lát nữa tan tiệc chị kể cho em nghe! Ok? Còn bây giờ lo đón khách đi!

-Ok ok!

An Hạ lắc đầu ngao ngán, Boss tiến về phía An Hạ. Hôm nay, anh mặc một bộ Âu phục trắng, làm nổi bật dáng vẻ đầy nam tính của anh.

-An Hạ! Lát cô uống rượu hộ tôi!

-Tại sao?

-Tôi không thể uống nhiều!

An Hạ lạnh lùng đáp:

-Tôi không biết uống rượu. Mà sao cứ nhất thiết là tôi chứ? Không thể người khác được à?

Boss lạnh lùng đáp lại với ngữ khí chẳng khác gì An Hạ.

-Trương An Hạ! Cô muốn bị đuổi việc à? Đây là lệnh của cấp trên, cô nhất quyết phải làm theo.

An Hạ run vai lên, cúi đầu thấp xuống và lát sau mới khẽ nói:

-Ừm...!

Không hiểu sao khi thấy dáng vẻ này của An Hạ, Boss lại thấy vui trong lòng, cuối cùng cô cũng lại là cô rồi! Vẫn là ái cách cúi đầu thấp xuống khi bị mắng, An Hạ do vẫn cúi đầu nên không thể thấy được trên môi Boss vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp.

Khoảng tầm 7h30, buổi tiệc bắt đầu. Xem như công việc tạm ổn, An Hạ đứng một góc, trên tay cầm lon coca, đôi mắt hướng về phía Boss.

-Chà! Đây có phải là An Hạ không nhỉ?- Phong vừa tiến tới vừa nói.

An Hạ nhìn anh và mỉm cười, Phong tiến đến gần cô nói:

-Hôm nay An Hạ nhà ta thật đẹp!

-Cảm ơn anh.

-Sao em không ra tiếp khách.

An Hạ vẫn dõi mắt theo từng cử chỉ của Boss và nói:

-Để mấy thư kí khác làm, lát em còn có việc.

Phong mỉm cười rồi cũng ngược mắt nhìn theo bóng anh trai, buột miệng hỏi:

-Hôm nay anh ấy đẹp quá phải không? Anh ấy lúc nào cũng là một ngôi sao sáng.

-Phải, rất đẹp!!!

Phong giật mình, quay sang An Hạ. Đôi mắt cô chất chứa đầy yêu thương, đôi môi cười thật ngọt ngào, tim Phong bỗng chùng xuống, anh nói khẽ:

-Em hãy nên vứt bỏ cái thứ tình cảm đó đi!

-Hả? Anh nói gì ạ?- An Hạ hỏi.

-À, không có gì!- Phong mỉm cười đáp.

Sau bài phát biểu của Boss, một tràng pháo tay vang lên. Mọi người bắt đầu ăn uống, Boss đảo mắt tìm An Hạ.

-An Hạ!- Tiếng Boss vang lên.

-Dạ vâng!

An Hạ đặt lon coca lên bàn tiến về phía Boss để lại Phong ở góc đó. Anh đưa mắt dõi theo, anh trai thì mỉm cười hạnh phúc còn cô thì vẫn cúi đầu, anh đoán chắc giờ cô lại đang phụng phịu chuyện gì. Phong nhếch môi cười đầy khó hiểu. Cô chẳng bao giờ biểu hiện gương mặt đó với anh.

Đời nực cười! Cái thứ tình cảm quái quỷ này lại đặt không đúng chỗ....! Nhưng bao giờ tấm chân tình của anh mới được đáp lại?

Đang mãi chìm trong suy nghĩ, một bóng người tiến tới về phía Phong, nụ cười đã thường trực trên môi, người đó lên tiếng:

-Vũ Phong!

Phong ngược mắt lên không khỏi ngạc nhiên, anh lắp bắp nói;

-Cậu....

An Hạ lơ đãng theo Boss, uống từng ly rượu mà Boss đưa. Nhưng cái này có thể được coi là Boss đang cố tình chúc cho cô say không vậy? Còn bao lâu nữa mới tan tiệc đây???

TT TT

Cũng may chỉ là rượu nho, nồng độ nhẹ.

-Chúc mừng tổng giám đốc Lâm! Chúc công ty ngày càng làm ăn phát đạt.

-Cảm ơn ông!

Đưa ly rượu, đưa ra cho An Hạ. Đi tiếp đến người khác, chúc mừng, cảm ơn, đưa rượu rồi đưa cho An Hạ... một vòng tuần hoàn.

Một giờ sau, An Hạ ngà ngà say, một luồng khí nóng bao quanh phổi, đầu óc An Hạ bắt đầu choáng váng nhưng vẫn cố uống. Họ nói cái gì mà cô chẳng nghe vào tai này mà lọt ra tai kia. Cái gì mà “bạn gái” rồi lại “bạn gái tôi”. Lát sau, Boss mới chú ý đến sự tồn tại của cô, anh lo lắng hỏi.

-An Hạ, không sao chứ?

Cô cười và nói:

-Không...sao! Uống tiếp!- Vừa nói vừa múa chân tay loạn xạ.

Mọi người nhìn An Hạ, Boss thấy thế liền để cô ngồi một góc. Quả là anh hơi quá đáng khi bắt cô uống nhiều như thế.

-Ngoan, ngồi đây! Lát nữa tôi sẽ quay lại.

-Ok sếp!

An Hạ đưa tay như kiểu chào trong quân đội. Boss nhìn đáng vẻ cô mà không khỏi bật cười. Anh quay đi tiếp khách một mình.

Bữa tiệc kéo dài đến 9h30 mới kết thúc, chào khách ra về cũng gần 10h. Anh quay qua thấy An Hạ nằm gục trên bàn, không khỏi lắc đầu. Chính anh đã làm cô như thế này, quả thật là đắc tội.

Khách khứa cũng dần về hết, Boss cũng không thấy Phong đâu từ lúc giữ tiệc đến giờ. Lác đác vài người nhân viên của nhà hàng đang dọn dẹp.

-An Hạ, về thôi!

An Hạ hất tay Boss ra nói:

-Không, muốn ngủ cơ!

-Rồi, về nhà thì được ngủ!

Boss dìu An Hạ ra đến gara xe, đặt cô vào trong xe rồi khởi động máy cho xe chạy. Mặc dù nói đưa cô về nhà nhưng Boss lại chạy thẳng ra biển.

Tới biển. Gió mang theo mùi vị mặn chát của biển thổi vào đất liền, cát trắng dạt, rặng phi lao đứng đờ theo gió. Sóng biển nhẹ vỗ vào bờ, tạo cho người ta cái cảm giác yên bình đến lạ lùng.

An Hạ dụi dụi mắt, nhìn xung quanh và nói:

-Ủa, đây đâu phải là nhà?!

Thấy cô đã tỉnh, anh bật đèn xe nhìn An Hạ và mỉm cười nói:

-Ra biển hóng mát chút!

Boss cũng thật sự không hiểu anh lại chạy xe ra biển làm gì, chỉ là bỗng dưng anh muốn ra biển. An Hạ nhìn xung quanh bằng đôi mắt mơ màng rồi lại nhìn Boss....cô cười, Boss ngạc nhiên.

...

An Hạ chồm người tới...

Một giây sau.

Boss đứng hình... những gì anh định nói bị nuốt ngược vào trong. Khuôn mặt cô gần sát anh, đôi môi hai người quấn lấy nhau... Boss bị An Hạ cưỡng hôn. Mùi vị rượu nho quấn quýt ở đầu môi làm tăng lên sự mê mị khó tả. Boss thừa dịp vòng tay ôm lấy eo An Hạ, đón nhận nụ hôn của cô. Lát sau, An Hạ đẩy Boss ra, cười tít mắt nói:

-Trả lại anh nụ hôn đó!

Đầu óc Boss chạy dữ liệu và nhớ cũng có lần anh đã cưỡng hôn cô. Bỗng mắt Boss sa sầm xuống. Chỉ đùa giỡn với anh thế thôi sao?

Bỗng...

Boss không chịu yên vị, bèn kéo cô lại, ép môi mình lên môi cô, vòng tay ôm chặt lấy eo cô, An Hạ cố vùng vẫy đẩy anh ra nhưng anh càng kéo siết cô lại, họ cứ quấn lấy nhau như thế cho đến khi An Hạ cảm thấy không thở được nữa, đẩy mạnh Boss ra thì Boss mới chịu rời lỏng tay rồi buông ra. Trên môi xuất hiện nụ cười gian manh, như con cáo vừa ăn sạch con thỏ và chú thỏ chính là nguyên nhân khiến con cáo bộc lộ thú tính của nó. An Hạ phụng phịu, lẩm bẩm:

-Đồ độc tài!

-Không độc tài sao giữ được em!- Boss cười nói.

Bỗng nhiên, An Hạ cúi đầu, tay nắm chặt tà áo dài nói:

-Tại sao khi bên anh tim...em lại đập không bình thường. Khi được anh hôn, tuy có chút tức giận nhưng lại cũng rất vui. Giống như 40% tức giận còn 50% vui mừng và... 1% hồi hộp. Em...

An Hạ nói rồi bỗng im lặng không nói nữa, không khí trong xe trở nên im lặng... Boss mở cửa xe, ra ngoài, dáng người cao lớn hòa vào màn đêm, An Hạ cũng mở cửa bước ra đến bên anh, im lặng nhìn anh. Cô đã không thể ngờ rằng câu nói của cô khiến tim Boss đập liên hồi, cảm giác vui sướng. Hai người vẫn đứng đó để lắng nghe âm thanh của biển, tận hưởng khí trời.

-Tổng giám đốc! Em...

-Đừng nói gì nữa!- Boss cắt ngang, mỉm cười với cô.

Anh kéo cô vào lòng, đưa tay vuốt mái tóc mượt mà, anh nhẹ nhàng nói:

-Sao chúng ta không thử ký kết một hợp đồng dài hạn?

An Hạ ngược lên, men rượu vẫn còn khiến đầu óc cô quay cuồng, cô nói:

-Hợp đồng?

-Ừ, hợp đồng gắn kết chúng ta.

Cô hiểu anh đang nói gì. Mặt An Hạ bỗng đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh. Đôi môi mỉm cười dịu dàng, đầy hạnh phúc.

-Hợp đồng đều có lợi cho hai bên. Thời hạn là...vĩnh viễn!- Boss tiếp lời.

Không thể tả được cảm giác trong anh lúc này thế nào. Anh đưa tay vuốt sợi tóc dính trên má.

-Hợp đồng sẽ bị hủy bỏ nếu một trong hai đối phương vi phạm, đối phương gây ra vi phạm phải nghe lời của bên kia!- An Hạ cười nói.

Boss bật cười, đưa tay búng trán cô và nói;

-Khôn lỏi!

An Hạ mỉm cười ngọt ngào, nép vào lòng anh. Boss vuốt tóc cô, An Hạ mặt đỏ ửng đáp:

-Em đau đầu quá!

-Chúng ta về thôi!

Boss dìu An Hạ vào xe rồi chạy xe, miệng anh không ngừng mỉm cười, còn An Hạ thì do men say nên đã thiếp đi. Đến nhà cô, Boss gọi cô:

-An Hạ, tới nhà rồi!

An Hạ ngồi dậy, bước ra cúi chào nói:

-Chào tổng giám đốc!

Rồi quay vào nhà, lên phòng, đặt điện thoại lên bàn. Cô ngã phịch người lên giường và chìm vào giấc ngủ nhanh chóng. Boss vẫn ở dưới nhà, anh bỗng nghĩ ra điều gì đó, lấy điện thoại ra nhắn tin.

“Nếu vi phạm hợp đồng sẽ bị bồi thường gấp đôi!”

Rồi anh lại mỉm cười. Còn An Hạ, đôi mắt nhắm nghiền. Không thể biết trong giấc mơ cô mơ thấy gì nhưng chỉ thấy đôi môi cô cười đầy hạnh phúc.

Hết phần I

15. Chương 15 : Yêu Thương

“Trong đầu em thỉnh thoảng vẫn nghe thấy thanh âm từ anh.

Thanh âm dịu dàng đưa em vào cõi bình yên.”

Nhân sinh con người ngắn ngủi, sống từng ngày trôi qua không biết ngày mai sẽ ra sao, chết ngày nào. Nhưng không vì như thế mà cuộc sống con người lại vô vị, nhàm chán. Mỗi ngày của một nhân sinh nào đó đều có thể xuất hiện những điều kỳ lạ, có thể điều đó là tốt nhưng cũng có thể là xấu. Tình yêu cũng là một trong những điều kỳ diệu đó, mỗi ngày những cặp đôi trao cho nhau những yêu thương giản dị, những món quà không cần lý do và không cần phải vào một dịp đặc biệt nào cả, những nụ hôn,...

Còn về Boss và An Hạ? Sau ngày lễ kỉ niệm, các nhân viên công ty TCB được nghỉ ba ngày. An Hạ bỗng có nhiều thời gian rảnh rỗi, rủ bạn bè đi chơi nhưng... Thu Phương hết bận công việc ở công ty cũng phải lo cho cái gia đình nhỏ của cô, một người thì ở đây tận nước Mỹ- cách cô đến cả nửa vòng Trái Đất. Còn những người bạn khác đều là những cô tiểu thư rồi việc, không spa cũng đi shopping. Những cuộc trò chuyện của họ không có gì mới lạ ngoài việc làm đẹp, anh chàng nào đang hot. Căn bản là An Hạ không thể nói chuyện hòa hợp được với họ, những chủ đề đó mặc nhiên chẳng có nghĩa lý gì mà còn là một điều nhàm chán đối với cô. Vì một vài lý do như thế nên bỗng nhiên An Hạ có nhiều thời gian đến độ buồn chán, cả ngày chỉ biết

nằm ườn trên giường. Còn ai kia....? Không nghĩ đến thithôi, nghĩ đến là thấy bực. Tổ tình với người ta xong rồi bắt tin luôn, đã từ hôm qua rồi cả ngày hôm nay không một cuộc gọi, không một tin nhắn. Nhiều lúc, An Hạ ngồi cứ nhìn chăm chú vào cái màn hình để chờ tin nhắn nhưng cái màn hình vẫn tối đen. Bực bội, cô ném thẳng cái điện thoại lên giường. Rồi ngày thứ hai lại đến, màn hình điện thoại vẫn “ngoaan cố” để một màu tối đen. An Hạ với tay, liền bấm đến một số điện thoại nhưng... rồi tay cô khựng lại. Cô lại quăng điện thoại xuống giường.

Hừ, người ta không gọi thì mắc mớ gì mình phải gọi chứ?! Anh đúng là kẻ vô tâm!!!

An Hạ nằm dài ôm gối trên giường, ngủ đi cho qua chuyện. Thời gian trôi qua, hết ngày thứ ba An Hạ phải đi làm. Giờ cô mới thấy hối hận tại sao ba ngày ở nhà chỉ chờ đợi một điều không xuất hiện. An Hạ mang một tâm trạng bực bội lên đến tầng 10, chị Trang thì vui vẻ đập vai cô nói:

-Hey, An Hạ! Nghỉ ba ngày vui không?

-Cũng bình thường!- An Hạ hờ hững đáp.

An Hạ đảo mắt xung quanh thấy có một vài sự đổi khác, cô liền hỏi:

-Bốn thư ký kia đâu?

-À, họ được đưa về lại bộ phận của mình rồi. Thật ra, họ cũng chẳng phải là thư ký gì chỉ là lúc trước tổng giám đốc thấy mấy bộ phận đó làm việc chưa tốt nên cử một người ở mỗi bộ phận lên đây để chỉ bảo gì đó...mình quên rồi!!! Dạo này mình hay quên quá! Nói chung là như vậy đó, sau rồi trả về lại mỗi bộ phận để truyền lại những gì tổng giám đốc chỉ bảo thôi.

-Nhưng...tại sao lại là nữ không chứ?!- An Hạ bỗng cảm thấy khó chịu ở trong người, cô hỏi, trong giọng nói không giấu được sự bực bội.

-Ê, đâu phải! Hai nam hai nữ mà!

-Hả?- An Hạ ngạc nhiên.

-Haizzz, chỉ là cậu không thấy thôi!

Hèn gì sao lúc trước cô thấy Boss có nhiều thư ký quá. Nhớ lại lúc trước khi mới lần đầu bị đưa lên tầng 10 làm, cô chẳng được họ ưa gì.

-Còn Loan?- An Hạ hỏi tiếp.

-Con bé đó ý hả? Nó là em họ hàng của sếp, đang học làm kế toán nên được tổng giám đốc đưa vào để thực tập, giờ thì đang đi học lại rồi!!!

An Hạ toan định mở miệng hỏi thêm gì nhưng rồi lại thôi. Cả buổi sáng, Boss không hề đi làm, An Hạ bỗng lại rảnh rỗi, ngồi buồn chuyện với chị Trang cô mới biết điều mình muốn biết- Boss đã đi công tác ba ngày nay rồi.

Nhưng... nếu anh về rồi thì cô phải nói gì, biểu hiện ra sao đây? Tự nhiên khi nghĩ đến đó, tim An Hạ bỗng đập mạnh, khuôn mặt thoáng chốc đỏ ửng lên.

-Hai chị yêu dấu của em ơi!!!

Tiếng Loan vang lên kéo An Hạ ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn, chị Trang liền nói:

-Loan, hôm nay không phải đi học à?

-Em học giỏi quá nên cô cho về.

An Hạ và chị Trang bật cười, chị Trang cốc nhẹ vào đầu Loan.

-Bốc phét!

-Ui, tại hôm nay em chỉ lên nộp bài báo cáo thôi thôi mà! Ủa, ông anh “quý hóa” của em đâu?

-Đi công tác rồi! Em là em gái của giám đốc sao không cho chị biết?- An Hạ hỏi.

-Tại em không nói cho chị!

-Hừ, dám xem thường chị à? - An Hạ vờ tỏ vẻ giận dữ nói.

Loan thấy thế, liền cuống lên:

-Không phải, không phải mà! Tại ban đầu em không muốn cho ai biết sau thì bị chị Trang phát hiện.

An Hạ mỉm cười, dịu dàng nói:

-Chị đùa thôi!!!

Cả ba cô gái trò chuyện được một lúc thì tiếng thang máy mở ra, một dáng người cao ráo, toát lên uy quyền của một đấng vương tôn. Khuôn mặt vuông quan hoàn hảo đến từng nét. Người đàn ông đó bỗng làm trái tim An Hạ đập loạn.

Anh... ấy đi công tác... về rồi!

-Ồ, ông anh của em! Đi chơi mà không rủ em nhé? - Loan đến bên Boss nũng nịu.

Boss nhìn Loan, nhướn mày rồi cất giọng:

-Không đi học à?

-Em học giỏi rồi không cần học nữa.

Boss không nói gì, liếc mắt về phía An Hạ. Cô đang cúi đầu để giấu đi khuôn mặt đang đỏ ửng của mình. Boss nói:

-An Hạ, vào phòng tôi!

Rồi Bos quay về phòng, An Hạ lảo đảo đi theo, cánh cửa phòng đóng lại, cho hai con người trong đó tách biệt với thế giới bên ngoài. Loan đút tay định vặn nắm cửa nhòm vào nhưng chị Trang ngăn lại, đặt một ngón tay lên môi rồi thì thầm vào tai Loan:

-Để họ có thế giới riêng!

Ở trong phòng Boss...

....

Máy lạnh được điều chỉnh ở nhiệt độ thích hợp, không khí im lặng. Boss ném áo khoác về phía An Hạ nhưng cô không ngoan ngoãn nghe lời mà ném trả lại về phía anh. Cứ cho là cô trẻ con đi! Hơn thua một việc không đáng nhưng căn bản là cô lại muốn một lần nữa nhìn thấy cái vẻ dịu dàng ẩn bên trong vẻ ngoài lạnh lùng đó. Nhận lại cái áo, Boss nhướn mày rồi mỉm cười dịu dàng, tự đem treo áo khoác.

Trái tim bé nhỏ của An Hạ một lần nữa lại xao xuyến, đập rộn ràng. Nụ cười đó quả là có độ "sát thương" cao.

>_

Nhưng... lần đầu tiên Boss tự treo áo khoác. An Hạ bỗng thấy cái uy của mình, chẳng phải cuối cùng cũng có lần Boss cao quý phải nghe lời cô, anh thả người xuống ghế xoay, lôi tập tài liệu đặt lên bàn, Boss cầm bút kí kí. An Hạ đứng ngẩn ra.

Quá đáng! Không phải gọi cô vào phòng sao? Bây giờ lại không thèm ngó ngang tới cô là sao? An Hạ lại đâm ra bực bội, ba ngày không liên lạc, gọi cô vào phòng rồi xem như không có. An Hạ bỗng cảm thấy việc cô là bạn gái anh hay là cấp dưới của anh đều không quan trọng đối với anh.

-An Hạ, lại đây! - Boss buông bút, nhẹ lên tiếng.

An Hạ bước tới, Boss đưa tay kéo cô về phía anh, do quá bất ngờ An Hạ cúi người rồi ngồi hẳn trên đùi Boss. Cô e lệ cúi đầu, nhưng bỗng nhớ ra điều gì, An Hạ ngước đầu, mắt cô tình cờ chạm mắt Boss. Một thứ cảm xúc khác lạ nhưng cũng không kém phần ngọt ngào bỗng dâng lên trong lòng hai con người này.

Có người từng hỏi rằng: yêu thương bao nhiêu là cho đủ? Phải chăng nó là cái nắm tay, ánh mắt nồng cháy mà họ dành cho nhau, những nụ hôn,...bao nhiêu đây đã đủ? Sẽ có người trả lời là quá đủ, đủ để làm một nguyên liệu, một sức mạnh, một hành trang để bước đi trong cuộc sống. Nhưng có người lại lắc đầu và nói yêu thương sẽ chẳng bao giờ là đủ cho đến khi kết thúc một đời người, con người ta còn nợ ân tình của nhau.

Quay lại với hai con người này, An Hạ thu ánh mắt lại đôi môi nhỏ khẽ nói:

-Tổng giám đốc!

Tổng giám đốc?!

Khuôn mặt Boss sa sầm, anh nhíu mày lại. Ba từ này sao nghe thật chói tai!!!

-Gọi tên!

-Hả?- An Hạ ngây ngốc không hiểu.

-Gọi tên tôi!!!

An Hạ cúi đầu, khẽ gọi:

-Nguyên...

Boss lại nhíu mày. Chỉ là gọi tên chứ đâu bắt cô nhảy lầu đâu mà sao lại run sợ đến thế chứ?

-To lên!

-Vũ Nguyên.

Hix, cô gọi như vậy đủ to rồi chứ?

Khuôn mặt Boss giờ mới trở về bình thường, hàng lông mày dần ra, anh hài lòng mỉm cười.

-Có chuyện gì?- Boss hỏi.

-Ừm... tổng- Boss trừng mắt, An Hạ hoảng hốt liền thay đổi cách nói-anh...Nguyên, chuyện chúng ta quen nhau có thể giữ bí mật được không?

Boss chưa kịp vui mừng vì hai chữ “anh Nguyên” thoát ra từ miệng An Hạ thì câu sau đã đẩy anh xuống tận dưới đáy sâu.

Giữ bí mật?!

-Tại sao phải giữ bí mật? Chẳng lẽ em không muốn ọi người biết? Có gì xấu sao?- Boss lạnh giọng nói.

An Hạ lấy hai bàn tay đan chéo vào nhau, các ngón tay chuyển động liên tục, cô khẽ nói:

-Nếu mọi người trong công ty biết chuyện này chắc em...- An Hạ lè lưỡi, dùng một bàn tay xẹt ngang qua cổ.

Boss bỗng bật cười, trước đây chưa bao giờ anh lại cười nhiều đến thế, anh vuốt mái tóc được cột thành kiểu đuôi ngựa của cô và chậm rãi nói:

-Tôi đảm bảo sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu!

-Nhưng đâu dám chắc được, đã vậy bên cạnh anh còn biết bao nhiêu cô ca sĩ, diễn viên, người mẫu gom lại thành một “kho đạn”- An Hạ vừa nói vừa nhăn mặt biểu cảm.

-Vậy nếu như vậy...em không sợ mất bạn trai sao?- Boss nheo mắt hỏi.

An Hạ cứng họng, quả là bên cạnh Boss có nhiều cô gái và rất nhiều côn đồ tội hơn cô nhiều, giữ Boss cho riêng mình là cái mà rất mong manh, An Hạ bỗng lấp bắp:

-Em....em...

-Em sao?- Boss nhăn mày.

An Hạ xua xua tay và đáp:

-Thôi, không nói nữa! Chuyện của chúng ta đâu nhất thiết phải nói ra để cho tất cả mọi người đều biết, chỉ cần chúng ta biết và hiểu là được rồi! Em không cần thị phi nói ra nói vào!- An Hạ mỉm cười xinh xắn.

Boss im lặng, cảm thấy như được thuyết phục. Anh hôn lên trán An Hạ và mỉm cười nói:

-Được rồi, nhưng đến lúc cần thiết tôi sẽ nói.

-Vâng ạ!- An Hạ vui đầu vào lòng Boss.

-Nghỉ ở nhà tốt chứ?

Nghỉ ở nhà? Hừ, nghỉ tới lại thấy bức bối, An Hạ đưa tay đẩy Boss ra, đi qua phía ghế sofa ngồi, dùng dằng nói:

-Ba ngày nghỉ mà có ai đó không thèm gọi một cuộc hay nhắn một cái tin.

-À! Tôi bận.

-Cái gì???- An Hạ hét to.

-Sao? Bất mãn gì à?- Boss nhướn mày.

An Hạ tức đến nỗi không nói thành lời. Làm gì bạn đến nỗi mà không thể gọi cho cô một cuộc gọi hay nhắn một cái tin chứ, nó lấy mất bao nhiêu phút của anh chứ? Quá đáng mà!

An Hạ bức bối bỏ ra ngoài, cánh cửa đóng sầm lại thật mạnh để lại người con trai bên trong với đường cong hoàn mỹ trên môi. Dòng cảm xúc bỗng trở nên dào dạt, bao nhiêu cảm xúc mà trước đó anh chưa hề được nếm trải qua, từng cảm giác cứ hòa lẫn vào nhau rồi như một sợi dây leo cứ quấn quýt trong tâm can của anh một cách mạnh mẽ. Những cảm xúc mà anh chỉ có thể định nghĩa bằng hai từ: ngọt ngào.

oOo

Tại sân bay.

Hai cô gái kéo vali từ phi trường đi ea. Cả hai cô đều mang một vẻ đẹp kiều kỳ nhưng ấn tượng nhất vẫn là cô gái đi trước, đôi mắt đeo kính áp tròng màu xanh lá, mái tóc nâu xoăn nhẹ ôm lấy khuôn mặt, hàng lông mày hình lá liễu tô điểm thêm cho nét đẹp nơi đôi mắt. Còn cô gái ở phía sau, khi nhìn vào ai cũng ngỡ ngàng tự hỏi rằng có phải thiên sứ đang đáp xuống trần, cô sở hữu một khuôn mặt trong sáng và vô cùng thánh thiện, cảm giác như cô rất khác biệt với mọi người. Dáng vẻ thanh thoát không vướng bụi hồng trần, trên khuôn mặt còn được tô điểm thêm bởi đôi mắt đen láy biết cười, đôi môi hồng nhỏ nhắn lúc nào cũng sẵn sàng để nở cười. Cô gái với mái tóc xoăn mỉm cười nói:

-Cuối cùng cũng phải có ngày quay lại! Chín năm rồi!

-Ừ, mọi thứ thay đổi cũng khá nhiều rồi!- Cô gái có khuôn mặt thánh thiện nở cười, hạnh phúc đáp.

Một vài nhân vật sẽ xuất hiện ở phần hai.

Phan Bảo Lam: bạn thân của Ánh Nhi, theo Ánh Nhi ra nước ngoài, lý do vẫn không rõ. Sở hữu một khuôn mặt, trong sáng thánh thiện như thiên thần.

Ngô Tiểu An: bạn thời đi học của Vũ Phong, có tình cảm với Vũ Phong.

Trần Đình Nam: là một doanh nhân thành đạt, công ty anh chuyên về làm kỹ thuật, phối hợp với công ty Boss tạo nên một thị trường điện ảnh, quảng cáo lớn. Quá khứ của anh xin được giữ bí mật ^^

16. Chương 16 : Hẹn Hò

“Em mong chờ một mùa xuân của những cảm xúc và sự bay bổng...”

Một mùa xuân có anh bên đời em.”

Thời gian lặng lẽ trôi qua, những ngày cuối năm đang đến gần trời bắt đầu trở lạnh, những cơn mưa cứ rào rào rơi kéo dài từng ngày này sang ngày khác và dường như không có dấu hiệu muốn dừng, không khí lạnh cứ quần quện rồi len lỏi qua các lớp áo rồi vào da thịt của con người. Dù đã khoác một cái áo khoác khá dày nhưng An Hạ vẫn run cầm cập. Hiện giờ An Hạ đảo mắt ngó nghiêng lung tung để tìm kiếm một hình ảnh quen thuộc nhưng mãi không thấy. An Hạ rút điện thoại ra xem giờ, chưa đầy hai mươi phút nữa là đến giờ làm. Hôm nay, Boss đến trễ hơn mọi hôm, bình thường anh luôn là người đúng giờ nhưng sao hôm nay lại thế? An Hạ bỗng thở dài. Tính đến giờ, An Hạ trở thành người yêu của Boss đã được một tháng nhưng việc đó chỉ có họ biết và để mẹ cô không lên cơn đau tim, An Hạ đã phải giấu nhem đi và với gia đình Boss cũng vậy... Nhưng còn một vấn đề nữa, không giống như bao cặp đôi khác, nếu có ai hỏi là trong thời gian quen nhau họ có đi xem phim, mua sắm, du lịch,... câu trả lời là không! Đôi lúc, An Hạ ngẩng đầu lên than rằng: Ông Trời ơi, người đang đối xử với con kiểu gì vậy??? Con chỉ muốn một cuộc tình bình thường, hết sức bình thường mà thôi!!!

Cuối cùng thì chiếc xe BMW màu đen quen thuộc trong mắt An Hạ tiến tới. Chiếc kính kéo xuống để xuất hiện một khuôn mặt với ngũ quan hoàn hảo, khuôn mặt góc cạnh đến từng nét. An Hạ chăm chú nhìn khuôn mặt anh, tim bỗng đập nhanh hơn. Boss bước ra nhìn cô rồi đưa tay ân cần vén tóc cô rồi nói:

-Xin lỗi, tôi đến trễ. Em đợi lâu không?

An Hạ mỉm cười e lệ đáp. Có thể do phần vì ngượng cũng có thể do trời lạnh mà hai gò má cô ửng hồng trông vô cùng đáng yêu. Cô không biết rằng, vẻ dịu dàng đó đã khiến một con người ngẩn ngơ.

-Sao anh đến trễ vậy? - An Hạ hỏi.

Boss nhún mày rồi nhếch môi cười nhẹ đáp:

-Tôi phải làm một vài việc! Lên xe đi!

An Hạ vào xe, chiếc xe BMW hòa vào dòng người.

oOo

Càng ngày An Hạ càng phải tin tưởng vào câu nói: Boss là một con cáo già chính hiệu. Việc không đi chơi riêng nhưng tình nguyện đưa đón cô đi làm mỗi sáng chẳng xuất phát gì từ tấm lòng của anh cả, đều là mưu đồ. An Hạ đã ngây ngốc lọt vào cái bẫy Boss giăng ra mà không cần phải phát ngôn bằng miệng.

Cô đúng là ngốc mà! Đáng lẽ cô không nên tin lời Boss nói và càng không nên tin rằng anh sẽ làm theo đúng yêu cầu của cô. Đâu dễ gì mà Boss lại chấp nhận giữ bí mật mối quan hệ của hai người. Nếu có chẳng thì Boss quá thông minh thể hiện mối quan hệ của họ mà không cần phải phát ngôn bằng miệng.

Hằng ngày, đi làm chung với Boss được đặc cách đi thang VIP, thỉnh thoảng Boss đưa tay ôm lấy eo An Hạ một cách thân mật. Chỉ như thế thôi, chẳng khác gì họ đang công khai mối quan hệ của mình.

An Hạ tự đánh vào đầu mình, thậm chí mình ngốc. Đến khi nhận thức được vấn đề thì gần như nửa công ty đoán được chín phần về mối quan hệ của cô và Boss.

Hừ! Cô phải đi tính sổ kẻ gây ra mọi chuyện!

Nghĩ là làm, An Hạ đứng dậy tiến thẳng vào phòng làm việc của Boss, cứ đà xông thẳng mà không thèm gõ cửa.

Boss vẫn đang làm việc, nghe tiếng động anh ngược mắt nhìn thân ảnh nhỏ nhắn trước mắt mình, hàng lông mày nhíu lại, anh cất tiếng hỏi;

-Chuyện gì?

-Lý do? - An Hạ bực bội hỏi.

Boss lại nhíu mày, buông bút hỏi tiếp:

-Lý do gì?

-Anh Nguyên... chẳng phải anh đã nói là giữ bí mật chuyện của chúng ta sao?

-Thì tôi có nói với ai đâu?- Boss nhún vai.

-Trời ơi! Chứ hằng ngày anh cứ đưa em đến công ty, em được đi thang VIP, như thế chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này sao?

Cô gái ngốc này phát hiện ra rồi sao?

Boss nhếch môi cười, đứng dậy ôm lấy cô rồi nói:

-Vậy sao? Vậy từ ngày mai đi bộ nhé!

-Không!

An Hạ liền không đồng ý. Cô đâu có ngốc, bỗng có tài xế không công, cô đâu có điên mà từ chối. Mặc dù bố cô vẫn hay đề nghị là đưa cô đến công ty nhưng để ông đến công ty cô ư? Đó là việc làm ngu ngốc nhất và kéo theo cả một hệ lụy và điều hiển hình nhất ở đây là mối quan hệ không bình thường giữa cô và Boss.

-Chứ em muốn sao?

An Hạ đẩy Boss ra, chống nạnh và nói bằng giọng ra lệnh:

-Hừ! Từ ngày mai, anh phải giữ khoảng cách, không được quá thân mật. Trước mặt mọi người cách xa em hai mét, nghe rõ chưa?

-Rồi!- Boss mỉm cười đáp.

Boss lại kéo cô vào lòng, hôn lên mái tóc cô và hỏi:

-An Hạ, chủ nhật này em rảnh không?

-Chủ nhật? Dạ rảnh.

-Dành cả ngày cho tôi nhé?- Thanh âm dịu dàng vang lên trong căn phòng.

-Dạ?

An Hạ nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt anh có ánh nhìn sắc bém, lạnh lùng. Tim An Hạ lại xao xuyến.

Còn Boss cũng không thể dứt ra được, vẫn là đôi mắt phẳng lặng như nước chờ thu nạp lại ánh lên những ánh nhìn lấp lánh, con ngươi đen láy tạo một chiều sâu cho đôi mắt.

Nhìn người ta là không tốt, An Hạ cụp mắt xuống, suy nghĩ lại lời Boss nói.

...

“Dành cả ngày cho tôi nhé?”

“Dành cả ngày cho tôi nhé?”

Đây... đây chẳng phải là một lời mời hẹn hò sao?

-Đồng ý không?- Boss hỏi.

-Dạ... dạ... vâng!- An Hạ đỏ mặt, lí nhí trả lời.

Boss lại cười và lại nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tóc cô.

-Tám giờ sáng, tôi sẽ đến đón em.

An Hạ nép vào lòng Boss. Đây là cuộc hẹn đầu tiên của cô, chắc sẽ có nhiều điều thú vị lắm!

Cô mong tới chủ nhật quá!!!

oOo

Tại một chung cư cao cấp.

Một cô gái có khuôn mặt thiên thần đang loay hoay dưới bếp pha chế một thứ nước uống, cô vừa pha vừa vui vẻ hát. Một lúc sau, mùi thơm từ hồng trà bốc lên nghi ngút, cô đặt lên bàn ăn, gọi to:

-Nhi ơi, nghỉ tay chút đi!

Từ trong phòng, cô gái tên Nhi bước ra, mái tóc xoăn nhẹ ôm lấy khuôn mặt, đôi mắt đeo kính áp tròng màu nâu. Cô gái có gương mặt thiên thần nhìn bạn mình ngồi xuống, cười vui vẻ nói:

-Ánh Nhi, thử hồng trà mình mới pha đi!

-Ừ!

-À mà Nhi nè! Bạn định ở đây bao lâu mà đem nhiều hành lý thế?

Ánh Nhi đặt tách hồng trà xuống, mỉm cười đáp:

-Chắc khá lâu đấy! Bảo Lam, bạn không cần ở lại với mình đâu.

Bảo Lam nhăn mặt, nói:

-Sao thế được? Mình không ở lại thì lấy ai chăm sóc cho bạn, bảo vệ cho bạn?

Ánh Nhi ngả người ra ghế, lườm cô bạn mình, nói:

-Hừm! Ai mới chăm sóc ai, bảo vệ ai đây?

Nghe thế, Bảo Lam liền cười trừ và đáp:

-Ừ thì là bạn!

Ánh Nhi cười, đôi mắt bỗng ráo hoảnh vào khoảng không, giọng nhẹ nhàng nói:

-Mình muốn tìm lại yêu thương ngày xưa!

Nghe thế, bỗng khuôn mặt Bảo Lam thoáng buồn, cô mím môi lại. Một đoạn ký ức chợt xuất hiện trong tâm trí Bảo Lam.

Ánh Nhi! Bạn là đồ ngốc!

o0o

Sáng chủ nhật.

Có thể ông Trời còn nhận ra rằng trên đời này còn tồn tại một người tên là Trương An Hạ, có lẽ ông vẫn còn chút tình thương với cô nên hôm nay dù trời không nắng nhưng đã không còn bao phủ bởi một gam màu xám xịt, mây đen không còn vằn vãi trên bầu trời như mọi khi. Ánh nắng dịu dịu, heo hắt và hiềm hoi của ngày đông nhẹ chiếu xuống mặt đất. Bầu trời trong xanh không một gợn mây, quả là một ngày thích hợp cho việc hẹn hò.

An Hạ loay hoay này giờ không biết phải mặc gì, hôm nay cô cố tình dậy rất sớm để sửa soạn nhưng nửa giờ đồng hồ trôi qua An Hạ vẫn không biết phải mặc gì. Uể oải, An Hạ ngồi phịch xuống giường nhìn lại “chiến tích” của mình, tay vớ lấy hết bộ này rồi lại ném xuống giường cầm một bộ khác lên. Đến bộ thứ tư, An Hạ ngắm nghía, lát sau đôi môi mỉm cười, cô cầm và đi vào thay đồ.

Địa điểm vẫn là đầu đường ở nhà cô, An Hạ vừa tới thì đã thấy một hình ảnh quen thuộc. Cô mỉm cười, chân sải bước nhanh hơn. Đôi mắt Boss cũng đã dừng lại, anh đã tìm được điều mà anh muốn tìm.

Hôm nay, An Hạ mặc một chiếc váy với hai màu xanh và trắng làm chủ đạo, phần trên ngực màu trắng với tay bông tròn vô cùng dễ thương, cổ áo tròn trên đó đính hạt cườm màu xanh làm cho người mặc có nét trẻ trung. Phía dưới phần thân váy ôm lấy người, nền vải màu xanh nhã nhặn, trẻ trung nhưng cũng mang một chút hơi hướng cổ điển. Đai váy ôm sát eo làm nổi bật vòng eo nhỏ gọn, chân váy hơi xòe. Chiếc áo măng-tô màu trắng không dài quá đầu gối được khoác ngoài. Mái tóc màu đen của cô hôm nay được buông xõa tự nhiên, bông bênh trên vai. Đây là lần thứ hai Boss thấy An Hạ xõa tóc, hai gò má ửng hồng giữa tiết trời giá lạnh. Tất cả hòa lại tạo nên vẻ đẹp dịu dàng ở cô, khiến cho Boss ngẩn ra vài giây.

An Hạ nhìn Boss mỉm cười, hỏi:

-Anh thấy sao?

-Đẹp lắm!- Boss mỉm cười dịu dàng- Lên xe đi.

Chiếc xe lăn bánh đi qua từng con phố, từng đoạn đường và ra khỏi thành phố.

Tránh xa cái vẻ ồn ào, huyên náo của thành phố. Con đường An Hạ đang đi qua hiện giờ vô cùng yên tĩnh, ở phía xa mặt biển nằm yên lặng phơi mình giữa đất trời. Một chút ánh sáng hiếm hoi của những ngày đông chiếu xuống, tạo nên những sắc lấp lánh như kim cương dưới lòng biển. Biển hôm nay không còn cái màu u buồn như mọi hôm, nó phủ lên mình một màu xanh trời đầy mát mẻ, thoáng đãng. Ngó nghiêng một lúc, An Hạ vẫn chưa định hình được mình đang đi đâu, cô quay sang hỏi:

- Anh, chúng ta đang đi đâu?

Boss nhếch môi cười, chậm rãi đáp:

-Một nơi, em sẽ thích!

-Em thích?- An Hạ ra chiều suy nghĩ, lẩm bẩm nói- Là nơi nào ta?

Cuộc trò chuyện dừng lại tại đó, không gian trong xe im lặng chỉ có tiếng cô phát thanh viên trong radio vẫn vang lên đều đều, chiếc xe vẫn chuyển động qua từng đoạn đường. Đó là dấu hiệu duy nhất cho biết rằng trong xe vẫn còn có người. An Hạ rất muốn nói, nói nhiều là đằng khác nhưng cần bản thì Boss lại không thích nói nhiều, mà nếu có nói thì biết phải nói gì đây?

Hai con người.... bản thân họ vẫn còn thấy ngại.... đó có phải là khoảng cách giữa họ?

Cuối cùng xe cũng dừng lại sau hơn hai tiếng chạy trên đường dài, Boss nhìn sang An Hạ, cô đã ngủ lúc nào, anh khẽ lay cô dậy bằng thanh âm dịu dàng của mình:

-An Hạ, dậy đi! Đến nơi rồi!

An Hạ dụi dụi mắt, cô đã ngủ thiếp đi lúc nào, mắt đảo xung quanh miệng lên tiếng hỏi:

-Đến rồi sao?

An Hạ bước ra ngoài, khuôn mặt cô liền hiện lên một vẻ tươi tắn, hạnh phúc. Đôi mắt lấp lánh lên. Trước mắt cô là một bãi biển xanh ngắt, sóng vỗ nhẹ vào bờ hòa với lớp cát trắng. Đó là cát trắng, An Hạ thích thú gồng chân chạy xuống cát.

A! Cảm giác thật mịn màng, tháo giày vứt tại đó chạy tung tăng dưới cát như một đứa trẻ. Boss ung dung rút tay vào túi quần đi xuống, cúi người nhặt giày cho An Hạ.

-Anh, xuống đây đi!- An Hạ cười tí mắt vẫy vẫy tay.

Boss chỉ mỉm cười. An Hạ đang nghịch nước, trời hôm nay nắng ấm nên nước biển cũng không quá lạnh, mặt biển dập dềnh vài con sóng, xô vào bờ và vỗ vào chân An Hạ, ướt sũng. Boss đi xuống, kéo cô lại và ôm vào lòng.

Anh cũng không hiểu, nhưng anh rất thích ôm người con gái này vào lòng. Mùi thơm của hoa oải hương dịu dịu cứ nhẹ nhàng xộc thẳng vào mũi, mang lại cho người khác cảm giác nhẹ nhàng, tinh khiết. Boss vùi mặt mình vào mái tóc của cô, anh nói:

-Đừng nghịch nữa! Cảm bây giờ!

Còn An Hạ thì vẫn chưa quen với cái cách thân mật với người khác, cô đỏ mặt, ấp úng nói:

-Anh, buông em ra! Người ta thấy bây giờ!

-Không có ai cả đâu!- Vừa nói, vòng tay Boss càng siết chặt cô lại.

An Hạ không biết nói gì, chỉ im lặng đứng yên để anh cứ ôm chặt lấy cô. Một cảm giác lạ dâng lên trong lòng cô, An Hạ đặt tay lên tim trong vô thức.

Nó...đập rất nhanh... cô đang hồi hộp...?

Cảm giác này....có phải là hạnh phúc?

Cứ như thế, thời gian cứ chậm chậm trôi qua, gió nhẹ nhàng vờn đùa trên bầu trời. Sóng biển đã lặng yên như sợ làm phiền đến hạnh phúc nhỏ nhoi của hai con người này.

Trên bãi biển, bóng một người con trai và một con gái. Chàng trai đang ôm lấy cô gái giữa bãi cát rộng mênh mông, họ trở nên nhỏ bé hơn bao giờ hết. Nhưng tình cảm họ dành cho nhau... chẳng bao giờ là nhỏ bé cả!!! Ánh mặt trời đã dần ló dạng sau đám mây, hắt lên hai con người này, bóng họ trải dài trên bãi cát trắng.

Không biết họ đã đứng như thế bao lâu, lát sau Boss mới buông An Hạ ra, anh vẫn nụ cười dịu dàng, hỏi cô:

-Đi thôi! Đây không phải là tất cả tôi dành cho em hôm nay.

-Dạ?- An Hạ không hiểu.

Trả lời cho câu hỏi của An Hạ, Boss kéo tay cô đi về phía trước.

Đến nơi, Boss dừng lại. Còn An Hạ thì vô cùng ngạc nhiên với quang cảnh trước mắt.

Đến nơi, Boss dừng lại. Còn An Hạ thì vô cùng ngạc nhiên với quang cảnh trước mắt.

Một ngôi nhà nhỏ nằm gần biển, được phủ lên một màu trắng nhũ, bình dị nhưng nó vẫn không mất đi nét nổi bật của riêng mình giữa bãi cát trắng chạy dọc bờ biển. Một cây cầu gỗ nhỏ được nối từ phía ngôi nhà ra nơi sóng biển dừng chân. Đầu trước đó là một du thuyền màu trắng sang trọng. Một cảm xúc hạnh phúc dâng trào lên trong An Hạ một cách mạnh mẽ, cô vẫn không thể tin trước mắt, tất cả như một giấc mơ. Boss....làm tất cả những điều này là vì cô. An Hạ quay sang nhìn Boss với đôi mắt đong đầy cảm xúc, còn Boss thì chỉ mỉm cười đáp lại ánh nhìn của cô.

-Hey, giám đốc!- Một người đàn ông trung niên từ trong thuyền bước ra, đập vai Boss.

Về dịu dàng vụt mắt, Boss trở lại với dáng vẻ đạo mạo hăng ngày nhưng điều đó vẫn không làm giảm đi sự thân thiện quá mức của người đàn ông trung niên đó với Boss. Người đàn ông đó liếc mắt nhìn An Hạ rồi cười với Boss:

-Giám đốc, giới thiệu đi! Cô gái xinh đẹp này là ai? Bạn gái giám đốc à?!

Boss nhướn mày, khoe môi cong lên tạo thành nụ cười nửa miệng.

-Ừ! Cô ấy là bạn gái tôi.

An Hạ thoáng đỏ mặt, miệng lẩm bẩm điều gì đó. Còn người đàn ông trung niên bỗng bật cười, rồi tiếp lời:

-Không ngờ có một ngày giám đốc Lâm cũng tìm được bạn gái ỉnh! Thôi, không làm phiền hai người nữa, mời hai vị lên thuyền.

Người đàn ông gặp người, ra dáng đang cung kính cúi chào. Boss lên tàu rồi giúp An Hạ lên, người đàn ông vào khoang lái nhưng vẫn ló đầu ra trên đũa:

-Hai người cứ tự nhiên, đừng để ý đến tôi. Tôi không thấy gì đâu! Ha ha!

Boss nhếch môi cười, vòng tay ôm lấy eo An Hạ kéo về phía mình, An Hạ rúc đầu vào vòng ngực của Boss. Cô ngượng.

-Chúng tôi sẽ tự nhiên!- Boss đáp.

Chiếc thuyền nhẹ nhàng chuyển động, mặt nước khẽ dao động. An Hạ và Boss đứng trên boong tàu, khi cảm thấy không còn tiếng người thứ ba, An Hạ gồng mặt lên, đánh nhẹ vào người Boss và nói:

-Sao anh lại nói cho anh ta biết, em là....bạn gái....của anh?

-Ừ thì em là bạn tôi, chẳng lẽ em không có giới tính à?

-Nhưng đâu nhất thiết phải nói rõ ra thế?- An Hạ lăm bằm.

Boss vuốt tóc cô rồi nói:

-Đừng lo, anh ta chỉ làm việc ở đây thôi không liên quan gì đến công ty đâu!

-Vâng!

-Anh ta tên là Trung, em cứ gọi tên đi! Giờ em muốn làm gì trước nào?- Boss mỉm cười hỏi.

Làm gì trước?

An Hạ ngẫm nghĩ một lúc rồi cười tươi đáp:

-Em muốn ăn!

Bụng cô sáng giờ chưa có gì cho vào và giờ nó đang biểu tình đòi ăn. Boss mỉm cười rồi để An Hạ ở đó, anh tiến vào bên trong khoang thuyền. An Hạ không để mình phải nhàm chán, cô quay sang đảo mắt nhìn mọi thứ, bốn bề là mặt biển xanh, con thuyền nhẹ nhẹ lướt đi trên mặt biển. Mùi mặn mòi của biển cả cuốn quện vào không gian đậm vị tinh khiết, trong lành của đất trời. Bầu trời trong xanh không một gợn mây, làm cho cô có cảm giác thật là xa vời a.

Gió nhẹ nhàng vờn đùa mái tóc đen bồng bềnh trên vai của cô, luồng quai áo của cô làm cho An Hạ có cảm giác mát lạnh. An Hạ nhắm mắt, khuôn mặt thả lỏng một cách tự nhiên, đôi vai để buông thả cùng với hai cánh tay.

Khoảng trời yên bình của An Hạ bỗng bị mùi thơm từ thức ăn làm mất đi. An Hạ hí hửng quay lại, thấy Boss với một bàn thức ăn, Boss không quan trọng mà quan trọng ở đây là cái bàn thức ăn đó có thể lấp đầy cái bụng trống của cô, An Hạ ngồi xuống rồi vui vẻ đáp:

-Vậy em không khách sáo nhé!

An Hạ cầm thìa lên ăn, vừa ăn An Hạ vừa cười tít mắt. Đúng là khi đói, ăn gì cũng ngon. Còn Boss, anh không ăn chỉ lặng ngắm An Hạ với niềm vui bé nhỏ của riêng mình.

Một lát sau.

-Oa! No rồi!- An Hạ xoa xoa cái bụng đã được làm đầy của mình.

Rồi như bỗng chợt nhớ cái gì, cô quay sang hỏi Boss:

-Ủa, sao này giờ anh không ăn?

Boss bật cười, nói bằng giọng trêu đùa cô:

-Còn gì cho tôi ăn sao?

An Hạ đỏ mặt, ước có cái lỗ nẻ nào cho cô chui xuống. Ăn xong rồi mới hỏi người ta. Boss mỉm cười rồi nói tiếp:

-Thôi, tôi không đói!

-Anh, em muốn bơi!

-Bơi?- Boss nhướn mày.

An Hạ mỉm cười, gật gật:

-Vào trong khoang, có tủ đồ đó!- Boss chỉ vào.

Tủ đồ?

Boss chuẩn bị hết cho cô?

Đừng nói là bikini a? Đừng đùa cô chứ???

An Hạ lấp bắp hỏi: L

-Anh...chuẩn bị đồ...cho em!

Boss nhướn mày, khóe môi giật giật nhếch lên.

-Không! Là vợ Trung.

Thì ra là vợ của anh ta. Phù! Một phút trước đầu óc cô bỗng đen tối, cô thấy mình thật biến thái a.

An Hạ vào khoang, mở tủ đồ. Đó là một chiếc áo phông màu vàng cùng một chiếc quần sooc jeans. Cô mừng là không phải mấy bộ đồ biến thái kia, bên cạnh còn đặt một dây buộc tóc đồng màu với màu áo. Cô gái đó thật chu đáo!

Thay đồ, vấn tóc cao. An Hạ giờ đã sẵn sàng để bơi lội. Nhưng... vừa bước ra, An Hạ lại thấy không vui, Boss vẫn trong bộ Âu phục với áo sơ mi màu trắng, tay áo xắn lên cao, không caravat, cổ áo mở rộng tạo ở anh một vẻ lãng tử.

-Sao anh không thay đồ?- An Hạ hỏi.

-Tôi không muốn bơi!- Boss đáp.

An Hạ nhăn mặt, dùng tay đẩy anh về phía khoang thuyền, nói:

-Vào thay đồ đi!

Boss chỉ cười rồi lại hôn vào trán cô, thanh âm trầm ấm vang lên, hòa vào làn gió biển dịu mát.

-Em cứ xuống bơi đi. Tôi....

-Hả?- An Hạ ngây ngốc.

-Không có gì!

An Hạ cũng thôi không hỏi nữa, cô từ trên mũi thuyền nhảy xuống nước, Boss đứng trên mũi thuyền, nhìn mặt nhìn xuống nước, nói vọng:

-Nè! Em biết làm như thế là nguy hiểm lắm không?

An Hạ ngoi lên từ mặt nước, cười tươi và đáp:

-Hi, không sao đâu! Đừng giận, lần sau em không thế nữa!

Nói rồi không kịp để Boss trả lời, An Hạ lặn xuống nước, giấu mình dưới làn nước trong xanh. Lát sau, An Hạ mới vùng mình lên, từng giọt nước cũng bắn lên không trung, ánh nắng hắt nhẹ lên cô bỗng chói rọi rõ trong mắt ai đó. An Hạ lại cười tươi rồi nói:

-Nước mát lắm! Anh xuống đây đi!

Boss lắc đầu, quay lại với công việc ngắm nhìn cô. An Hạ phụng phịu bơi về phía thang và leo lên thuyền. Ra khỏi nước, khí lạnh chợt bủa vây lại quanh cô, An Hạ run cầm cập. Boss cầm một cái áo tơi và khoác lên cho cô, ngồi xuống ghế, An Hạ hỏi:

-Sao anh không bơi?

-Tôi không thích!- Boss nhún vai đáp.

-Ít ra xuống cùng với em chứ?!-- An Hạ lắc lắc cánh tay của anh.

-Tôi...- Boss ngập ngừng.

-Dạ?- An Hạ nghiêng đầu hỏi.

Boss chỉ mỉm cười rồi đáp bằng giọng trầm ấm:

-Không có gì!

Rồi anh đứng dậy, về phía mũi thuyền để tận hưởng gió trời, An Hạ cởi bỏ áo xuống ghế, nói:

-Em đi bơi đây!

-Không được chơi nghịch nữa!- Boss dặn.

An Hạ nhìn về phía anh, một ý nghĩ vụt qu trong đầu cô. An Hạ mỉm cười, nhẹ nhàng tiến về phía anh.

Hai tay đưa thẳng về phía trước, chân cứ nhẹ nhàng tiến đến....

Đôi môi vẽ nên một nụ cười...

-Bơi cùng em nhé!- An Hạ cười to.

Ừm!!!

Tiếng một vật rơi xuống nước bỗng vang lên... Boss đã rơi xuống nước do không để ý và bị An Hạ nghịch ngợm đẩy xuống...

Nhưng...

Trái với suy nghĩ của cô, Boss ngoi lên nhưng lại chìm xuống, cả người quẫy đạp dưới nước, khuôn mặt có chút hoảng sợ, miệng không ngừng gọi tên cô:

-An Hạ! An Hạ!!!

Bỗng nhiên linh tính chẳng lành trỗi dậy trong cô, An Hạ cố nặn ra một nụ cười để xóa đi cái linh tính đó.

-Anh đừng đùa em nữa! Bơi đi!!!

-An Hạ! An Hạ!

Nhưng đáp lại câu hỏi của An Hạ, vẫn là cái cách Boss gọi tên cô... có chút sự hốt hoảng.

Lần này, An Hạ không thể cười được nữa, trong đầu cô dần định hình được chuyện đang diễn ra nhưng đến khi nhận thức được rõ mọi chuyện thì...

Mặt biển đã thôi dao động, không còn ai đó đang quẫy đạp và gọi tên cô.

Mặt biển đã ôm trọn người con trai đó vào bên trong lòng của nó. An Hạ bắt đầu thực sự cảm thấy bất an, hoảng sợ, cô thẳng thốt gọi to:

-Anh Nguyên! Anh Nguyên!!!

Im lặng...

-Anh Nguyên! Anh Nguyên....

Im lặng...

-Anh Nguyên! Anh Nguyên! Trả lời em đi! Anh Nguyên! Đừng đùa nữa!!!

Đáp lại tiếng gọi của An Hạ vẫn chỉ là sự im lặng, mặt biển vẫn bình lặng như thế, bầu trời vẫn trong vắt không một gợn mây, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua. Chiếc thuyền đã dừng lại từ nơi này...rất lâu rồi. Người đàn ông tên Trung đó chạy ra.

-Cô An Hạ, có chuyện gì thế?

An Hạ quay lại. khuôn mặt trắng bệch, khóe mi ngân ngấn nước, miệng lắp bắp, tay run run chỉ xuống nước:

-Anh Trung! Anh... anh Nguyên!

An Hạ nắc lên, Trung nhìn xuống khuôn mặt liên sa sầm liên nói:

-Trời! Cô An Hạ ơi, cô không biết sao? Giám đốc... không biết bơi!!!

Boss.... Không biết bơi!!! An Hạ giờ mới vỡ lẽ ra, nhịp tim bỗng nhói lên. Anh Trung trấn an An Hạ:

-Cô An Hạ! Cô đứng đây, tôi đi tìm.

Ừm!!!

Tiếng động đó lại vang lên lần nữa, anh Trung hét lên:

-Cô An Hạ! Cô An Hạ!!!

Không, làm sao cô có thể đứng đó chờ đợi được chứ?! Con người mà cô yêu quý kia đang bị đại dương vô tình nuốt vào. Lòng cô rạo rực như có cái gì thôi thúc, rồi nhảy xuống. Từng giây, từng phút này cô không thể đứng được nữa. Bản thân cô chính là người đã nghịch ngợm đẩy anh xuống.

...

...

Dưới làn nước xanh, An Hạ cố bơi để tìm lại anh. Cô phải tìm được anh, cô nhất định phải tìm được anh.

Anh Nguyên! Em xin lỗi!!!

Bơi một lúc, An Hạ thấy chàng trai đang nằm trong lòng đại dương, đôi mắt nhắm lại, An Hạ cố bơi nhanh... cô bắt đầu cảm thấy khó thở nhưng vẫn cố để bơi tới. Cô sợ là chậm trễ chỉ một giây thôi cô sẽ không cứu được anh. Càng lúc áp suất của nước càng đè nặng lên phổi. An Hạ càng lúc càng cố bơi về phía anh. Phổi cô như càng lúc càng bị ép chặt lại. Khó thở, nhưng cô phải cố.

Một chút nữa thôi... chỉ cần một chút nữa.

An Hạ cứ bơi, bơi đến phía thân ảnh đang lững lờ giữa lòng nước của đại dương kia.

Một chút nữa... Khó thở quá!!! Cô thật sự thấy rất khó thở.

Chỉ một chút nữa...

Một chút nữa....

Ào!!!

An Hạ từ dưới mặt nước ngoi lên, mái tóc được vắn cao giờ đã rũ rượi, dây buộc tóc đã rơi ra từ lúc nào. An Hạ thở dốc để hít không khí mà này giờ cô đã hao tổn. Cánh tay nhỏ mảnh của cô vẫn cố giữ một người đàn ông cao lớn. Anh ta vẫn nhắm tịt đôi mắt lại, nước rũ từ tóc xuống mặt. Trên thuyền, Trung lo lắng gọi to:

-Cô An Hạ! Cô không sao chứ?

-Tôi...không sao!- An Hạ nói trong hơi thở.

An Hạ thở mạnh hơn, cô đưa mắt nhìn Boss trong tay mình. Anh giờ đây không còn với dáng vẻ đạo mạo của thường ngày nữa, anh...thật thâm hiểm, yếu đuối...

Tim An Hạ bỗng nhói lên, nó đập hăng đi một nhịp. Cô khẽ thì thầm vào tai anh:

-Em...xin lỗi...anh Nguyên!- An Hạ ngẩng đầu nói với Trung- Anh Trung, cho thuyền vào bờ đi!

-Hả...à vâng!

An Hạ một tay giữ chặt lấy cả người Boss, tay kia cố bơi vào bờ... Đến bờ, cô đặt anh trên cát, thở dốc, cũng may nhờ sức nâng của nước nên không mất sức bao nhiêu, du thuyền đã cập bến lúc nào. Anh Trung chạy đến, hốt hoảng hỏi:

-Cô An Hạ! Giám đốc sao rồi?

An Hạ không trả lời, cô để hai tay mình chắp lên nhau rồi đặt lên ngực trái của anh, cách vị trí của tim hai đến ba mét.

Cô ấn xuống...mỗi lần ấn, người Boss giật nhẹ lên. Nước từ khóe miệng tuôn ra.

Tĩnh lại đi!

Tĩnh lại đi...! Xem như em van xin anh! Tĩnh lại đi...!

-Khụ... Khụ...- Boss ho sặc sụa.

-Sắp tỉnh rồi! Một chút nữa thôi! Cô An Hạ, hô hấp nhân tạo đi!- Anh Trung lay An Hạ nói.

-Hả?- Tay An Hạ khựng lại, mắt mở to hết cỡ.

-Hô hấp nhân tạo đi!- Trung lặp lại.

An Hạ nhìn Boss, anh vẫn nhắm đó, đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Đầu óc An Hạ suy nghĩ chậm hơn mức bình thường. lát sau, An Hạ với khuôn mặt vẫn còn hơi ửng đỏ, cô hít mạnh để nén không khí, mắt nhắm lại rồi cúi xuống.

...

...

Đôi mắt An Hạ mở to đầy ngạc nhiên, cô nhớ là....cách đây chưa đầy một phút trước, môi cô và môi Boss vẫn còn cách nhau một khoảng không quá gần nhưng cũng không quá xa nhưng sao giờ đây...

Đôi môi hai người quấn lấy nhau, Boss chà xát đôi môi mỏng của cô, đôi môi hai người quấn lấy nhau. An Hạ vùng vẫy đẩy anh ra nhưng Boss càng vòng tay ôm chặt lấy cô, áp cả người cô vào vòm ngực anh. Còn Trung, thì lấy tay bịt mắt miệng cố nhịn cười, anh nói giọng trêu đùa:

-Úi! Tôi không thấy gì! Không thấy gì đâu nhá!

An Hạ cảm thấy mặt mình nóng bừng, cô càng cố vùng vẫy thì Boss lại càng siết chặt vòng tay hơn.

Đôi môi An Hạ mềm mại, ấm nóng, môi Boss mát lạnh. Tất cả hòa quyện tạo một vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi.

Một lúc sau, Boss buông An Hạ ra, đôi môi nhợt nhạt bỗng vẽ nên một nụ cười. Anh Trung đỡ Boss ngồi dậy, An Hạ thì vẫn còn đứng hình, Boss hokhẽ, An Hạ giật mình, rồi đánh mạnh vào ngực anh, nói:

-Anh...

-Em đang đánh người bị thương đây!- Boss trêu đùa.

An Hạ giờ mới như thức nhớ ra, cô cuống quýt hỏi:

-Em...em xin lỗi! Anh không sao chứ?

-Tôi không sao!

-Được rồi, giám đốc vào tắm đi kẻo bị cảm ă!- Nói rồi Trung đỡ Boss vào nhà, An Hạ leo đèo đi theo.

Trong lúc Boss đi tắm, An Hạ ngồi trên sofa đắm chiêu suy nghĩ. Trung từ ngoài bước vào, nói:

-Cô An Hạ! Nếu không có đồ thì cô cứ lên lầu lấy tạm đồ vợ tôi.

An Hạ gật đầu lấy lệ rồi chìm vào lại trong dòng suy nghĩ, rồi...cô bỗng cất tiếng:

-Anh Trung...!

Trung quay lại.

...

Thời gian thấm thoắt trôi, một ngày hẹn hò của An Hạ cũng sắp hết. Trời bắt đầu nổi gió mạnh, các cành cây bị lay động, vài hạt mưa lất phất rơi. Suốt quãng đường, An Hạ không nói gì, cô cứ dõi mắt ra phía ngoài. Boss thấy lạ, anh cất tiếng:

-An Hạ!

Không trả lời...

-An Hạ!

Không trả lời....

Chẳng phải mọi khi cô nói nhiều lắm sao?

Boss dừng xe lại. Do dừng đột ngột nên theo quán tính An Hạ ngã chúi về phía trước, Boss đưa tay ra đỡ, An Hạ quay nhìn anh, Boss cất giọng hỏi:

-Chuyện gì?

-Dạ?

-Em không thấy này giờ em lạ lắm sao?

Một thứ cảm xúc bỗng xuất hiện nơi đáy mắt An Hạ, cô khẽ nói:

-Anh...

Boss nhướn mày chờ câu nói tiếp theo, nhưng... An Hạ bỗng đưa tay đánh mạnh vào người anh, lên giọng trách mắng:

-Anh là đồ ngốc! Là một tên ngốc! Anh biết... biết... em lo cho anh lắm không!- Một giọt nước mắt vô tình lăn xuống gò má An Hạ.

Phải, đến giờ đôi bàn tay cô vẫn còn run. Tim vẫn đập nhanh khi nghĩ lại việc xảy ra lúc sáng, cô không thể tưởng tượng được, nói đúng hơn là không dám nếu sự việc diễn ra theo chiều hướng xấu hơn thì sao?

Khóe mi đọng nước mắt, cô cảm thấy sống mũi mình cay xè.

-Tại sao không nói? Không nói là anh không biết bơi, tại sao vẫn thả nhiên để em đẩy xuống? Tại sao???- Từng câu nói là từng giọt nước mắt cứ rơi xuống, vô tình. Đau, cô đau lắm.

Sợ, cô cũng sợ lắm! Cô sợ mất anh. Tình yêu của cô chỉ vừa mới chớm nở. Cô vẫn còn ước mơ, mơ như bao cô gái khác. Mơ về một cuộc sống với một gia đình nhỏ, một cuộc sống điều viên... Cô vẫn còn mơ về những ngày tháng hạnh phúc.

Boss từ nãy giờ im lặng không nói, đôi mắt vẫn phẳng lặng không gợn lên một chút cảm xúc, vì nó thật sự không có cảm xúc hay do lớp sương mờ che phủ nên không thể thấy được cảm xúc bên trong đó. Boss đưa tay kéo cô vào lòng, An Hạ ngoan ngoãn rúc đầu trong lòng Boss.

Im lặng... một bầu không khí im ắng bao trùm không gian trong xe. Không quá nặng nề, cũng không hẳn nhẹ nhàng. Không gian im ắng được hòa với nhịp thở đều đều của hai con người.

Lát sau, Boss mới cất tiếng:

-Không sao! Mọi chuyện ổn rồi! Không phải lỗi của em đâu. Em nên nhớ rằng dù có bất cứ chuyện gì tôi cũng sẽ luôn ở bên em mà!

An Hạ nguây nguây đầu như ra chiều đã hiểu.

Reng... reng.

Tiếng chuông điện thoại Boss vang lên phá vỡ bầu không khí, An Hạ giật mình thoát khỏi vòng tay của Boss, khuôn mặt ửng đỏ lên.

-Alo!... Mẹ?- Boss nói có phần ngạc nhiên.

-...

Thoáng chốc, khuôn mặt Boss có chút sa sầm, đôi mắt bỗng dấy sóng, đến một lúc sau, anh mới lên tiếng đáp một cách khó nhọc:

-Được rồi, con sẽ về liền!

Đập máy, Boss khẽ thở dài. Quay qua, đã thấy đôi mắt lấp lánh đang nhìn mình, An Hạ cất giọng lo lắng hỏi:

-Anh, có chuyện gì sao?

Boss kéo cô lại, đặt lên môi cô một nụ hôn. An Hạ giờ đây cũng không phản kháng, cô nhắm mắt lại đôi môi khẽ mở như để đón nhận nụ hôn của anh. Nhưng... nụ hôn lần này không giống như mọi lần, nó gấp gáp và An Hạ cảm thấy như đang có gì lo lắng.

Lát sau, Boss mới buông An Hạ ra, khẽ nói:

-Hứa với tôi! Dù có chuyện gì, thì chúng ta phải luôn tin tưởng nhau.

-Vâng! Em sẽ luôn tin tưởng anh!

Boss không nói gì, chỉ tiếp tục lái xe về nhà. Trời cũng đã chập choạng tối, trời cũng bắt đầu nổi giông như báo hiệu một thời tiết xấu, một chuyện chẳng lành sẽ đổ bộ đến.

oOo

Nhà họ Lâm.

Boss rút tay vào túi quần, thông dong bước vào.

Phòng khách.

Boss đảo mắt nhìn xung quanh rồi nhếch mép cười lạnh.

Tề tụ đông đủ nhỉ?!

Ngoài bố mẹ Boss, Phong còn có hai người con gái. Một người với mái tóc xoăn nhẹ, đôi mắt đeo kính áp tròng màu xanh, người con gái còn lại sở hữu một vẻ đẹp thiên thần, chiếc váy trắng khiến cô trở nên thanh thoát như không vướng bụi hồng trần.

-Anh hai! Về rồi à?! Ngồi đây!- Phong tươi cười nói.

Ánh mắt của những người khác đồng nhất quay qua nhìn anh. Ánh Nhi nhìn anh đầy yêu thương, khẽ thốt lên:

-Vũ... Nguyên.

Nhưng đáp lại yêu thương của Ánh Nhi chỉ là cái nhìn hờ hững và giọng nói lạnh băng, không chút cảm xúc của anh:

-Chưa chết à?!

-Anh hai! Anh nói gì vậy? - Phong hốt hoảng nói.

-Nguyên, con sao thế?

Mẹ Boss cũng lên tiếng, giọng bà run run. Tay bà nắm chặt lấy tay chồng mình, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi. Chứng tỏ bà đang rất lo lắng.

Còn Ánh Nhi cúi mặt sau câu nói của Boss, sống mũi cay xè. Từng chữ phát ra từ miệng anh như từng nhát dao cửa sâu vào trái tim của cô. Lát sau, Ánh Nhi ngước lên, nuốt nước bọt rồi nở một nụ cười ngượng ngạo, cô đáp:

-Ừ! Chết rồi! Và hồn đang hiện về đây đây!

Còn Bảo Lam, thì chồm người thì thầm gì đó vào tai Boss và anh nhếch mép cười, khẽ đáp lại:

-Chuyện xưa à?! Hãy nói lại với cô ta là, cô ta chẳng đáng để tôi nhớ. Và cả cái quá khứ xuẩn ngốc mà cô ta cho là đẹp đẽ đó.

Đôi mắt Bảo Lam ánh lên nét hốt hoảng, có chút hần học rồi lại quay sang nói gì đó với Ánh Nhi nhưng cô chỉ cười.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, có một cái gì đó thật nặng nề bao trùm lên nơi đây. Không một tiếng nói, mỗi người chìm trong một luồng suy nghĩ riêng của mình.

-Chị Ánh Nhi! Chị về đây là định ở lại luôn hay chỉ chơi mấy ngày rồi quay về Mỹ? - Phong vui vẻ lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

-Chị cũng không biết nữa! - Ánh Nhi mỉm cười đáp.

-Ánh Nhi! Đạo này thấy cháu hay tham dự nhiều hội thảo nhỉ? - Bố Boss hỏi.

-Dạ, thật ra cũng có một phần công sức của Bảo Lam, vì cháu mà bạn ấy chạy đôn chạy đáo rất nhiều. Bảo Lam nhìn thế chứ giỏi lắm đấy ạ!

Bảo Lam nghe được thế cười hì hì. Bố Boss liền tán dương Ánh Nhu. Rồi mọi người cứ xoay quanh hỏi Ánh Nhi và Bảo Lam nhưng tuyệt nhiên không có tiếng của Boss, anh vẫn điềm nhiên ngồi quan sát họ nói chuyện.

Cứ thế, kể hỏi người trả lời một cách ngượng ngạo, thời gian cứ lặng lẽ trôi qua. Đường như không thể chịu được cái không khí căng như dây đàn này, Boss liền đứng lên nói:

- Mẹ, đây là lý do phải không?

17. Chương 17 : Sinh Nhật

“Cứ tưởng mình đã biết tất cả về anh.

Nhưng...rồi em bất chợt nhận ra... em không hiểu gì về anh cả.”

Thời gian thoát trôi như thoi đưa, ngoảnh đi ngoảnh lại đã gần sắp tới Noel rồi! Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, những ngày cuối năm mỗi một người đều bận bịu với công việc của riêng mình, nhip sống vốn đã trôi nhanh giờ lại càng trôi nhanh hơn với tốc độ chóng mặt. An Hạ cũng không phải là ngoại lệ.

Những ngày cuối năm với hàng tá dự án quảng cáo, phim rồi lại tới đĩa nhạc của từng ca sĩ. Chưa kể đến là các show diễn thời trang mùa đông của các nhà thiết kế đã ngổ lờ muốn hợp tác với các anh chàng, cô người mẫu của TCB từ đầu tháng Mười.

Sau một ngày hẹn hò, An Hạ quay lại với guồng máy làm việc cũ. Cứ tưởng được trở thành “bạn gái Boss” thì sẽ được nhàn hạ hơn, nhưng đời mấy ai biết được chữ “ngờ”.... càng lúc cô càng bị áp bức, bóc lột sức lao động. Đã vậy, sức sống mà cô đã tích lũy trong hai mươi ba năm sống trên đời đã bị vắt kiệt hoàn toàn chỉ sau một chuyến công tác bốn ngày. Nói là công tác nhưng chỉ là chuyến đi hai người, có thể đối với Boss là bình thường nhưng đối với của cô nó....quả thật không bình thường chút nào! Từ đầu cho đến lúc kết thúc chuyến công tác An Hạ đã không ngừng tưởng tượng ra bao nhiêu viễn cảnh. Tốt có, đen tối cũng có. Cô thật không ngờ đầu óc của mình lại phong phú đến mức đó.

Hôm nay, Boss đã đi đâu đó. An Hạ được nghỉ ngơi và đương nhiên cô sẽ không phí hoài mấy giờ đồng hồ quý giá đó. An Hạ nằm dài trên bàn, miệng lẩm bẩm than thở.

“Tinh”

Nằm được một lát, tiếng thang máy kéo cô trở về thực tại. An Hạ nhồm dậy, uể oải nói:

-Anh vừa mới đi đâu thế?

Boss mỉm cười, cúi người đặt nhẹ một nụ hôn lên khóe mắt cô rồi anh mới đáp:

-Tôi đi ký hợp đồng. Dự án phim lần này sẽ do công ty The Sun tài trợ.

-The Sun? Nghe quen quen nhỉ?- An Hạ đi tới máy pha cà phê vừa ngẫm nghĩ

Boss cười nhẹ. Em đã bao giờ để tâm đến mấy chuyện trong làng giải trí đâu mà biết ai?

-Chết! Hết cà phê rồi! Đợi chút, em đi mua.

An Hạ chạy vội đi.

Phải công nhận một điều là An Hạ có thành tích đi mua cà phê rất đáng nể, một gói cà phê thôi mà cô đã đi mất nửa giờ đồng hồ. An Hạ lên đến tầng mười, đi được vài bước...đôi chân cô bỗng khựng lại trước cửa phòng Boss, cánh cửa hé mở, An Hạ dỗi mắt vào...

Đôi mắt cô mở to, đồng tử dần hết cỡ.

Boss... đang hôn một cô gái khác.

Chỉ với hai người, một nam một nữ trong một phòng. Boss, anh đang làm gì vậy?

Nhói, bỗng ở ngực cô có cái gì nhói lên, cảm giác như có một vật gì đó sắc nhọn vô tình đâm thẳng vào. Đau, cô thấy tim mình đập nhưng cái đó giống như đó đang nhói đau lên từng cơn. An Hạ dùng tay che miệng để không bật ra tiếng.

-Cô làm cái quái gì vậy?- Boss đẩy cô gái đó ra, lạnh lùng nói.

Cô gái đó cười nhẹ rồi dịu dàng đáp:

-Chỉ là một cách chào hỏi thôi mà!

-Trịnh Ánh Nhi, tôi không ngờ dạo gần đây cô sống thoáng thế đó?!-- Boss nói bằng giọng đầy chế giễu.

Ánh Nhi cười, nhưng An Hạ cảm nhận đó là một nụ cười đầy chua chát, Ánh Nhi khẽ đáp:

-Sao thế? Vẫn không có chút tình cảm gì với em sao? Đã gần chín năm trời mà anh vẫn lạnh lùng với em như vậy sao?

-Lúc trước, lúc này hay cả về sau cô cũng đều không có nghĩa lý gì với tôi cả. Giờ cô biết được điều mà cô muốn biết rồi, mời cô về cho!-- Boss vẫn dán mắt vào màn hình máy tính, không ngược nhìn Ánh Nhi một lần.

Đã bao lần rồi nhỉ?

Ánh Nhi cũng không thể nhớ nổi đã bao nhiêu lần cô bị anh xua đuổi chẳng khác một thứ dịch bệnh. Nhưng.... Cô vẫn mặt dày bám theo anh chỉ bởi bạch thử “cô yêu anh”

Ánh Nhi nghĩ gì đó rồi mỉm cười, đáp:

-Em đáng ghét lắm sao?

-Cô như thế nào đối với tôi chẳng có gì quan trọng cả.

An Hạ dựa vào tường. Bao nhiêu câu hỏi xoay vòng trong đầu cô. Cô gái đó là ai? Cô ấy có quan hệ gì với Boss?

Đôi tay đặt hờ giữa không trung, chỉ cách nắm cửa vài milimet. Chỉ cần cô với tới chút nữa, mở nó ra và hỏi thôi...

Nhưng...

Từ phía sau, một bàn tay to lớn giữ chặt cả người cô lại, dùng một tay bịt miệng cô. An Hạ bỗng hoảng sợ, đánh rơi gói bịch café. Người đó khẽ cười nhẹ rồi thì thầm vào tai cô:

-Để họ có chút không gian riêng nào!

Vũ.... Phong....!

Hơi thở của anh phả vào tai cô, làm cô rùng mình. Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, cô không biết họ còn đang nói gì trong đó. Thời gian trôi qua bấy giờ thật lâu. Muốn thoát ra khỏi vòng tay của Phong nhưng sức khỏe của một người đàn ông và một người con gái như cô khó mà để thoát ra. Cô dùng hết sức để gỡ tay của anh trên miệng xuống, cô vội vã nói:

-Buông em ra!

-Không, như vậy không tuyệt sao?-- Phong cười rồi thì thầm lên vai cô.

An Hạ vùng vẫy. Nhờ Boss ra mà thấy cảnh này thì sẽ ra sao chứ?

-Đừng đùa nữa Phong, buông em ra!

-Không!-- Phong vẫn ương bướng ôm chặt cô.

An Hạ cố gỡ mạnh tay anh ra.

-Buông ra!-- An Hạ hất mạnh tay anh, đôi mắt hằn lên sự tức giận.

Phong nhìn cô có chút ngạc nhiên rồi mỉm cười đáp:

-Ok bình tĩnh nào! Anh buông em ra rồi!

Vẫn là nụ cười đó nhưng... sao cô cảm thấy nó có gì thật khác.

An Hạ nhìn Phong bằng đôi mắt khó hiểu. Có phải do cô tưởng tượng quá không?

Nhưng...

Đây dường như không giống với Vũ Phong mà cô đã từng biết!

-An Hạ!- Tiếng của Boss vang lên.

An Hạ thu tầm mắt lại, quay lại.

Giờ An Hạ mới được nhìn ngắm rõ cô gái tên Ánh Nhi này... Cô ấy rất đẹp, một vẻ đẹp sắc lạnh, kiêu sa nhưng vẫn có chút gì đó thật dịu dàng, mái tóc nâu xoăn nhẹ.

Đôi mắt...

Đôi mắt cô ấy. Cô ấy có một đôi mắt rất quen...

Ánh nhìn đó... cô đã thấy ở đâu... nó rất quen thuộc những tưởng như cô đã gặp rất nhiều lần...

Có một người.... người đó cũng có ánh nhìn như cô ấy.

Cô đã thấy, phải, cô đã thấy ánh nhìn đó ở đâu rồi. Đó là một cái nhìn lạnh lùng nhưng nơi đáy mắt vẫn đang đầy cảm xúc. Đôi mắt này, màu nâu nhạt...

Không, chắc lại là do cô tưởng tượng thôi....

Ánh Nhi mỉm cười, tiến gần đến An Hạ nói:

-Chào cô! Tôi là Trịnh Ánh Nhi, rất vui được làm quen với cô.

-Tôi cũng rất vui được gặp cô, tôi tên là Trương An Hạ!- An Hạ cười gượng đáp.

-Cô có thể đi được rồi!

Ánh Nhi định nói gì nhưng Boss cắt ngang, Ánh Nhi mỉm cười rồi đáp:

-Tôi sẽ đi mà! Phong, chị đi nhé!

-Vâng, thưa nữ hoàng. Chúc nữ hoàng thượng lộ bình an!- Phong cúi người cung kính chào.

Ánh Nhi bật cười, An Hạ thì hết từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Vũ Phong cũng biết cô gái này sao?

Ánh Nhi, cô ấy là ai?

-An Hạ, café đâu?- Boss hỏi khi Phong cũng đã quay xuống.

An Hạ mới giật mình, cúi người nhặt bịch café lên. Đầu óc cô vẫn quay cuồng với những câu hỏi, cô buột miệng hỏi;

-Anh, cô ấy là ai?

-Đừng để tâm làm gì? Chỉ là một kẻ không gọi mà đến thôi!- Boss nhếch môi cười lạnh.

An Hạ không nói, tiến đến máy pha café, Boss nhìn cô nhú mày rồi lên tiếng:

-Hôm nay em bị làm sao thế? Bình thường không dặn em cũng mua lần hai gói café về sao lần này lại mua có một gói thế?

-Á, em quên mất. Hi, để em đi mua thêm!- An Hạ cười trừ đáp.

-An...

Chưa kịp để Boss nói hết câu, An Hạ đã vụt chạy đi xuống dưới.

Cô hoảng ghê mà! Không hiểu làm sao nữa.

Lững thững đi ra cửa....

-An Hạ!

Tiếng một cô gái gọi cô, giọng nói này khá quen. An Hạ quay lại.

Mái tóc xoăn nhẹ tự nhiên....

Đôi mắt màu nâu nhàn nhạt... có ánh nhìn khá sắc lạnh.

Nụ cười nhạt đã thường trực trên môi cô gái ấy từ lúc nào.

....

Quán café Góc phố.

Đây có thể xem là quán café có địa thế đẹp nhất. Nó tọa lạc trên con đường mới. Khuôn viên rộng rãi, cây cối được trồng khá nhiều khiến người ta bước vào có cảm giác như được hòa hợp với thiên nhiên. Quán được xây theo kiểu kiến trúc Việt Nam xưa, có âm hưởng hài hòa.

Ở một góc trong quán café.

Ánh Nhi và An Hạ ngồi đối diện nhau. Họ cứ im lặng như thế, An Hạ thì dùng ống hút nghịch nghịch ly bạc sữa đá của mình, còn Ánh Nhi cứ hết nhìn ly cam vắt lại đôi mắt vào khoảng không. Bầu không khí im lặng như đè nặng lên hơi thở của hai người con gái. Nhịp thở đều đều dần trở nên gấp gáp. An Hạ vẫn thắc mắc, chẳng phải cô chỉ mới biết Ánh Nhi cách đây chưa đầy hai mươi phút sao?

-An Hạ!- Ánh Nhi khẽ lên tiếng.

-Dạ?

Ánh Nhi nhìn An Hạ bằng ánh mắt khó hiểu. Vẫn là ánh nhìn đó, cô cứ mãi nghĩ nhưng vẫn không thể nhớ được cô thấy ánh nhìn đó ở đâu. Nó hữu hình nhưng sao cô lại khó nắm bắt đến thế? Hay phải chăng cô đã bỏ quên điều gì?

Đôi mắt Ánh Nhi cong lại, con ngươi màu cà phê sữa nhàn nhạt sáng lên. Ánh Nhi cười nhẹ rồi cất giọng hỏi:

-Cô là.... bạn gái của anh Nguyễn.

-Dạ? Sao...sao chị biết?- An Hạ suýt sặc nước.

Ánh Nhi lại mỉm cười rồi đáp:

-Cô không cần biết đâu. Đúng rồi, cô đang hẹn hò với anh Nguyễn.

-Dạ...- An Hạ đỏ mặt lí nhí trả lời.

Ánh Nhi vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi nhưng nó đã sớm trở nên gượng gạo hơn trước. Có cái gì nóng, tạo cho Ánh Nhi cảm giác khó chịu tại nơi cuống họng. Ánh Nhi uống một ngụm cam vắt.

Đắng....

Nếu cô không hỏi thì chắc sẽ có câu trả lời và cô sẽ còn mơ đến ngày người con gái đi bên anh là cô chứ không phải cô gái đang ngồi đối diện cô.

-Cô yêu anh ấy không?

-Dạ... em và anh ấy đã trải qua nhiều chuyện, dở khóc dở cười. Ban đầu, em một mực phủ nhận tình cảm của mình, nhưng càng chối bỏ nó lại càng dấy lên. Đến giờ thì em biết rõ: em yêu anh Nguyễn.

An Hạ mỉm cười ngọt ngào. Ánh Nhi bỗng bật cười. Biểu hiện của An Hạ chẳng phải rất giống cô ngày đó sao. Đôi mắt sáng lấp lánh, giọng nói đầy yêu thương khi nói đến người mình yêu.

-Cô biết ngày mai là ngày gì không?

-Mai Noel!

Ánh Nhi mỉm cười lắc đầu, rồi nhìn thẳng vào An Hạ hỏi tiếp:

-Cô biết sinh nhật của Nguyên ngày mấy không?

-Sinh nhật? Em.... Em không biết!

-Cô nói cô yêu anh ấy mà đến cả ngày sinh nhật của anh ấy mà cô còn không biết sao.?!

An Hạ bỗng cảm thấy nhói lên trong tim. Phải chăng cô quá vô tâm, cô chỉ muốn được anh quan tâm, được anh che chở nên vô hình chung cô chỉ muốn được che chở mà không quan tâm gì đến Boss.

-Nguyên sinh ngày 24/12, đúng hôm Giáng Sinh.

-...

An Hạ vẫn im lặng không nói. Nghịch nghịch ly nước.

-Tôi không hiểu “yêu” trong cô là gì? Đến ngày sinh nhật mà còn không biết. Vậy cô biết gì về anh ấy? Cái tên, lai lịch, tuổi tác?

-....

Vẫn im lặng.

An Hạ không nói bởi vì Ánh Nhi nói đúng. Ngoài cái tên, gia thế, địa vị trong xã hội, tuổi tác ngoài ra cô không biết gì về anh cả.

-À, chắc cô cũng thắc mắc lắm! Tại sao tôi lại quen biết bạn trai cô nhỉ?

Giờ thì Ánh Nhi đã khiến An Hạ phải ngước lên, đưa con ngươi đen láy, phẳng lặng như nước hồ thu nhìn Ánh Nhi. Khóe môi Ánh Nhi cong lên tạo thành nụ cười nửa miệng. Đôi mắt ráo hoảnh vào không gian vô tận, giòn nhẹ nhàng như chìm vào mảnh ký ức.

Tất cả như một đoạn phim được tua lại chậm...

-Vào chín năm trước.... tôi và Nguyên....

....

Không biết tự bao giờ, khuôn mặt An Hạ chẳng còn nét tươi tắn như lúc sáng nữa. Nó bỗng đượm buồn, cô khẽ cụp mắt xuống, hàng lông mi dài chelấp đi đôi mắt để không ai biết cô đang buồn.

Ánh mắt thôi không phẳng lặng hay sáng lấp lánh nữa. U buồn bao phủ lên nơi đáy mắt của An Hạ.

I could go back to every laugh,

But I don

t wanna

go there anymore,

And I know all the steps up to your door,

But I don

t wanna

go there anymore.

Talk to the wind, talk to the sky,

Talk to the man with the reasons why,

And let me know what you find.

Bài hát Come in with the rain vang lên. An Hạ giật mình lôi điện thoại ra:

-Alo!

-Em đi mua café đến giờ là được gần một tiếng hai mươi tám phút rồi. Café khó tìm đến thế à?

-Dạ em xin lỗi! Em về liền!

An Hạ đứng dậy, cố mỉm cười thật tươi và nói:

-Chào chị em về!

-Nguyên không thích uống loại café đó đâu. Anh ấy thích uống loại café Espresso của Ý. Còn loại của cô mua thì chỉ để uống như nước lã thôi!

An Hạ cắn chặt môi. Lòng nhói đau. Tim quặn thắt.

Rồi cô bước ra khỏi quán. Lững thững trên con đường về, cô không quên ghé qua trung tâm thương mại để tìm loại café đó nhưng không có. Bước ra ngoài.

An Hạ vẫn chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn. Thanh âm từng câu chữ của Ánh Nhi vẫn âm vang trong tâm trí cô. Từng chữ như đánh mạnh vào tim cô.

Bạn gái...

Có phù hợp không trong khi cô không hiểu gì về anh cả.

Cứ tưởng đã hiểu hết về anh... nhưng rồi mới chợt nhận ra... em không biết gì về anh cả.

Rầm!

Trong lúc vừa đi vừa suy nghĩ An Hạ đâm sầm một người, cô ngẩng mặt lên. Đó là khuôn mặt quen thuộc với ngũ quan hoàn hảo, cái vẻ lạnh lùng vẫn luôn thường trực.

Boss nhíu mày nói:

-Em bị làm sao thế? Đi không để ý gì hết là sao?

An Hạ giờ mới nhận ra là cô đã lên đến tầng mười từ lúc nào. An Hạ mỉm cười và khẽ nói:

-Xin lỗi!

Boss đưa tay kéo cô vào lòng, định đặt lên môi cô một nụ hôn....

Nhưng...

An Hạ nghiêng đầu sang chỗ khác và tránh, đôi mắt của Boss thoáng có chút ngạc nhiên và không vừa lòng. An Hạ đẩy anh ra và nói:

-Xin lỗi! Em hơi mệt!

Boss không nói, hai tay đút vào túi quần, lưng tựa vào tường. An Hạ vẫn chăm chú pha café.

Nếu cô biết được nhiều về anh hơn thì hay nhỉ?

Anh đối với cô vẫn là một ẩn số. Ánh Nhi.... Cô ấy biết rất rõ Boss.

Cô đã tự dặn lòng rằng do Boss và Ánh Nhi biết nhau lâu hơn, nhưng sao lòng vẫn nhói đau. Câu chuyện chín năm về trước được An Hạ tái diễn mờ mờ ảo ảo trong tiềm thức.

Ánh Nhi cũng yêu Boss....

-An Hạ!

-Dạ?- An Hạ như sực tỉnh, nhìn Boss.

Anh nhíu mày nhìn cô rồi đưa mắt nhìn sang bên cạnh. An Hạ cũng nhìn theo, cô bỗng giật mình nói:

-Ồi! Xin lỗi em! Em lơ đãng quá.

-Hôm nay em bị làm sao thế?

-Hi, không có gì. Chắc tại em mệt thôi, mấy ngày nay đêm nào cũng tăng ca.

Boss đi tới, cầm tách café, nhìn cô rồi nói:

-Mai em nghỉ đi!

-Dạ?

-Nếu mệt thì ở nhà nghỉ, mai khỏi đi làm!- Boss lạnh lùng lặp lại.

-Không sao! Em ổn mà!

-Đây là lệnh!

An Hạ thở hắt ra. Nhìn theo bóng Boss bước vào phòng, cô nhắc từng bước chân khó nhọc đi theo. Anh uống một ngụm café rồi dán mắt vào màn hình máy tính. An Hạ đứng ngay cửa nhìn anh, đôi mắt không giấu được nét buồn.

-Anh...!

Boss ngược lên nhìn cô. An Hạ cười nhạt rồi tiếp lời;

-Anh không thích loại café này đúng không?

-Ai nói em thế?

-Em hỏi đúng không mà!

Boss mỉm cười dịu dàng và đáp:

-Chỉ là café em pha thì loại nào tôi cũng thích hết!

-Em đúng là ngây ngốc mà!- An Hạ tự cười bản thân mình, rồi lại trầm ngâm im lặng suy nghĩ, lát sau cô nói tiếp- Ngày mai, đi với em tới một nơi nha?

-Đi đâu?

An Hạ cười duyên dáng và nháy mắt. Boss cũng mỉm cười và nói:

-Ngày mai bây giờ tôi sẽ đến đón em!

-Không, để em đến công ty đi!- An Hạ nhăn mặt nói.

Cô đang nghĩ nếu để ba mẹ cô thấy Boss xuất hiện trước nhà cô thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa?

-Được rồi!

An Hạ ném lại một nụ cười tươi và chạy biến đi.

oOo Ngày Giáng Sinh.

Đẹp hết những bông bèo lo toan của cuộc sống thường ngày, mọi người kéo nhau đi trên phố, tận hưởng những ngày cuối cùng của năm. Hôm nay, gió bỗng nổi mạnh, các cành cây đung đưa theo nhịp điệu của gió. Từng đôi, từng đôi khoát tay nhau đi trên phố trao cho nhau một chút hơi ấm của vị yêu ngày đông lạnh giá. Nhịp đường phố trở nên đông đúc nhưng lại không ồn ào.

Gió vẫn thổi lay, từng con người vẫn nắm tay nhau đi trên phố. Yêu thương giờ đây trở nên gần gũi và đong đầy hơn. Hôm nay, họ dành cho những người mình yêu những điều tuyệt vời, vật chất có mà về tinh thần cũng có.

Tầng 10 của công ty TCB.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng dãy hành lang dài, mọi thứ đều chìm vào im lặng. Chỉ có tiếng giày cao gót như đếm từng bước chân của An Hạ vang lên trong không gian im ắng đó.

An Hạ nuốt nước bọt, cô ghét phải đi một mình vào ban đêm nhất là những nơi tối như thế này. Chân An Hạ sải nhanh tới phòng làm việc của Boss. Sống được hai mươi ba năm, cứ tưởng càng lớn sẽ càng không sợ ma nhưng tất cả chỉ là “tưởng”. Càng lớn cô thấy mình càng giống một con thỏ dễ sợ.

Đến trước cửa phòng Boss, An Hạ mới khẽ thở phào. Chỉnh trang lại áo quần, trên môi An Hạ vẽ nên một nụ cười tươi, đẩy cửa bước vào, nói:

- Anh... hôm nay Giáng Sinh!

- Thì sao?- Boss hờ hững nói.

- Anh vẫn còn làm việc sao?- An Hạ nhăn mặt.

An Hạ tiến tới, kéo tay Boss và nũng nịu.

- Đi chơi với em! Chiều em đi mà!!!

Boss ngược lên nhìn An Hạ, nhú mày nhưng nơi đáy mắt vẫn có một tia sáng lấp lánh lên, Boss nói:

- Hôm nay em làm sao vậy hả?

- Hì, không có gì! Đi với em đi!

Boss đứng dậy, tắt máy tính, môi vẽ nên một nụ cười dịu dàng nói:

- Tối nay, tôi sẽ hy sinh thời gian quý giá của mình cho em vậy!- Boss nhéo mũi cô.

An Hạ nhăn mặt, xoa mũi, lè lưỡi nói:

- Xì! Em không phải con nít mà cứ ngắt nhéo kiểu đó!

Boss bỗng bật cười.

An Hạ nhìn anh rồi bất giác cô cũng mỉm cười. Đôi mắt cong lại hình vầng trăng khuyết, con ngươi sáng lên lấp lánh, đôi tia nhìn chắt chứa đầy yêu thương đến người đối diện.

...

Chẳng phải em trở nên đáng yêu hơn trước mặt người ấy.

Đôi mắt em lại lấp lánh hơn trước mặt người ấy.

Ánh nhìn càng lúc càng nhiều yêu thương hơn nhưng không dành cho anh.

Người ấy cũng trở nên dịu dàng hơn bình thường khi đối diện với em.

Người ấy cũng cười nhiều hơn với em.

Người ấy cũng biết đùa đùa nhiều hơn nhưng cũng chỉ với em.

...

Mọi thứ đã thay đổi hết rồi, An Hạ à.

Bóng người đứng ở cửa nắm chặt tay lại, gân xanh nổi rõ lên bàn tay. Bóng dáng đó dõi nhìn vào trong phòng một lúc rồi lại lẳng lặng quay đi, bóng người như trải dài theo cả dãy hành lang.

Lặng lẽ và đơn độc.

...

Boss và An Hạ chuẩn bị quay đi thì An Hạ bỗng lên tiếng:

- Anh...!

Boss quay lại, cái nhướn mày thay cho câu hỏi “gì?”, An Hạ lôi trong túi xách ra một cái hộp quà nhỏ, được gói bọc cẩn thận bằng lớp giấy màu tím nhạt với một vài hình thù được trang trí cho tương xứng với hộp quà. Boss thoáng có chút ngạc nhiên anh nhìn món quà rồi lại ngược nhìn An Hạ, cô mỉm cười nói:

- Chúc mừng sinh nhật anh!

- À, cảm ơn em!

An Hạ bỗng nhìn Boss nhăn mặt, nói:

- Chỉ như thế thôi à?

- Chứ em muốn sao?

- Anh không còn biểu cảm nào khác hay hơn sao?

Boss nhìn An Hạ, nhếch miệng cười gian xảo rồi tiến lại gần An Hạ, trong khi An Hạ vẫn ngây ngô chưa định hình được vấn đề, Boss nói:

- À.... Có!

Nói xong, Boss kéo An Hạ về phía mình. Đặt lên môi hồng nhỏ nhắn của cô một nụ hôn, An Hạ ngạc nhiên. Cô...bị cưỡng hôn.

Boss kéo dài nụ hôn ra. Không quá mãnh liệt, nó nhẹ nhàng ấm áp như một thứ để giữ ấm cho ngày đông. Vài giây ngạc nhiên đi qua, An Hạ nhắm mắt mở miệng để đón nhận nụ hôn của anh.

Nụ hôn này có sẽ giúp hai người ấm hơn trong ngày Giáng Sinh lạnh giá này.

oOo Ở một nơi khác.

Trong một căn nhà nhỏ được bài trí một cách thú vị và phong phú, không gian khoáng đạt, yên tĩnh.

Ngoài sân.

Ánh Nhi ngẩng mặt lên bầu trời. Gió chợt nhẹ lùa qua, cô đưa tay siết chặt áo khoác hơn thêm chút nữa.

Giờ này...

Chắc An Hạ đang ở bên cạnh Nguyên nhỉ? Hạnh phúc nhỉ- cái hạnh phúc mà cô chẳng bao giờ nín được ỉnh.

Đôi mắt nâu nhàn nhạt lại cứ mãi ráo hoảnh, tia nhìn cứ tìm đến nơi xa xôi trên bầu trời với một bóng hình xa vời. Ánh Nhi khẽ mỉm cười...

Vui vẻ nhé, An Hạ!

oOo

Sau khi vào nhà ga của công ty lấy xe, Boss và An Hạ hòa vào dòng người trên phố. Gió vẫn vô tình thổi, để lại không khí giá lạnh những nơi mà nó đi qua.

-Em muốn ăn món Tây anh món ta?

-Tùy anh ạ!

Boss không nói gì, quay xe vào một nhà hàng Pháp sang trọng, không gian được bài trí một cách tinh tế, An Hạ ngoái quanh rồi lèo đèo theo sau anh. Boss nói gì với nhân viên phục vụ sau khi đã bước vào nhà hàng, anh tagật đầu rồi quay đi. Boss mỉm cười, An Hạ nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu.

Lát sau, bồi bàn đem nến ra, cùng với chai rượu vang đỏ. An Hạ không khỏi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Ánh đèn vụt tắt, thay vào đó là ánh nến lập lòe, mờ mờ ảo ảo. Không gian chìm vào yên tĩnh, bóng của hai người in lên lên tường, không khí yên tĩnh gập đi mọi ồn ào nhường chỗ cho sự lãng mạn. Rót rượu ra ly xong, nhân viên phục vụ cúi người, nói câu cửa miệng quen thuộc:

-Chúc hai vị ngon miệng!

Khi anh ta đi rồi, An Hạ nhìn Boss rồi nói giọng trầm buồn:

-Hôm nay là sinh nhật anh! Đáng ra em mới là người nên làm những việc này, thế mà....

-Em có chắc làm được không?- Boss nói giọng trêu đùa.

An Hạ không nói, tay vân vê gấu áo, Boss cười dịu dàng tiếp lời:

-Chỉ cần ngày hôm nay em ở đây với tôi là được rồi!

An Hạ ngược nhìn Boss, đôi mắt cô trong phút chốc sáng rực lên dưới cái phản chiếu của ánh nến, An Hạ buột miệng nói:

-Anh có nhận ra không...?

-Nhận ra gì?- Boss hỏi.

An Hạ mỉm cười đáng yêu và nói:

-Không có gì! Ăn thôi!

An Hạ có nhận ra không?

An Hạ không giống như anh ngày đầu em gặp.

An Hạ ngày đó lạnh lùng, luôn thích trêu chọc em, chỉ thích dồn em vào đường cùng, cho đến khi em đưa tay xin hàng mới chịu thôi.

An Hạ bây giờ, trở nên vô cùng dịu dàng, dù có đôi lúc vẫn không ngừng trêu chọc em.

Đâu mới là con người thật của anh? Có lẽ, anh trong em vẫn là một ẩn số.

Ngoài trời, vài hạt mưa lất phất bay, đậu lên vai, lên tóc của người qua đường. Dòng người trở nên vội vã hơn, mưa nhẹ bám trên tấm kính nhànghang, che khuất đi tầm nhìn của An Hạ, từng giọt mưa lại nhẹ đáp lên các lá cây, rồi rơi xuống và thấm vào lòng đất. Gió vẫn mãi miết thổi không ngừng. An Hạ chống cằm nhìn ra ngoài.

-An Hạ!- Tiếng Boss vang lên.

-Dạ?- An Hạ giật mình.

-Không ăn đi nhìn gì thế?

An Hạ tặc lưỡi, đáp lời Boss:

-Ngoài đó, chắc lạnh lắm anh nhỉ?

-Ừ!

-Mà sao anh không tổ chức sinh nhật sao?

-Mọi năm có, năm nay không.

-Tại sao?

Boss đặt thìa xuống, nhìn An Hạ rồi nở nụ cười nửa miệng, đáp:

-Nếu tổ chức thì tôi có được buổi tối thế này với cô ngốc này không?!

-Hi!- An Hạ mỉm cười.

Bữa tối kết thúc, An Hạ và Boss bước ra ngoài, khí lạnh chợt xộc đến, An Hạ co ro siết chặt áo khoác của mình lại. Vài giọt mưa vừa đáp trên vai cô chưa lâu thì gió đã vô tình cuốn nó đi.

-Lạnh lắm hả?- Boss ân cần hỏi.

-Cũng có chút chút nhưng không sao đâu mà!- Nói rồi An Hạ rướn người kéo chỉnh lại áo khoác cho Boss, cô dịu dàng nói tiếp- Anh cũng cần giữ ấm đấy!

Boss nhìn An Hạ, bất giác nở một nụ cười. Anh chợt nhận ra rằng đêm nay anh đã cười rất nhiều. Anh nói:

-Đợi đó, tôi đi lấy xe!

An Hạ bỗng níu tay Boss lại, nói:

-Để xe ở đó đi anh! Em muốn đi tản bộ một lúc.

-Ừ!

Boss bước đi trước, An Hạ chạy theo sau, đuối kịp anh, cô lấy tay mình khoát tay Boss, anh nhìn cô một lúc rồi lại bước đi, để yên cho cô khoát tay mình. An Hạ mỉm cười đi theo.

Ở phía xa.

Trong chiếc xe Audi màu trắng, có đôi mắt rực lửa nhìn theo hướng Boss và An Hạ, đôi bàn tay trắng thon dài nắm chặt vô lăng đến mức gân xanh nổi rõ lên. Cô gái nghiêng răng lại, cắn chặt môi.

Chỗ đó là của mình!

Chiếc xe Audi quay đi hướng khác, phóng với một tốc độ nhanh.

oOo

Càng về khuya, đường phố càng trở nên đông đúc, đồng hồ phía nhà thờ điểm lên vài hồi chuông báo đã 10 giờ, mọi người ồa ra đường để bắt đầu đi lễ, An hạ và Boss vẫn thong thả bước đi trên vỉa hè. Trời càng khuya, gió thổi mạnh hơn, các cành dao động một cách dữ dội. Nhưng bao nhiêu đó vẫn không làm tác động gì đến người đi đường hay cặp đôi này, An Hạ đôi mắt ra xa, hàng lông mày nhíu lại suy nghĩ.

-Anh...!- An Hạ lên tiếng.

-Hử?

-Hôm trước...em đã gặp chị Ánh Nhi!- An Hạ nói.

Bước chân của Boss bỗng khựng lại, anh nhìn cô. Thoáng chốc, cô thấy đôi mắt anh bỗng dậy sóng.

-Em gặp cô ta làm gì?

-Em và chị ấy chỉ nói một vài chuyện thôi mà.

-Nói gì?

-Chị ấy nói.... Mà thôi, anh không cần biết đâu! Nhưng em phải cảm ơn chị ấy, nhờ chị ấy em mới nhận ra rằng em nên quan tâm đến anh hơn. Em chỉ muốn được anh quan tâm, chăm sóc mà vô hình chung em ý lại nên quên mất anh cũng cần được yêu thương.

Thanh âm của An Hạ càng lúc càng nhỏ dần rồi từ từ tan vào hòa cùng tiếng gió xì xào. Boss cứ nhìn cô, khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc, Boss lát sau mới đáp:

-An Hạ nè! Em vẫn nhớ lời tôi nói chứ? Dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, chúng ta luôn tin tưởng nhau.

-Dạ vâng!- An hạ siết chặt cánh tay Boss, mỉm cười đáp.

-Còn nữa, em không phải cố gắng làm gì cả, em cứ là em. Tôi thích em là em hơn, không ai thay thế được con người em cả. Cứ tin tưởng vào bản thân mình.

-Không thay đổi, cho anh bắt nạt em à?! Em đâu có ngu!- An Hạ nhăn mặt lè lưỡi.

Boss bật cười, tiếng cười sáng khoái vang vọng trong gió. Boss lát sau lại nở nụ cười nửa miệng đầy kiêu ngạo, đôi mắt nhìn cô thì thâm:

-Em đang quyến rũ tôi?

Boss ghé sát mặt mình với mặt An Hạ, cô bỗng đưa hai tay lên chặn lại và nói;

-Khoan!

Boss dừng lại hành động, An Hạ cười dịu dàng nói:

-Nụ hôn là bí mật của các cặp đôi...- dừng lại một lúc, cô dùng một ngón tay của mình đặt lên môi Boss, tiếp lời- Nên không thể tùy tiện được.

Boss thoáng ngạc nhiên.... Anh mỉm cười.... nụ cười xua tan đi mọi ưu tư của ngày đông.

Trên vỉa hè của một đoạn đường dài, dưới lòng đường xe cô, con người vẫn đông đúc. Các cột đèn ở bên hoa phân cách hai làn đường sáng lên bởi thân cột đèn được quấn các sợi dây ánh sáng màu, mỗi cột đèn là một màu khác nhau, vô cùng sinh động. Trên vỉa hè, các cây dừa được trồng chạy dọc theo con đường, thân cây dừa cũng được quấn bởi dây ánh sáng màu vàng. Cả đoạn đường dài với các dây màu như thế không khỏi làm người đi đường cảm giác như mình đang được đi vào đường hầm ánh sáng với nhiều màu sắc hòa quyện làm cho ngày Noel thêm phong phú, ấm áp hơn bao giờ.

Vẫn trên vỉa hè, Boss dang tay ôm lấy An hạ. Cô cũng mỉm cười, ở yên trong lòng anh.

Phải,

Nụ hôn là bí mật của mỗi cặp đôi...

Yêu có nhiều cách để yêu. Không chỉ duy nhất có nụ hôn mới có thể thể hiện được mọi yêu thương.

Cuộc sống muôn màu.... Nhưng không phải lúc nào cũng cần đến sự hoa mỹ, mỹ lệ. Muôn màu của cuộc sống là muôn mặt, muôn góc cạnh. Tình yêu cũng vậy, đôi lúc hãy giữ lại nụ hôn để tạo nên bí mật cho sự bất ngờ của những cặp đôi.

Đôi khi,

Chỉ cần một cái ôm- một cái ôm đủ để ấm áp, sưởi ấm lòng cho qua đi những ngày giá buốt.

Chỉ cần một cái ôm để lau đi những giọt nước mắt tràn mi.

Chỉ cần một cái ôm đơn giản đủ để biết được rằng....

Tôi yêu người ấy nhiều như thế nào...!

18. Chương 19 : Trái Tim Ngược Dòng

“Muốn giữ anh cho riêng mình như bản thân em lại không thể.

Nước mắt em cứ mãi tuôn như chẳng bao giờ muốn dừng”

20 năm trước.

Bầu trời trong xanh cao vút, các đám mây lãng đãng trôi. Sân sau của một ngôi biệt thự sang trọng, dưới một cái cây to lớn, xòe tán lá rộng che phủ một vùng trời, có một cô bé đang ngồi trên xích đu, hai tay cố gắng đẩy cái xích đu cho nó đung đưa. Mái tóc màu nâu được thắt đuôi sam giữ cố định ở phía sau lưng, chiếc váy màu xanh làm tôn lên nước da đang ửng hồng của cô bé. Đôi mắt nâu to tròn, sáng lấp lánh nét đáng yêu của trẻ con, đôi môi nhỏ nhắn ngân nga một bài hát. Cô bé vô tư hát hò giữa khoảng sân rộng một mình.

-Ngọc Châu!

-A! Cha đã về!

Cô bé vui mừng tụt xuống xích đu, chạy tới và nhảy phốc lên người cha của mình. Đưa hai cánh tay bé nhỏ bé của mình vòng qua ôm lấy cổ ông. Ông cười hiền, vuốt dọc sống lưng cô bé. Lát sau, ông đặt cô bé xuống, ông nói:

-Để cha giới thiệu, đây là bác Lâm bạn thân của bố...

-Cháu chào bác ạ!- Ngọc Châu lễ phép khoanh tay cúi người chào.

Ông Lâm bật cười, xoa đầu cô bé và nói:

-Giỏi, ngoan lắm!

-Còn đây là bạn Vũ Nguyên, con của bác Lâm. Từ nay hai đứa hãy là bạn nhé!

Ngọc Châu nhìn cậu bé bằng tuổi trước mặt mình, rồi mỉm cười nghiêng đầu nói:

-Chào bạn mình là Ngọc Châu.

-Chào!- Cậu bé hồ hững đáp.

Ngọc Châu lại mỉm cười. Cậu bé trong thoáng chốc khá ngạc nhiên. Cậu là bản tính từ nhỏ đã trầm tính, ít nói, người nào làm bạn với cậu đều cảm thấy phát chán ngay từ câu “chào” đầu tiên. Nhưng cô bé này không, cô bé chỉ biết là cứ mỉm cười như thế mà thôi.

Bất ngờ.... Ngọc Châu nắm lấy cánh tay của Vũ Nguyên, vui vẻ nói:

-Nguyên, mình ra kia xây lâu đài cát đi, sân sau nhà mình có một hồ cát á. Đi chơi với mình nha?

Chưa kịp để Vũ Nguyên lên tiếng thì Ngọc Châu đã kéo cậu bé đến chỗ hồ cát.. Vui vẻ, cô bé đưa cậu bé một xô cát vào nói:

-Cùng mình xây nhé?!

Hai người đàn ông đứng mỉm cười ôn nhu nhìn đứa con của mình đang vui đùa. Ánh nắng nhẹ chiếu lên hai đứa trẻ, bóng của chúng trải dài trên hồ cát.

Năm đó, Vũ Nguyên và Ngọc Châu được bảy tuổi.

Năm 12 tuổi, tình bạn giữa Ngọc Châu và Vũ Nguyên càng thêm khăng khít. Càng lớn, Ngọc Châu càng trở nên xinh đẹp, một nét đẹp sắc sảo. Vũ Nguyên ngày càng đẹp mã. Dưới con mắt bao nhiêu bạn cùng lứa khác họ là đôi kim đồng ngọc nữ đẹp nhất.

Năm 17 tuổi, Vũ Nguyên được mệnh danh là hotboy trường, Ngọc Châu ngày càng xinh đẹp mỹ miều. Đó là cái nét đẹp sắc sảo, sự cao quý của giới quý tộc. Cũng năm đó, Ngọc Châu cũng như bao cô bạn nữ khác, đem lòng thương thầm Vũ Nguyên. Tình cảm ôm ấp trong lòng, lắng lặng yêu thương.

Năm 18 tuổi, vẫn ôm ấp tình cảm của mình, dự định sinh nhật năm tám tuổi này sẽ nói cho Vũ Nguyên biết. Ngọc Châu tự vui với nỗi niềm của mình.

-Nguyên, đợi mình với!

Ngọc Châu chạy vội tới, thở hổn hển nói:

-Làm gì mà đi nhanh thế? Một chết đi được.

-Mình đã bảo là mình về trước có việc mà!

-Hi, mình cũng không có việc gì làm nên nán lại trường làm gì.

Thật ra, là có việc cần làm nhưng Ngọc Châu đẩy nó sang một bên để về kịp lúc với Vũ Nguyên. Cô lúc nào cũng chạy theo sau anh, cô đôi lúc ước là anh có thể ở lại chờ cô một lần thì cô cũng đã hạnh phúc rồi.

Vũ Nguyên dứt tay vào túi quần, lưỡng lự bước đi lên trước.

-Anh hai! Anh hai!

Từ đằng xa, một cậu bé với khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng bóc như búng ra sữa đang đưa tay vẫy vẫy Vũ Nguyên. Khỏi cần anh bước thêm vài bước, cậu chạy tới vui vẻ nói:

-Anh hai, mẹ nói tối nay mời chị Châu về nhà mình ăn cơm ạ! A! Chị Châu này!

Cậu bé reo lên vui vẻ, Ngọc Châu mỉm cười dịu dàng, nói:

-Nhóc này! Em có cần la to đến thế không?

-Tối nay chị đến nhà em ăn cơm nha chị?

-Em hỏi em anh hai em có chịu không đã!

-Anh hai!- Cậu bé quay sang ra bộ năn nỉ.

-Vũ Phong! Đi thôi!

-Hớ, anh hai còn chị Châu ạ?

Vũ Nguyên vẫn tiếp tục bước, nói vọng ra sau;

-Nếu mẹ đã quyết như thế thì cứ làm theo sắp xếp của mẹ đi.

Vũ Phong cười nhìn Ngọc Châu, rồi vẫy chào tạm biệt và đi qua bên đường.

-Ồi!

Vũ Nguyên vô tình đụng phải một cô gái, cô kêu lên một tiếng. Trên lòng đường, một cô gái đang đồng phục học sinh bỗng ngã xuống, sách vở rơi ra khắp nơi.

-Chảy máu rồi!- Cô bé nhẹ giọng lắm bầm.

-Có sao không?

Cô gái đó ngược nhìn lên, Vũ Nguyên đang chìa một chiếc khăn ra cho cô gái. Cô cầm lấy rồi nói:

-Cảm ơn anh!

-Vũ Nguyên, có sao không?- Ngọc Châu và Vũ Phong vội vàng chạy tới.

-Không sao!

-Cô bạn này, bạn có sao không?- Ngọc Châu ân cần hỏi.

-À, không sao. Chắc xây xát một chút xiu.

-Để tôi đưa cô đến bệnh viện băng bó lại.

-A, không cần đâu. Tôi tự đi được rồi. Cảm ơn ý tốt của bạn.

-Tôi đã đụng ngã cô. Về lý về tình là tôi chịu trách nhiệm. Để tôi đưa cô đi!

Cô gái nhìn Vũ Nguyên rồi mỉm cười dịu dàng, nhỏ nhẹ đáp:

-Vậy làm phiền bạn.

-Để mình dìu bạn!

Ngọc Châu đỡ cô bạn vào chiếc xe BMW đang đậu bên đường. Vào trong xe, cô nhìn vết thương của mình không khỏi tắc lưỡi, lắm bầm nói:

-Chết thật, kiểu này ngày mai thì làm sao mà múa được đây?

Ngọc Châu nghe thế liền hỏi:

-Bạn là diễn viên múa à?

-Ừ, mình có học múa bale ngày mai là ngày dự thi rồi!- Cô gái mỉm cười.

-Vậy chân như thế sao bạn múa?- Ngọc Châu nhíu mày nói.

-Hi hi, không sao không sao mà!- Cô gái mỉm cười như một cách trấn an Ngọc Châu.

-Bạn tên gì?- Ngọc Châu hỏi.

-Mình tên là Tiểu An.

Tại bệnh viện.

Cô y tá dùng ít thuốc sát trùng để chà rửa lên vết thương cho Tiểu An, máu vẫn lì lợm tuôn ra. Tiểu An cắn chặt môi đến trắng bệch ra. Bên cạnh, Ngọc Châu vẫn nắm tay của Tiểu An động viên nói:

-Không sao đâu! Cố chịu đựng chút nha Tiểu An. Nguyên không cố ý đâu mà!

Tiểu An ngược nhìn Ngọc Châu, mỉm cười dịu dàng nói:

-Bạn nói như thế nhiều lần rồi, mình không sao mà!

Vũ Nguyên đứng tựa người vào tường, khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc, mắt chăm chú nhìn Tiểu An, hàng lông mày thoáng nhíu lại như đang nghĩ gì đó.

-Chị ơi, em thay mặt anh hai xin lỗi chị!- Phong cúi người nói.

Tiểu An lại mỉm cười, dường như trên môi cô gái này không bao giờ tắt đi nụ cười. Nó rạng rỡ như nắng ban mai, tràn ngập ấm áp.

-Chị không sao mà!

-Mai bạn múa được không?

-Mình đã nói là không sao mà!

-Xong rồi. Tránh té ngã lần nữa và hoạt động nhiều. Vết thương vì do ma sát quá mạnh với mặt đường nên rất sâu. Nhớ rửa vết thương và thay băng ngày ba lần- Cô y tá ngắt ngang cuộc nói chuyện của mấy người họ.

Nghe xong, khuôn mặt của Tiểu An thoáng tối sầm lại nhưng lát sau lại tươi tỉnh, cô biết Ngọc Châu đang nghĩ gì qua ánh mắt đầy không hài lòng của Ngọc Châu đang nhìn mình, Tiểu An cười lộ chiếc răng khểnh đáng yêu nói:

-Không sao, ngày mai mình chỉ múa những bản nhẹ nhàng thôi!

-Bạn....chắc chứ?

-Mình chắc mà!

-Nguyên, bạn nói gì đi!- Ngọc Châu lay lay cánh tay Vũ Nguyên.

Vũ Nguyên tiến tới, hai tay đút túi quần, nhìn Tiểu An một lúc rồi nói:

-Tôi không bắt ép cô, quyền lựa chọn ở cô. Tôi chỉ khuyên là đừng cố quá sức làm gì!

-Tôi biết rồi, cảm ơn bạn. Tôi không thể từ bỏ được. Cuộc thi lần này rất quan trọng với tôi, tôi đã đợi nó rất lâu rồi!- Vừa nói đôi mắt Tiểu An mơ màng dõi ra về phía xa.

Phải, cô đã phải tập luyện đến hơn hai năm trời chỉ để chờ cuộc thi này. Múa bale là cả một ước mơ của cô, không đơn giản gì mà cô bỏ được. Cô đã phải tập luyện rất nhiều, rất nhiều. Những đêm trời mưa cô phải đứng dưới mưa để luyện tập vì phòng tập đã đóng cửa. Có những khi dầm mưa đến phát sốt thê mà cô vẫn kiên trì để luyện tập. Không phải là sở thích nhất thời, nó là ước mơ cả đời của cô.

-Vậy thì hãy cố gắng đi!

Vũ Nguyên quay bước đi, quăng lại câu nói đó phía sau.

Tiểu An mỉm cười, lần đầu tiên có người nói với cô như thế. Ngoài bố mẹ cô ra, anh là người đầu tiên nói với cô hai chữ “cố gắng” đó.

-Nếu các bạn không phiền thì ngày mai lúc bảy giờ ở nhà thi đấu Y, đến xem tôi biểu diễn!

-Thật chứ?- Ngọc Châu tíu tít hỏi.

-Thật, rất vui nếu các bạn đến!

-Ừ, ngày mai mình sẽ đến. Mình hứa đó- Ngọc Châu cười tươi, cầm tay Tiểu An và dùng ngón tay út của cô ngoắc vào tay của mình.

Tiểu An mỉm cười duyên dáng rồi khập khểnh bước đi ra khỏi bệnh viện.

-Nè Nguyên, mai đi với mình nha!

Trong xe, Ngọc Châu bày trò năn nỉ, Vũ Nguyên hờ hững tựa người vào thành ghế, mắt dõi ra đường. Chiếc xe BMW màu đen lướt trên đường, bỏ lại mọi cảnh vật về phía sau.

-Không rảnh!

-Đi mà!!!

-Không! Cậu thích thì đi một mình đi!

-Nè, bạn quá đáng nha. Đã đụng người ta bị thương người ta không nói gì là may rồi, đến xem người ta biểu diễn thay cho lời xin lỗi mà bạn cũng không đi là sao?

-Chẳng phải mình đã đưa cô ấy đến bệnh viện rồi sao. Xét trên lý, mình đã hoàn thành hết trách nhiệm.

-Vũ... Nguyên!- Ngọc Châu hờn dỗi.

Vũ Nguyên không nói gì, anh dỗi mắt ra ngoài đường. Thoáng chốc, trong đầu bỗng hiện lên một nụ cười rạng rỡ với chiếc răng khểnh làm cho nụ cười thêm phần đáng yêu. Nụ cười ảm áp như nắng xuân nhẹ chiếu xuống đường gian, gột rửa đi những thứ bẩn thỉu.

Đó là một cô gái kiên cường!!!

o0o

Buổi tối hôm sau.

Trời đang vào tiết trời ngày hè nhưng không khí không hề nóng bức. Gió nhẹ lướt qua mang không khí dịu dịu, cuốn theo mùi hương hoa sữa từ các cây hoa sữa được trồng hai bên đường, hương hoa lan tỏa bao quát của một vùng trời. Ngọc Châu diện một chiếc váy vô cùng thời trang. Kiểu đồ tip mix, với chiếc áo sơ mi cổ tròn màu xám, tay áo bông ôm vào cánh tay trắng nõn của Ngọc Châu. Chiếc váy màu đen được phối theo, áo bỏ vào váy, thắt thêm một cái dây nịt màu nâu thời trang. Trên tay đeo vài phụ kiện đi liền cho hợp với bộ đồ mà cô đang trưng diện. Trên tay cầm bó hoa hồng nhung xanh. Màu xanh thiên thanh sáng ngời, làm cho bó hoa rực rỡ hơn.

Vũ Nguyên hờ hững, tay bỏ vào túi quần theo sau. Đây là kết quả sau mấy giờ đồng hồ năn nỉ, hăm dọa, hờn dỗi của Ngọc Châu. Cuối cùng, không chịu được sự mè nheo, Vũ Nguyên đứng dậy bước đi. Ngọc Châu lảng vảng chạy vào cánh gà tìm Tiểu An.

Trong phòng trang điểm.

Tiểu An nhìn vào tấm gương trước mặt mình, cô cắn chặt môi đến trắng bệch. Tiểu An liên tục hít vào thở ra, tiếng hơi thở rõ lên cho thấy cô đang lo lắng:

-Tiểu An, bình tĩnh bình tĩnh! Mà làm được! Mà nhất định phải làm được. Mà đã đợi ngày này lâu rồi!

Tiểu An lại cắn chặt môi, nói thế nhưng cô vẫn không thể bình tĩnh được. Tim đập mạnh, và còn rất nhanh nữa. Hơi thở thì phả mạnh vào không khí, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Tiểu An cắn môi đến bật máu.

-A!- Tiểu An kêu lên một tiếng.

-Bạn gốc quá đi!

Tiểu An đang loay hoay tìm đồ lau đi vết máu thì có một giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên, Tiểu An ngược lên thấy cô gái đó đưa cho cô tờ khăn giấy. Là Ngọc Châu, theo sau là Vũ Nguyên.

-Ngọc Châu!

-Lau đi! Tại sao lại cắn đến thế chứ?!

-Hi, mình không sao mà!- Tiểu An cầm khăn giấy lau vết máu.

Ngọc Châu nhăn mặt nói:

-Hình như câu “mình không sao” là câu cửa miệng của bạn thì phải?!

-Hi!- Tiểu An cười trừ.

-Đây! Chúc bạn thi tốt nha!- Ngọc Châu đưa bó hoa, ôm chầm lấy Tiểu An.

-Cảm ơn bạn!

-Nguyên, bạn không có gì nói với Tiểu An sao?- Ngọc Châu thúc tay và người Vũ Nguyên.

-Thi tốt!- Vũ Nguyên nói.

Tiểu An nghiêng đầu, cười dịu dàng nói:

-Cảm ơn.

Vẫn là nụ cười đó!

Trần ngập nắng xuân đó.

Vũ Nguyên hơi ngẩn người ra một chút rồi lát sau quay lại phong thái lạnh lùng của bình thường.

Không hiểu sao, anh lại có một ấn tượng rất đặc biệt với nụ cười này. Nó có cái gì khiến người khác phải nao lòng, không thể rời mắt khỏi khuôn mặt của nó.

Đằm thắm, cũng không thể dùng tính từ đó để miêu tả được. Nó mơ hồ nhưng không thể nói được. Cô gái này, có một nghị lực phi thường. Ngay cả nụ cười cũng thể hiện nghị lực ở cô.

Ngọc Châu kéo Vũ Nguyên ra, cô đã đặt vé cho hàng ghế đầu nên từ đây có thể quan sát được Tiểu An múa.

Ngọc Châu vô cùng hào hứng, vì đây là lần đầu tiên cô được xem múa bale. Hồi trước cô không quan tâm đến bộ môn múa này lắm, nhưng khi bắt đầu Ngọc Châu vô cùng khâm phục những người múa, họ có thể thực hiện những động tác vô cùng uyển chuyển.

-Có vẻ không khí đã rất nóng rồi. Vậy chúng ta cùng hạ nhiệt không khí xuống với điệu múa của thí sinh mang số báo danh 023 với bài Cái chết của thiên nga- Người dẫn chương trình vừa kết thúc màn nói của mình, một tràng pháo tay vang lên.

-Đến Tiểu An rồi kìa!- Ngọc Châu thì thầm vào tai của Vũ Nguyên bằng giọng phấn khích.

-Ừ!

Ánh đèn chiếu lên trên tấm màn đỏ. Từ bên trong, Tiểu An bước ra cúi chào khán giả rồi quay lưng lại, ánh đèn và bao nhiêu con mắt tập trung vào cô. Nhạc bắt đầu nổi lên, Tiểu An chụm hai chân lại, bước từng bước nhỏ di chuyển. Hai cánh tay dang thẳng dập dềnh lên xuống một cách uyển chuyển. Rồi cô lại hơi chếch người quá trái, qua phải. Tiểu An xoay một vòng, cánh tay theo đó đưa lên trên đầu tạo thành vòng theo vòng xoay rồi lại từ từ hạ xuống. Tiểu An uyển chuyển bước một chân lên, rồi chân tiếp theo nhẹ nhàng bước tiếp theo bản nhạc. Từng bước chân như hòa vào từng cung bậc của nốt nhạc. Cánh tay sải dài theo bước chân. Cánh tay như đôi cánh thiên nga không ngừng vẫy múa, xoay vòng theo bản nhạc.

Bản nhạc Cái chết của thiên nga là một tác phẩm kịch trong tác phẩm kinh điển Hồ thiên nga. Đây là một bi kịch cho nàng thiên nga xinh đẹp xứ Catalonia, với khát khao cháy bỏng về một tình yêu đích thực và lãng mạn. Tối qua nàng đã gặp được vị hoàng tử mình yêu thương, say đắm với nó và khán giả đang mong chờ một kết quả có hậu như bao chuyện cổ tích lãng mạn khác, nhưng sự xuất hiện bất ngờ của hai thiên nga đen “Ramires và Torres”, giống như trong kịch bản của Tchaikovsky, đã khiến nàng phải chết, phải nhận một kết quả bi thương và đau đớn nhất. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, khi mà cách đây chưa lâu, người ta còn dùng những mỹ từ tốt đẹp nhất để mô tả vẻ đẹp thuần khiết và hoàn hảo của nàng thiên nga. Nó đẹp, phải nói rất đẹp, nàng thiên nga ấy cứ vô tư bay nhảy, múa hát theo ý mình bằng những đường múa lượn uyển chuyển nhất, thi vị nhất dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Nhưng cuối cùng con thiên nga ấy cũng phải chết theo đúng kịch bản mà Tchaikovsky sắp đặt sẵn.

Giờ đây, Tiểu An đang tái hiện lại bản nhạc đó- Cái chết của thiên nga. Cả khán phòng im lặng, không ai có thể rời mắt khỏi Tiểu An. Các điệu múa của cô quá uyển chuyển như một nàng thiên nga thực thụ. Vũ Nguyên cũng vậy, chính anh cũng không thể dứt mắt ra được. Bản nhạc, điệu múa khiến lòng anh dậy lên cảm giác nôn nao, cả người như đang trải nghiệm cái cảm giác mà nàng thiên nga đó đang trải qua.

Đau đớn.

Tuyệt vọng.

Bàng hoàng.

Sụp đổ.

Mất tất cả khi cứ tưởng mình đã có tất cả. Đời trở trêu thay, Thượng Đế cứ chơi mãi trò đùa mà không chán.

Rồi một chàng trai bước ra, chàng vào vai chàng hoàng tử trong bản nhạc kịch. Tiểu An đưa tay lên xuống theo nhịp nhạc, Xoay vòng để dần tiến về phía chàng hoàng tử.

Rầm!

Bất ngờ, Tiểu An bỗng khuya xuống. Khán giả cũng nhòe mắt để xem có chuyện gì. Mồ hôi lấm tấm trên trán của Tiểu An.

Do này giờ cô quá gắng sức, vết thương chưa kịp lành lại rỉ máu.

Tiểu An nhìn xuống phía khán giả. Bao nhiêu con mắt vẫn đang nhìn cô. Chê bai có, thắc mắc có, lo lắng có, tiếc nuối có.

Cô đã không thể hoàn thành hết bài thi của mình.

Không được!

Bao năm luyện tập của cô không thể dừng lại chỉ vì một vết thương nhỏ như vậy. Sự nghiệp cô ấp ủ từ nhỏ không thể bị như thế được.

Nhưng đầu gối cô nhức nhối, máu vẫn ngoan cố chảy ra. Dòng máu đỏ thắm đầm lên sàn diễn.

Đau, Tiểu An cắn chặt môi.

Cô không thể tự đứng dậy được.

Nhức nhối, đau lắm!

Con tim cô cũng đau nữa!

Giờ cô phải làm sao đây? Cô không muốn từ bỏ, càng không muốn kết thúc mọi việc theo cách như thế này nữa.

Những năm tập luyện của cô, bao nhiêu sự mong muốn, bao nhiêu hy vọng của bố mẹ, bạn bè không thể chấm dứt như vậy được!

Cô là ai chứ? Cô là Ngô Tiểu An mạnh mẽ, năng động và không bao giờ biết gục ngã mà!

Phải cô, là Ngô Tiểu An. Vì thế cô không được gục ngã.

Cha à, trên trời cao cha có linh thiêng phù hộ cho con gái của cha. Dù có bất cứ điều gì, con cũng không đầu hàng đâu cha à.

Chúng ta không được từ bỏ khi biết chúng ta vẫn làm được, phải cố hết sức nếu muốn thật sự thành công. Lời cha dạy, Tiểu An này vẫn luôn khắc ghi trong lòng.

Con nhất quyết không từ bỏ đâu, cha à!

Tiểu An ưỡn người lên, nâng cao chân lên không rồi gập người lại một lúc. Chàng trai hơi ngấn người ra rồi cuối cùng cũng bắt được nhịp với Tiểu An. Chàng dùng chân xoay từng nhịp bước nhạc, đưa tay nắm lấy tay Tiểu An và xoay vòng, Tiểu An vươn người. Tựa như con thiên nga đang bước đi rồi bỗng gục ngã, chàng hoàng tử tới nâng đôi cánh thiên nga lên và nới lại tiếp tục vươn vai, múa những điệu múa với những động tác tuyệt mỹ nhất.

- Thì ra đó là một đoạn trong bài múa, thế mà tôi còn tưởng có chuyện gì xảy ra. Làm cứ như thật ấy, hay thật!- Một khán giả lên tiếng.

- Ủ, tôi thấy thí sinh này là múa đạt nhất đấy!- Khán giả khác đồng tình.

Đến lúc này, Ngọc Châu mới thở phào, lay lay cánh tay của Nguyên và nói trong vui mừng:

- Hay quá, Tiểu An thật là giỏi!

Ngọc Châu lại tiếp tục chăm chú xem Tiểu An múa. Trong ánh đèn mờ mờ ảo ảo của nhà thi đấu, trên môi Nguyên bỗng nhếch lên nụ cười nửa miệng đầy kiêu ngạo nhưng ẩn sâu bên trong lại chứa đựng điều gì đó tràn đầy niềm tin.

Phòng thay đồ.

- Tiểu An! Tiểu An!

Tiểu An quay lại, Ngọc Châu nhảy bổ tới, đưa tay choàng lấy cổ của Tiểu An, nói:

- May quá! Bạn không sao chứ? Bạn thật là giỏi quá đi!!!

- Mình không sao đâu!- Tiểu An mỉm cười dịu dàng.

- Trời ơi! Chân của bạn chảy máu nhiều quá!

- Là do bạn nẩy mình múa thôi!- Tiểu An chép miệng nhìn vết thương ở chân mình.

- Bạn ngồi xuống để mình băng lại cho.

- Ủ, cảm ơn bạn.

Nguyên vẫn đứng đó, lặng lẽ quan sát Tiểu An. Anh nhìn thấy vài giọt mồ hôi vẫn lấm tấm trên trán của Tiểu An. Đôi môi vẫn còn dấu răng in hằn lên, hẳn cô đã phải cố gắng lắm, đã chịu đựng lắm.

Nguyên không thể đồng cảm được với Tiểu An nhưng anh hiểu được những gì mà cô đã cố gắng. Từ nhỏ, Nguyên đã không cần cố gắng mà đã có thể có được những gì mà một người bình thường muốn và ao ước. Anh không cần cố gắng nhiều, nên bản thân anh không thể hiểu được sự cố gắng là như thế nào.

Đôi mắt Nguyên bỗng trở nên phức tạp hơn, anh nhẹ quay trở lại vị trí ghế ngồi của mình.

- Và cuối cùng, thời khắc hồi hộp đã đến. Người nào thật sự lànữ hoàng của bale. Trên tay tôi đây là phong bì kết quả thí sinh nào sẽ nhận được cúp bale cùng với hợp đồng hợp tác với biên đạo múa bà Vũ Mai Lệ và tiền thưởng có trị giá một trăm triệu đồng.- Tiếng của MC chương trình vang lên, như đánh mạnh cho các thí sinh và các khán giả một sự hồi hộp khó tả.

Tiểu An thấy tim mình đập mạnh trong lồng ngực, lồng ngực phập phồng lên xuống. Ngay cả việc thở cũng trở nên khó khăn. Cô tự trấn an bản thân rằng mình đã làm rất tốt.

Các móng tay bấm vào da thịt đem lại cho cô một sự tỉnh táo đau đớn, chỉ có như thế mới khiến đôi chân cô nghe lời đứng vững trên mặt đất.

- Và người thắng cuộc của cuộc thi năm nay là....thí sinh....mang số báo danh... 035. Thí sinh Phan Thị Tuyết. Xin chúc mừng!- Câu cuối trong câu nói của MC vang lên cao.

Như sét đánh ngang tai.

Sững sờ.

Không tin vào tai mình.

Đôi mắt Tiểu An chợt tối sầm lại, trước mắt tất cả chỉ là một màn đêm đen u ám. Không ánh sáng.

Bàng hoàng nhận ra rằng.... cô là kẻ thua cuộc.

Phải, cô đã thua rồi! Đó là sự thật!

Cố gắng ư? Tất cả chỉ là cách tự hành hạ bản thân mình thôi! Cố gắng rồi được gì chứ? Sau bao cố gắng cô vẫn thua cuộc.

Tiểu An cắn chặt môi, nuốt ngược nước mắt vào trong. Không được khóc. Bàn tay vô thức đưa lên vỗ vào nhau để chúc mừng người thắng cuộc.

....

10 giờ đêm.

Gió hè nhẹ thổi qua, làm đung đưa các cành cây. Lá cây khẽ lay động và va vào nhau tạo nên tiếng xì xào vui tai, tiếng ve đâu đó vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Trên con đường vắng người, có một bóng dáng một cô gái thần thờ bước đi. Gió đêm cô quạnh càng lúc càng lạnh, thổi những cơn lạnh buốt vào lòng Tiểu An. Đôi chân bước đi trong vô định không nên đi về đâu. Gió vô tình thổi từng cơn buốt giá vào da thịt của Tiểu An, vẫn mặc trên mình bộ váy múa mỏng manh không đủ sưởi ấm cho Tiểu An cơn gió đêm này.

Đi về đâu đây?

Cô thất bại, cô đã thật sự thất bại rồi.

Gia đình, bạn bè, thầy cô sẽ nói gì cô đây? Khinh bỉ, Tiểu An tự khinh bỉ chính bản thân mình.

Tiểu An ngồi phịch xuống một cái ghế đá trong một công viên. Cô không muốn về nhà, về rồi nói với mẹ cô sao đây. Nghe mẹ nói “không sao đâu con! Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi” nhưng đôi mắt vương đầy nét buồn ư? Cô sợ, sợ nhìn thấy hình ảnh của mẹ như thế. Đau, tim cô giờ đau lắm. Thất bại theo từng cơn nhói buốt.

Tiểu An ngồi đó, đôi mắt mất vô hồn vào khoảng không, mặc cho gió thổi từng đợt buốt lạnh vào da thịt cô. Con người sáng rực mọi khi trở nên trống rỗng.

Tách... tách...

Một giọt nước nóng hổi rơi xuống mu bàn tay của cô. Nước mắt vô tình lăn xuống, cô đã không kiềm được nước mắt của mình. Trái tim cô quặn thắt theo từng giọt lệ tràn mi.

Vấp ngã trên chính con đường của mình. Cô phải làm sao đây? Cô phải đối diện với cuộc sống, mọi người như thế nào đây?

Nước mắt cứ thi nhau rơi xuống gò má ửng hồng vì lạnh của cô. Đau lắm, cảm xúc cứ thay nhau dâng trào trong lồng ngực.

Hơi thở khó nhọc vang lên giữa những tiếng nấc nghẹn ngào.

Thời gian chậm chậm trôi, bỏ quên người con gái đang đau khổ, lạc lõng trên bước đường của chính bản thân mình. Rồi đi về đâu, thất bại trong cuộc thi coi như cô đổ vỡ cả sự nghiệp mà ấp ủ bao lâu. Nhiều đêm cô không ngừng nghĩ về một viễn cảnh tốt đẹp nếu một ngày cô được đậu cuộc thi đó.

Cha ơi! Cha trên cao đã bỏ quên đứa con gái này rồi sao?

Sao đường đời lại chông gai thế hả cha? Mọi thứ sau bao cố gắng lại đi lệch những mong muốn của con.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn đông cứng vì cái lạnh nắm hờ gấu váy, nước mắt vẫn ngoan cố tuôn rơi không ngừng. Cô cứ khóc, khóc cho sự bất thành của mình, khóc vì một ước mơ đang dở không thành hiện thực.

- Đây là Tiểu An mạnh mẽ hay sao? - Tiếng một chàng trai vang lên trên đầu của cô.

Tiểu An ngược đôi mắt nhòe đi vì nước mắt của mình lên, thấy một chiếc khăn tay đang chìa ra phía cô.

Tiểu An đưa tay gạt vội vài giọt nước mắt đang còn vương lại trên khóe mắt. Lúc này, Tiểu An mới nhìn rõ người con trai đứng trước mặt mình, anh nói bằng thanh âm đều đều:

-Lau đi!

Tiểu An nhận lấy khăn tay, lí nhí nói:

-Cảm ơn!

-Thất vọng đến thế sao? - Nguyên ngồi xuống bên cạnh Tiểu An.

-Hả?

-Cảm thấy thất vọng như thế à?!

-Đó là cả ước mơ của tôi, tất cả phút chốc đã biến mất chỉ trong một đêm- Tiểu An nghẹn ngào nói, như cố giấu nước mắt vào trong.

Không ai nói gì, gió vẫn nhẹ thổi. Thi thoảng, Tiểu An lại thở hắt ra.

-Khóc đi! - Nguyên chột lên tiếng.

-Khóc? Để làm gì? Có thay đổi được gì đâu!

-Đã biết không thay đổi được gì vậy còn ngồi đây oán thán làm gì?

-Tôi...

-Không tự biết đứng dậy, thất bại một lần rồi bỏ luôn thế à?- Nguyên tiếp lời.

Thanh âm không lớn nhưng nó như đánh một cú mạnh vào lồng ngực của Tiểu An. Tiểu cúi đầu, cắn chặt môi.

-Khuya rồi, về đi. Người nhà cô chắc giờ lo lắm đấy!

Nói rồi, Nguyên quya đi. Bóng dáng anh nhỏ dần, nhỏ dần rồi khuất khỏi tầm mắt của cô.

Tiểu An thần thờ một lúc, rồi cũng đứng dậy quay đi về một hướng ngược lại.

o0o

-Nguyên, đi ăn với mình đi!

-Bạn rồi!

....

-Nguyên, mẹ mình rủ bạn qua nhà mình ăn tối. Đi nhé?

-Nói bác gái hẹn dịp khác đi.

...

-Nguyên, về chung nhé?

-Có việc!

...

Cô không tin vào mắt mình...

Nguyên đang mỉm cười rạng rỡ, tay trong tay với Tiểu An, điều mà trước giờ anh chưa từng làm với cô.

Sao trái tim cô lại nhói buốt thế này, như có hàng ngàn mũi tên đâm vào vậy.

Trái tim cô thất lại khi thấy Tiểu An khoát tay anh, cười nói với anh, đi bên cạnh anh- cái vị trí đáng ra phải là của cô.

Đau, sao lại đau đến thế?

Ngọc Châu đưa tay nắm lớp áo mỏng nơi trái tim. Nhịp tim vẫn đập đó thôi nhưng chỉ có điều là đập nhanh hơn và bị lỗi nhịp nhiều hơn.

Hai con người kia vẫn vui vẻ, đâu biết ở một góc khuất có một đôi mắt đau khổ xen lẫn cả hận thù đnag dõi theo từng bước chân của hai người.

Tại sao không phải là cô?

Cô muốn nói, muốn hét lên cho anh và cả thế giới này biết rằng cô cũng yêu, yêu anh nhiều đến mức nào... nhưng soa tất cả chỉ luẩn quẩn trong tam trí.

Bao năm qua cô đã có rất nhiều cơ hội nhưng chính cô cũng đã tự đánh mất cơ hội của mình.

Tại sao lại là Tiểu An?

Cô mới là người đến trước kia mà!

o0o

-Tôi nhắc lại một lần nữa, hãy tránh xa Nguyên ra. Không thì cô không yên với tôi đâu!

-Tại sao chứ? Tôi yêu Nguyên và tôi có quyền ở bên anh ấy!- Tiểu An nhìn Ngọc Châu bằng đôi mắt đầy sự kiên quyết.

-Cô không có cái quyền gì để làm việc đó cả. Nguyên là của tôi và tôi yêu anh ấy. Cô chỉ là kẻ cướp bạn trai của người khác mà thôi, chấp nhận sự thật đi!

Ngọc Châu kéo mạnh tay Tiểu An nắm chặt lấy nó, móng tay Ngọc Châu bám chặt vào da thịt của Tiểu An mà nghiêng rằng nói. Tiểu An vùng tay ra, trên cánh tay cô in hằn dấu móng tay của Ngọc Châu, gió thổi qua đem lại cho Tiểu An cảm giác rất buốt nơi cánh tay, Tiểu An cố giữ cho giọng nói mình bình tĩnh, nén nỗi sợ hãi vào trong. Tiểu An không nghĩ một Ngọc Châu xởi lởi, hay nói cười ngày nào giờ bị tình yêu biến thành kẻ thù quá đến mức này.

-Bạn trai? Ai công nhận cho cô và Nguyên cái danh hiệu là người yêu của nhau. Tôi không cướp gì của ai cả!

Nói rồi Tiểu An quay bước đi, để lại Ngọc Châu sững sờ.

Nước mắt lại lần nữa tuôn rơi.

Có cái gì cứ bóp chặt trái tim cô. Hơi thở đứt quãng.

Ngọc Châu ngồi thụp xuống đất, nước mắt vô tình cứ rơi xuống rồi tan đi.

Nếu như khóc có thể giúp cô quên đi hết tất cả thì cô thà cứ để nước mắt rơi rồi tan vào lòng đất cùng với tình cảm này thì tốt biết mấy.

Cô mới là người đến trước mà! Vị trí này là của cô...

Của cô...!!!

...

Bốp!!!

Tiếng động vang trời, xé toạc đi sự tĩnh mịch của con hẻm vắng. Một cô gái với dung mạo xinh đẹp, đôi mắt rực lửa. Dưới đất là một cô gái khác với mái tóc rũ rượi, đang ôm lấy má trái của mình. Trên đó, in hằn năm dấu tay còn đỏ ửng.

-Cô không hiểu những gì tôi nói hay cô thật sự ngu ngốc hả, Tiểu An?- Cô gái lên giọng.

-Ngọc Châu, cái gì biến cô thành như vậy?- Không trả lời câu hỏi của Ngọc Châu, Tiểu An nhĩ nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

-Chẳng có cái gì cả! cô là kẻ cướp, đồ vô liêm sỉ. Tôi mới là người đến trước!

Ngọc Châu ngồi xuống, đưa tay nắm lấy tóc Tiểu An kéo ngược ra sau. Đau, Tiểu An thét lên:

-A!!! A!!! Ngọc Châu, buông ra. Đau!!!

-Đau? Cô cũng biết đau sao? Tôi cũng đau này. Cô có hiểu cái đau mà tôi đang phải nếm trải không hả?

Ngọc Châu càng kéo mạnh sau từng chữ mà cô thốt ra. Tiểu An cảm giác như từng tắc da thịt của mình đang bị lột ra.

-Buông...ra!

-Cô nghe cho rõ đây, tôi mới là người đến trước, hiểu chưa?

-Ngọc Châu... trong tình yêu không phân biệt...ai đến trước đến sau cả...!-Tiểu An nước mắt giàn dụa, khó khăn phát âm ra từng tiếng.

-Không! Chẳng có cái định lý nào như thế cả! Tôi là người đến trước, còn cô chỉ là kẻ chen ngang giữa chúng tôi mà thôi!- Ngọc Châu càng nhấn tâm đưa tay kéo mạnh hơn.

-A!!! A!!! A!!!!!!

-Tôi nhắc lại một lần nữa, tránh xa Nguyên ra, nếu không tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết!

Nói rồi, Ngọc Châu hất mạnh đầu Tiểu An xuống đất và lạnh lùng bước đi. Bỏ Tiểu An ở lại với nỗi đau thể xác, trên cánh tay và khuôn đầu cũng thấy những vết bầm.

oOo

Bốp! Bốp! Bốp!

Vẫn là những tiếng động quen thuộc đến kinh người. Khuôn mặt Tiểu An giờ đầy máu và vết bầm, Ngọc Châu nở nụ cười quái dị, ném xuống đất một tập phong bì, nói bằng giọng đầy thách thức:

-Nhìn lại mình xem, Tiểu An. Trông cô thật thảm hại.

-Đây là gì?- Tiểu An lạnh lùng hỏi.

-Tự mình xem đi, haha...

Tiểu An mở phong bì ra, bên trong là một xấp ảnh một đôi trai gái đang âu yếm với nhau và dĩ nhiên nhân vật chính trong những bức ảnh không ai khác là Nguyên và Ngọc Châu. Đôi tay Tiểu An run run, cô không tin vào mắt mình, vứt lại những bức ảnh xuống đất, cô nói không giấu được sự bàng hoàng:

-Giả dối!

-Chấp nhận đi, Tiểu An. Người Nguyên yêu là tôi, không- phải- cô!- Sau câu nói kèm theo một tràng cười man rợ.

-Không! Không! Tất cả là giả dối!!!- Tiểu An hét lên, khóe mắt ngân ngấn nước.

-Cô còn trông đợi gì chứ? Nguyên chẳng qua là có một chút hứng thú nhất thời với cô thôi. Người mà anh ấy yêu thật sự là tôi.

-Không, không!- Nước mắt lăn xuống, đi qua những vết thương trên khuôn mặt vốn rất dễ thương kia, đem lại cho Tiểu An cảm giác nhói đau.

-Thật tội nghiệp, Tiểu An à!- Ngọc Châu ra vẻ đồng cảm.

-Đây là trò chơi mà cô nhắc đến đó hả, Ngọc Châu?

Một giọng nam trầm ấm vang lên, gián đoạn cuộc nói chuyện của hai cô gái. Tự dưng, Ngọc Châu giật mình, chân vô thức lùi lại một bước.

Từ bóng đêm, một chàng trai khôi ngô quan hoàn hảo đến từng nét bước từng bước một tiếng đến. Khuôn mặt lạnh như băng, ánh nhìn sắc lẹm như muốn giết chết đối phương.

Là Nguyên...!

-Nguyên...!- Ngọc Châu lắp bắp không thành câu.

-Trò chơi vui quá nhỉ?- Thanh âm không lớn nhưng đủ khiến người khác phải hoảng sợ.

-Cậu...cậu tới đây làm gì?- Ngọc Châu nuốt nước bọt cố tỏ ra bình tĩnh nói.

-Chỉ là đi dạo, ai ngờ lại gặp chuyện hay để xem. Cái gì đây?- Nguyên nhặt những bức ảnh dưới đất lên xem, rồi nói tiếp- Người trong hình là ai sao trông giống tôi thế nhỉ?

Ngọc Châu chạy tới, giật lấy bức hình rồi cười trừ đáp:

-Không có gì đâu, vài thứ linh tinh thôi, cậu đừng xem!

-Phan Hoàng Ngọc Châu, tôi không ngờ cậu lại có thể làm cái trò bần thiú này! Đây là tất cả những gì cậu có thể làm ư? Quá tầm thường!

Nguyên cúi người, đưa tay đỡ Tiểu An dậy, ánh mắt nhìn cô đầy triu mến. Ngọc Châu nhìn mà tức chỉ không thể nhào tới tách hai người họ ra.

Nhưng...

Tiểu An lạnh lùng bắt tay Nguyên ra, tự mình đứng dậy. Đôi mắt Nguyên thoáng ngạc nhiên, Tiểu An quay qua nhìn Nguyên, đưa tay vuốt lấy khuôn mặt anh rồi nói:

-Nguyên,... từ ngày quen biết cậu mình đã có những tháng ngày thật sự hạnh phúc. Trong đời mình chưa bao giờ cảm thấy được hạnh phúc như thế. Mình yêu cậu, Nguyên à! Trước giờ mình chưa nói được ba chữ này, giờ có thể nói được rồi mình vui lắm...- Tiểu An nhìn Nguyên, đôi mắt sáng lấp lánh đầy yêu thương.

-Tiểu An,...

-Để mình nói hết. Mình cứ tưởng là có thể cùng cậu đi hết chặng đường còn lại trong đời mình nhưng... Mình không chịu nổi, Nguyên à. Dù gì mình cũng chỉ là một cô gái bình thường thôi. Khi yêu, mình cũng rất ghét sự phản bội, mình đã tin tưởng cậu nhiều như thế. Mình lại càng không thể chịu đựng được những sự hành hạ như thế này, thôi thì từ nay chúng ta đường ai nấy đi đi. Tạm biệt cậu, Nguyên.

Nói rồi Tiểu An quay đi, cô không muốn cho Nguyên thấy những giọt nước mắt đã bắt đầu lăn trên má của cô. Cô đã thật sự yêu anh, nhưng có lẽ tình yêu của cô không to lớn nên cô chẳng thể nào chịu đựng được nữa.

-Tiểu An!- Nguyên bàng hoàng muốn đuổi theo.

Phía sau anh, một bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nắm lấy, chủ nhân của bàn tay đó khẽ thốt:

-Nguyên, đừng đi mà!

Nhưng.... Nguyên chỉ lạnh lùng gạt ra, không quay lại nhìn, anh nói bằng giọng lạnh băng:

-Đừng chạm vào tôi. Đừng để tôi ghê tởm cô thêm nữa.

oOo

Đêm.

Mát lạnh.

Cơn gió giao mùa mang không khí se se lạnh thổi qua, đập vào cửa sổ tạo nên tiếng rít trong đêm đen, ranh giới ngày và đêm bị bóng đêm che mất.

Trong một căn phòng.

Không có một chút ánh sáng, hoàn toàn chỉ là một mảng màu đen u tối.

Giữa không gian tĩnh mịch vang lên giữa những tiếng nấc nghẹn ngào, thanh âm không lớn nhưng nghe cũng khiến người ta nao lòng.

Ngọc Châu thu mình lại một góc trên giường, nước mắt vô tình thì nhả rơi xuống thấm ướt cả gối, thấm dẫm vào trong màn đêm. Tay ôm chặt gối, hơi thở khó nhọc vang lên xen kẽ giữa những tiếng nấc.

Trái tim cô lại lần nữa bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm vào, máu và nước mắt như hòa lại.

Cảm giác đắng nơi đầu môi, có cái gì nghẹn nghẹn nơi cuống họng. Đôi mắt ngây dại hòa tan vào trong bóng đêm lạnh lùng. Từng tiếng nhích của kim đồng hồ càng làm cho nỗi đau của cô tăng lên.

Trong tâm trí cô không ngừng vang lên thanh âm của Nguyên, đôi mắt, hành động tất cả dường như cô chỉ là một con quái vật.

Là cô sai sao? Là cô thật sự đã sai rồi sao? Trái tim cô phải chăng đã đi ngược dòng yêu thương cho nên càng níu giữ níu lại càng tuột khỏi tầm tay.

Trái tim cô đã bao lần vì anh mà đau đến tận thế. Ai đó đã nói “Đau- tự nhiên sẽ buông”. Có lẽ đúng vậy nhưng buông tay rồi sao nữa? Buông tay rồi sẽ kết thúc được nỗi đau hay khiến cho những cơn đau khác kéo về? Có biết bao người chờ đợi những cơn đau để buông tay rồi lại tiếc nuối?! Và có bao người tìm lại được bình yên sau những xót xa?

Còn cô, sao càng đau lại càng muốn níu giữ rồi tự đem lại đau khổ ỉn.

Tại sao...?

Cứ nhớ một người không nhớ đến mình...

Thương một người không thương mình...

Níu một người không thuộc về mình...

Là mệt mỏi.

Là đau khổ.

Là vô vọng.

Là ngu ngốc.

Là dại khờ.

Biết thế....!!!

Nhưng lý trí không thắng nổi trái tim. Mệt mỏi mà không muốn bỏ. Đau mà không muốn buông.

Vô vọng mà không muốn buông tay...?

Giờ cô phải làm sao? Rồi.... ngày mai cô phải đối diện sao đây?

À không, cô sống sao cho qua đêm nay trong khí máu cứ mãi vô tình rơi thấm vào lòng đây... Không phải mùi tanh mà nó đắng, rất đắng, cô không hiểu sao nó lại đắng đến thế.

Tại sao???

Là do anh ác hay do đời trớ trêu? Cứ tưởng gần nhau nhưng rồi chợt nhận ra cô và anh cách xa nhau một khoảng cách quá lớn để rồi lạc nhau giữa biển người mênh mông.

Yêu thương thật sự mỏng manh đến thế sao?

Ngọc Châu bật cười, cười đến thác loạn.

Thua...

Cô thua rồi! Cô đã thua ngay từ đầu mà cứ cho là mình mới là kẻ thắng cuộc.

Có lẽ...

Ngày mai, khi nắng lên, em sẽ lau khô những vệt nước mắt mặn chát trên má. Và nụ cười sẽ không bao giờ tắt trên môi cô. Cô sẽ chờ đợi thời gian trôi qua để gạt đi hình bóng anh ra khỏi tâm trí cô.

Cô cần nắm vòng tay và hơi ấm của anh để gạt đi cái giá lạnh của đêm đông hiu quạnh.

Cô cần nắm cái nắm tay của anh mỗi khi ráng chiều buông xuống trên con phố nhỏ vắng người qua lại.

Cô cần lắng lời anh thì thầm bên tai nhẹ nhàng và đầy yêu thương.

Cô cần lắng những nụ hôn nồng nàn...

Nhưng...

Tất cả chỉ là những cái “cần nắm” của riêng cô. Chỉ là của một tình cảm muốn lãng quên, của dĩ vãng xa vời mà thôi...

...

19. Chương 20 : Gặp Lại Người Xưa

“Khi em sắp ngã, một bàn tay đã đưa ra đỡ lấy em nhưng.... người đó không phải là anh.

Người đó đối với em như một cơn gió, đến thật nhẹ nhàng rồi cũng ra đi theo cách đó. Em đưa tay níu lại nhưng sao xa vời đến thế!

Là em sai sao?”

Buổi sáng.

Phòng họp công ty TCB.

Không khí căng thẳng như dây đàn, gương mặt ai cũng hiện lên vẻ lo lắng. Boss ngồi ở vị trí ghế giám đốc, vẫn là vẻ lãnh đạm, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc nhưng hai hàng lông mày nhíu lại làm ấn đường thu hẹp lại tạo nên nếp nhăn nơi thái dương.

- Có ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra không?- Thanh âm không lớn nhưng đủ làm kẻ khác phải run lên.

Im lặng...

Vài người đổ mồ hôi nhưng không dám đưa tay lên lau khô. Họ sợ dường như chỉ một cử chỉ thôi sẽ làm Boss nổi nóng.

Không có tiếng trả lời.

- Các người cảm hết rồi hay vẫn chưa nghe thấy tôi nói gì?- Boss lạnh lùng lại cất tiếng

An Hạ nuốt nước bọt, dù cô không làm gì nhưng sao vẫn cảm thấy lạnh sống lưng như thế này. Boss đảo mắt nhìn một lượt, tất cả bọn họ đều là những người có số tuổi lớn hơn Boss nhưng vẫn phải run sợ trước cái uy của anh.

Vẫn là không khí im lặng đó.

- Tôi không có kiên nhẫn lặp lại lần hai đâu. Phong?- Tiếng gọi phát ra khiến Phong không khỏi giật mình.

- Tổng giám đốc về việc này thì sau khi hoàn thành bản kế hoạch, tôi cho người chuyển xuống bộ phận kỹ thuật.

- Bộ phận kỹ thuật?

Phong gật đầu. Boss nhíu mày một lúc, rồi lại lên tiếng:

- An Hạ, xuống bộ phận kỹ thuật mang bản kế hoạch lên đây.

- Dạ?- An Hạ đứng dậy rời đi.

- Tôi không biết các người làm ăn như thế nào nhưng chuyện này trước đây chưa bao giờ xảy ra. Nếu còn biết điều thì hãy tự nhận tội đi, trong các người ai đã tiết lộ thông tin về dự án quảng cáo lần này cho bên Sunrise biết?- Boss dừng một lúc, vẫn không có tiếng đáp trả. Các viên chức cấp cao vẫn có một hành động chỉ là cúi đầu, mặt ai cũng hiện rõ nét lo sợ., Boss tiếp lời- Vẫn ngoan cố sao?

Tiếng mở cửa khô khốc vang lên, làm cho họ đã lo lại lo thêm lo. An Hạ đưa bản thảo cho Boss ngáp ngừng nói:

- Tổng giám đốc...

- Chuyện gì?- Boss vẫn đang đọc bản thảo.

- Đám kí giả bu quanh ở dưới rất đông. Họ đòi phỏng vấn về...

- Dẹp hết đi- Boss đột ngột cắt ngang làm An Hạ không khỏi giật mình, lấy điện thoại gọi vội cho tiếp tân ở dưới để giải quyết.

Bụp!

Boss ném tờ báo mới ra sáng nay lên giữa bàn, trên ngay trang nhất một dòng chữ màu đen to tướng đập vào mắt mọi người trong phòng họp “Công ty TCB ăn cắp dự án quảng cáo của Sunrise?”. Dù rất muốn mở ra coi nhưng không ai dám mó tay vào tờ báo.

- Tôi nhắc lại một lần cuối, nếu còn muốn sống thì hãy liệu đường mà nhận tội đi, đừng để tôi phát giác. Đến lúc đó các người khó mà sống trong công ty này. Tháng này trừ lương hết. Tan họp!

Mọi người không ai nói gì, đứng dậy ra về, An Hạ mở cửa mời họ ra về, đến khi ra ngoài vài người thì thăm với nhau.

- Kiểu này bà vợ tôi xé xác tôi mất.
- Tôi cũng đâu kém gì ông đâu- người đó thở dài.
- Không biết tên nào làm ra chuyện này rồi bắt chúng ta chịu.
- Ủ, ăn ở thất đức quá đi!

An Hạ lắc đầu, thở dài:

- Anh hai có vẻ rất tức giận?- Phong chưa về mà nán lại nói chuyện.
- Tổng giám đốc tức lắm, sau chuyện này ít nhiều gì uy tín của công ty sẽ giảm sút.

Phong đứng dựa vào tường, hai tay đút túi quần, nhếch môi nói:

- Tên Uy Vũ cũng được dịp mà chế nhạo anh hai.
- Hai người đó hay đối đầu lắm à, Nhưng nói gì thì nói, cũng nhờ tổng giám đốc mà anh ta mới nổi tiếng như bây giờ chứ.
- Quả thật là thế, nhưng từ trước anh hai luôn hơn hẳn về một cái đầu tính toán. Mọi ý kiến của hẳn đều bị anh hai phản bác, nên đâm ra tức, Với lại, em nhớ hồi đầu em vào công ty không? Ban đầu được chọn làm trợ lý cho hẳn nhưng rồi anh hai lại đưa em qua bên bộ phận quảng cáo. Hẳn đòi không được nên còn ầm ứ tới giờ. Người đẹp à, em đang làm mọi thứ rồi lên thêm đó!- Phong đưa tay nâng cằm An Hạ lên, nheo mắt nhìn cô, đôi môi nhếch lên nở nụ cười ngạo mạn.

An Hạ hất tay Phong ra, đứng cách xa anh ra. Cô nhận thấy dạo gần đây Phong rất khác, không giống Phong ngày đầu mà cô gặp nữa. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Anh thôi đi, em không phải là người mà có thể thay đổi cả thế giới đâu. Nhưng anh Phong, anh không thấy lạ sao? Khi anh đưa bản thảo qua cho bộ phận kỹ thuật, đáng lẽ họ sẽ bắt tay vào làm liền nhưng từ hôm anh báo cáo lên cho tổng giám đốc là buổi chiều, có nghĩa là sáng đó anh đã đưa bản dự án. Nhưng đến tận ba ngày sau bộ phận kỹ thuật mới bắt tay vào làm việc. Anh không thấy lạ sao?

- Ý em là...

- Em không biết, chỉ là phỏng đoán thôi. Dự án nào cũng phải qua tay trưởng bộ phận kỹ thuật. Mà anh nhớ không, tuần trước trưởng phòng bảo máy tính bị hack. Nhưng nếu bị hack từ một máy bên ngoài thì tất cả các máy trong tổ kỹ thuật đều sẽ ngưng hoạt động hết vì các máy đó đều được liên kết với máy chủ. Chỉ còn một trường hợp....

- Hack từ bên trong- Phong tiếp lời.

- Cũng có thể là như vậy. Nhưng chỉ là phỏng đoán, không thể nói ra bừa bãi được.

Phong cười, đưa tay khoát vai An Hạ. Cô giật mình, hất tay anh ra và không quên tặng Phong ánh nhìn sắc lẹm.

- Thông minh lắm, An Hạ!

- Về phòng đi!

- Sao đuổi anh?- Phong làm mặt xịu xuống.

An Hạ bật cười, đánh vào lưng Phong rồi nói:

- Đang trong giờ làm việc.

Rồi cô quay đi, không quên pha cho Boss cốc cà phê.

...

Cạch!

An Hạ đẩy cửa bước vào, đặt tách café lên bàn, Boss hai mắt nhắm hờ, đưa tay day day hai bên thái dương, miệng nói:

- Em lúc nào cũng thế, không bao giờ gõ cửa.

An Hạ lờ đi không nghe, kéo rèm ra, ánh nắng ấm áp của những ngày đầu xuân tràn vào phòng, hắt lên dáng vẻ cao lớn của Boss.

- Anh mệt lắm à?

- Không sao!

Boss cầm tách café lên nhấp một ngụm, An Hạ loay hoay dọn vài thứ trên bàn lại cho ngay ngắn.

- Anh đừng cố quá sức, đừng uống nhiều café nữa, không tốt cho sức khỏe đâu!- An Hạ vừa nói vừa xếp mọi thứ lên kệ.

Boss mỉm cười kéo tay An Hạ, cô ngã vào lòng anh, cả người ngồi trên đùi Boss. Không giấu được nét bối rối trên khuôn mặt nhưng cũng chẳng muốn anh thấy để trêu chọc, cô vùi mặt vào trong lòng Boss, Boss đưa bàn tay to lớn vòng qua ôm lấy eo nhỏ nhắn của An Hạ.

- Hay Chủ nhật này anh đi truyền nước đi?

- Không cần!

An Hạ ngẩng mặt dậy, dùng tay đập mạnh vào ngực Boss, cô trách:

- Không được, anh không biết tự chăm sóc mình gì hết. Chủ nhật đi, em đi với anh.

- Được rồi!

Nói rồi, Boss lại tham lam đặt môi mình lên môi An Hạ, hai đôi môi quấn lấy nhau. An Hạ nhắm mắt để tận hưởng và cảm nhận yêu thương từ Boss.

Một lát sau, Boss mới buông tha cho đôi môi An Hạ, nhưng vẫn tiếc nuối anh đưa ngón tay nhẹ lướt qua nơi đôi môi, mỏng như nước. Đôi môi hồng một cách tự nhiên, Boss ghé sát tai cô thì thầm:

- Em biết đôi môi này quyến rũ như thế nào không?

An Hạ lại vùi đầu vào ngực Boss, lắc đầu:

- Không biết gì cả!

Boss bật cười, An Hạ lười nhác không chịu làm việc cứ rúc đầu vào lòng Boss. Không biết nói gì, Boss cứ để yên như thế, mắt chăm chú vào màn hình máy tính.

...

- Tổng giám đốc...!

Không trả lời.

An Hạ ngẩng đầu, giật giật áo Boss. Anh không để tâm đến, An Hạ giật giật áo của Boss.

Không liếc nhìn cô,

An Hạ phụng phịu gọi tiếp:

- Tổng giám đốc...

- Không phải!- Boss nói.

An Hạ đủ hiểu Boss đang nói gì, cô bật cười rồi nói:

- Nguyên....

- Gì?- Tiếng đáp trả giờ mới vang lên.

- Giờ nghỉ trưa đi với em đến một nơi nha?

- Đi đâu?

- Đi rồi biết!

Sự im lặng thay cho câu đồng ý, An Hạ đứng dậy, vươn người rồi nói:

- Đi làm việc đây! Tháng này bị trừ lương rồi không muốn bị trừ thêm đâu!

o0o

- Em tới đây làm gì?

Chiếc xe BMW màu đen dừng trước một nghĩa trang, Boss thắc mắc nhìn An Hạ.

- Anh cứ chạy xe vào bên trong đi.

Dù không hiểu, nhưng Boss vẫn cho xe chạy vào, theo chỉ dẫn của An Hạ, chiếc xe dừng trước một ngôi mộ màu trắng được làm từ đá granti, An Hạ đặt bó hoa tulip trắng xuống, nhìn cô gái trong bức hình trên bia mộ với nụ cười mỉm, dịu dàng như nắng mùa xuân.

o0o

- Em tới đây làm gì?

Chiếc xe BMW màu đen dừng trước một nghĩa trang, Boss thắc mắc nhìn An Hạ.

- Anh cứ chạy xe vào bên trong đi.

Dù không hiểu, nhưng Boss vẫn cho xe chạy vào, theo chỉ dẫn của An Hạ, chiếc xe dừng trước một ngôi mộ màu trắng được làm từ đá granti, An Hạ đặt bó hoa tulip trắng xuống, nhìn cô gái trong bức hình trên bia mộ với nụ cười mỉm, dịu dàng như nắng mùa xuân.

- Anh có nhận ra đây là ai không?

Nãy giờ không quan tâm người trên bia mộ là ai, sau câu nói của An Hạ. Boss liếc mắt nhìn... toàn thân anh như bất động, đồng tử mở to ra, anh như không tin vào mắt mình. Ba chữ “Ngô Tiểu An” được khắc nổi trên bia mộ.

Là nụ cười ấy!

Vẫn tràn ngập nắng xuân.

Vẫn dịu dàng, ấm áp.

Nhưng.... Tất cả chỉ là của mười năm về trước. Tất cả những ký ức chợt ào ạt ùa về, được tua lại như một đoạn phim quay chậm.

- Chắc anh còn nhớ chị ấy? - An Hạ đưa tay phủi phủi bụi trên bia mộ.

Boss nuốt khan, giữ bình tĩnh và nói:

- Sao em biết cô ấy?

- Là chị... Ánh Nhi và Bảo Lam đã kể em nghe.

- Ánh Nhi và Bảo Lam?

- Chỉ như những người bạn - An Hạ mỉm cười.

Boss lại nhìn vào bức hình nhưng rồi nhanh chóng quay đi. An hạ không khó gì để nhận ra hành động đó ở anh, cô lại nói:

- Anh không nhất thiết phải chối bỏ! Dù gì nó cũng là một phần quá khứ của anh, anh đâu có thể nói bỏ là bỏ được.

Boss không nói. Đến giờ, cả người anh dường như vẫn bất động, anh không tin vào điều mà mình chứng kiến.

Đã qua rồi, cái thời mười năm về trước. Còn là cậu thiếu niên với cơn cảm nắng đầu đời không ngừng quẩn lầy nơi con tim. Không ngừng day dứt về sự ra đi của Tiểu An, không ngừng suy nghĩ và học cách quên đi tình cảm đầu đời đó. Rồi... thời gian thấu thoát trôi đi, mười năm trôi qua trong im lặng, trong cái vồn vã của nhộn nhịp của cuộc sống. Tình cảm dần lùi vào miền dĩ vãng. Hôm nay... sau mười năm của cuộc sống, anh lại đứng đây- một lần nữa nhìn thấy nụ cười đó, vẫn ấm áp và dịu dàng như ngày nào.

Nhưng...sao anh lại không cảm thấy gì khác?

Rung động, yêu thương dâng trào. Không, những gì anh cảm nhận được chỉ là một sự ngạc nhiên khi thấy lại nụ cười mà gần mười năm đã bị lớp bụi thời gian phủ mờ.

Hay do quá lâu nên tình cảm phai mờ?

Hoặc... anh không còn yêu nữa, trái tim anh hoàn toàn thuộc về cô gái đứng trước mặt anh?

- Chị ấy cười thật đẹp phải không? Nụ cười ấm áp, rạng rỡ như ngày xuân ấy!

- Ủ, cô ấy cười rất đẹp!- Boss đáp, giọng nhẹ nhàng.

An Hạ đưa tay vuốt qua tấm hình trên bìa mộ, đôi mắt thoáng nét buồn. Sao nơi sống mũi lại cay xè đến thế chứ? An Hạ chợt cười với bản thân.

- Sao Ánh Nhi lại kể với em?

- Em không biết, nhưng nếu chị ấy không kể thì anh định giấu em đến khi nào?

- Ánh Nhi có nói sao Tiểu An mất không?- Boss ngập ngừng hỏi.

- Có, chị Ánh Nhi nói sau ngày hôm đó, chị Tiểu An được một người đến mời và sẽ tài trợ hết cho chị ấy sang Nga du học. Chị ấy đi, nhưng được bốn năm thì qua đời... chị ấy bị... ung thư máu.

Khoảnh khắc này, khó dùng ngôn từ nào để nói, chỉ có thể thấy Boss lại đứng hình lần nữa.

Cô ấy... bị ung thư máu? Anh hoàn toàn không biết. Boss không thể hiểu được tình cảm hiện giờ trong anh là gì?

Còn An Hạ, cô nặng trĩu nỗi buồn. Có phải cô không nên đưa anh đến đây, cô cũng muốn ích kỷ giữ anh riêng bên mình, cô cũng muốn anh hoàn toàn thuộc về cô nhưng lý do gì cô lại đưa anh đến đây, để nghe anh giải thích. Về điều gì? Mọi ngôn từ cho sự giải thích đều trở nên thừa thãi trong trường hợp này.

- Chào chị, em là An Hạ, em cũng là người rất yêu anh Nguyên, chị có thể cho phép em thực hiện điều đó không? Cho phép em yêu anh ấy và anh ấy yêu em?

- An Hạ...- Boss khẽ nói.

- Em đùa thôi!

An Hạ mỉm cười, nụ cười đầy gượng gạo và vương đầy nỗi buồn. Đôi mắt màu đen sẫm phủ một lớp sương mờ ảo, hai hàng mi dày sụp xuống để che giấu đi biểu cảm nơi đôi mắt. Boss quay bước nói:

- Về thôi...

Nhưng...

Từ đằng sau, cánh tay trắng nõn vươn ra ôm lấy bộ ngực vạm vỡ của Boss. Anh khựng lại, Boss cảm nhận được hơi thở của An Hạ dần trở nên gấp gáp, làn da ấm nóng áp lên tấm lưng to lớn xuyên qua lớp vải áo sơ mi mỏng manh.

- Không được! Em không thể chịu được nữa!- An Hạ nghẹn ngào nói- Xin anh, hãy để yên như thế này được không, một phút thôi cũng được.

- An...- Câu nói của Boss bị ngắt ngang.

- Anh không biết em cảm thấy như thế nào đâu, khi nghe chị Ánh Nhi kể mọi chuyện về anh. Em đã rất tức giận, có cả buồn nữa, đau lắm. Em biết mình không phải là người đầu tiên yêu anh, lại cũng không phải là người đầu tiên anh yêu. Lúc đó, em muốn khóc, muốn chạy đến bên anh để nghe anh nói những điều

đó không phải là thật. Em ích kỷ lắm phải không? Em chỉ muốn chia sẻ tình cảm cho ai cả, dù đó đã là chuyện trong quá khứ, em muốn anh chỉ là của em. Mặc dù em biết... em là người đến sau...

Boss cảm nhận được một giọt nước nóng hổi thấm vào lớp áo sơ-mi của anh. Khóc? An Hạ đang khóc sao? Một giọt... hai giọt... rồi ba giọt...

Các giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, vỡ òa theo từng lời nói của An Hạ. Cánh tay nhỏ bé càng siết chặt Boss hơn, các móng tay bầu chặt vào áo. Boss vẫn im lặng, anh đưa tay gỡ tay cô ra, xoay người nhìn đối diện với An Hạ. Trong một phút giây, hai đôi mắt giao nhau.

Một đôi mắt màu đen sẫm.

Một đôi mắt màu café sữa.

Mắt chạm mắt, mọi thứ xung quanh như không tồn tại, chỉ có hình ảnh của đối phương là in rõ lên võng mạc của anh và cô. Boss đưa tay ôm lấy cô, nước mắt An Hạ lại rơi, cô không hiểu vì sao mình khóc và khóc vì điều gì?

- Xin anh... em không muốn làm tình đầu của anh... nhưng em xin là tình cuối của anh, người cùng anh đi hết những chặng đường đời mà anh muốn đi. Em biết, giờ anh chắc vẫn chưa có thể quên chị ấy nhưng em có thể đợi... em đợi được mà... Chỉ xin anh... đừng bỏ rơi em...đừng để em lạc lõng...

Nước mắt cứ rơi xuống không một điểm dừng, những giọt nước mắt trong veo nối tiếp thay cho những cảm xúc trong của cô. Boss cúi người, hôn nhẹ lên khóe mắt của An Hạ, anh cất giọng:

- Tôi yêu em, tôi yêu em rất nhiều. Tôi không tình cảm gì với Tiểu An nữa, người tôi yêu là em!

- Thật...thật sao?- An Hạ ngược đôi mắt long lanh nước nhìn Boss.

- Em không tin tôi sao, An Hạ!

An Hạ lắc đầu, mỉm cười khiến Boss bất giác cũng nở nụ cười nhẹ.

- Gọi em là Hạ đi!

- Ủ... Hạ!- Boss lại hôn lên trán An Hạ.

Một lần nữa, một chiếc xe Audi màu trắng đậu phía xa, hai đôi mắt của hai cô gái hướng về phía cặp tình nhân kia.

- Nhi à... hay chúng ta về đi?- Cô gái cầm vô-lăng nhẹ cất tiếng.

Bàn tay Ánh Nhi nắm chặt thân cây hoa, đôi mắt trở nên sắc lẹm hơn bao giờ hết. Cô gái cầm vô-lăng lo lắng nhìn Ánh Nhi. Lát sau, Ánh Nhi lên tiếng:

- Quay xe lại đi Lam!

- Ủ...

Bảo Lam cho quay xe ra phía cửa nghĩa trang.

“Tôi sẽ không để yên chuyện này đâu!”

...

Hôm nay, là ngày giỗ của Tiểu An.

o0o

Đêm.

Gió những ngày xuân thổi qua, mang không khí mát mẻ thêm chút se se lạnh của tiết trời đông chưa dứt.

Tầng 10 của công ty TCB.

Ánh đèn vẫn sáng lên, Boss vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính làm việc. Tồn thất về dự án lần này khiến uy tín công ty giảm xuống không ít, tồn thất về tiền bạc không đáng vì có thể dùng những lợi

nhuận từ những dự án khác bù vào những điều anh quan tâm ở đây là kẻ đã đưa thông tin dự án ra ngoài, trên thương trường không thể nuôi hổ trong nhà như vậy được. Nào cuae Boss chạy liên tục với các con số nhấp nháy không ngừng trên màn hình. Anh lại quay sang kiểm tra xem có file nào được gửi đi ra ngoài mà không nằm trong danh bạ mail của công ty?

Boss khẽ liếc mắt nhìn cô gái vẫn đang ngủ ngon lành trên ghế sofa. Boss nhếch môi cười nhẹ, ai mấy giờ trước bảo sẽ thức cùng anh tăng ca thể mà giờ lại lăn đùng ra ngủ thế chứ?! Boss đứng dậy, kéo áo khoác lên cao để cho An Hạ ấm hơn, cô trở người, mắt từ từ mở, An Hạ ngồi dậy, đưa aty dụi dụi mắt. Động tác đáng yêu như một đứa trẻ. An Hạ hết nhìn xung quanh rồi đưa mắt nhìn Boss, đôi môi nhỏ nhẩn thốt lên:

- Nước!

Boss quay đi rồi quay lại với ly nước, đặt lên bàn Boss ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng rồi nói:

- Em lúc nào cũng khác biệt với người khác! Đây là lần đầu tiên tôi phải phục vụ ột cô gái đó!

An Hạ ngọ nguậy cái đầu, tay quơ quơ giữa không trung tìm ly nước, lưỡi nhác thốt lên lần nữa:

- Nước!

Boss chồm người đưa nước cho cô, An Hạ uống cạn ly nước, Boss đưa tay vuốt những lọn tóc của An Hạ, nhẹ nhàng nói:

- Tôi làm em dậy?

An Hạ gật đầu.

- Em mệt chưa, tôi đưa em về?

- Ngủ!- An Hạ dựa vào lòng Boss, mắt nhắm lại và tiếp tục giấc ngủ.

Boss bật cười, hôn lên trán cô và nói:

- Về nhà rồi ngủ? Giữ sức mai chúng ta đi kí hợp đồng.

An Hạ lại dụi dụi đầu vào ngực Boss, anh đặt cô lại vị trí sofa, thu dọn mọi thứ rồi đánh thức An Hạ dậy ra về.

o0o

Buổi sáng.

Ddooongf hồ điểm tầm chín giờ sáng, chắc chắn mọi thứ đã chuẩn bị tốt cho hợp đồng lần này, Boss và An Hạ ra xe đi đến công ty Star.

Dự án lần này sẽ là một bộ phim cổ trang, được đánh dấu là bộ phim bom tấn trong năm nay. Quy tụ đông đủ dàn diễn viên xuất sắc trong giới showbiz, số tiền đầu tư vào dự án được tính bằng đơn vị ngàn USD. Lần này, công ty Star ngỏ lời muốn hợp tác với TCB, chỉ cần TCB chọn ra những diễn viên xuất sắc, Star sẽ lo về phần hậu trường, TCB sẽ mời đạo diễn nổi tiếng, biên kịch xuất sắc nhất tới, cả hai công ty cùng bỏ một số vốn đầu tư và chia lợi nhuận hoa hồng từ những phần thu vào đó.

An Hạ vốn dĩ không quan tâm mấy đến trong giới showbiz nên công ty Star là công ty nào cũng không phải trường hợp ngoại lệ để An Hạ nhớ. Cô loay hoay xem lại bản kế hoạch suốt cả đoạn đường.

Công ty Star.

Phòng họp của công ty Star.

- Xin chào giám đốc Lâm!- người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ vest đen, dung mạo thanh tú bắt tay với Boss.

- Chào giám đốc Trần- Boss lịch sự chào lại bằng một giọng lãnh đạm.

An Hạ đứng nhíu mày nhìn người đàn ông được gọi là “giám đốc Trần”

Ồ anh ta có một nét gì rất quen nhưng cô không tài nào nhớ ra được. Đã gặp ở đâu sao? Không, chắc cô nhìn nhầm thôi!

- Hôm nay giám đốc Lâm đến đây thật vinh dự cho công ty chúng tôi. Chúng ta vào việc luôn nhé?!

- Rất thẳng thắn, quả là phong thái của giám đốc Trần!- Boss nói rồi quay sang An Hạ- An Hạ!

- An Hạ?- Giám đốc Trần giờ mới để ý tới An Hạ, hàng lông mày nhíu lại.

Cảm thấy có người đang nhìn mình, An hạ ngẩng lên bắt gặp đôi mắt của giám đốc Trần nhìn chằm chằm vào mình. An Hạ lại lần nữa nhíu mày, gương mặt đỏ gợn lại ột điều gì đó xa vời, có thể nó ở trong quá khứ. Dem cho An Hạ cái cảm giác vừa gần nhưng cũng xa lạ.

- Giám đốc Trần, hình như anh đang có vấn đề với thư ký của tôi?- Boss lên tiếng, thanh âm chế giễu nhưng cũng có chút tức giận.

An Hạ cùng vị giám đốc giật mình, An Hạ cúi đầu nhìn vào tập tài liệu trên tay mình.

- Thư ký?- Giám đốc Trần đặt câu hỏi lửng.

- Có việc gì sao?- Boss lãnh đạm hỏi.

Giám đốc Trần nhếch môi cười khó hiểu, đáp lời Boss:

- Không có gì, chỉ là cô ấy thật đẹp. Chúng ta làm việc thôi!

Trong một thoáng, mắt Boss tối sầm lại.

...

- Cảm ơn, mong sự hợp tác giữa chúng ta sẽ thành công tốt đẹp- Giám đốc TRẦN bắt tay Boss nói.

- Tôi cũng hy vọng thế!

- Cũng trưa rồi, hay tôi với giám đốc Lâm cùng đi ăn trưa đi?- Giám đốc Trần đề nghị.

- Cảm ơn thành ý của giám đốc Trần, nhưng chúng tôi còn có việc ở công ty nên phải về sớm. Xin hẹn dịp khác!

- Tiếc thật!

Giám đốc Trần lại nhìn chằm chằm vào An Hạ, cô cảm thấy khó chịu cụp mặt xuống. Boss không nói, kéo tay An Hạ ra ngoài.

- Em đi đến đâu cũng có chuyện đến đó- Boss buông câu cảm thán.

- Đâu nào?

- Còn chối! Cách giám đốc Trần nhìn em là như thế nào?- boss nhíu mày nói.

- Em đâu biết!- An Hạ nhún vai.

- Lần sau, không đưa em đến đây nữa!

- Ấy, là sao? Anh định cột chân em à?

- Không, ở lại công ty thôi!

- Nè...có phải...anh ghen...

Boss chột khựng lại, cơ mặt giãn ra, anh quay mặt đi hướng khác.

- Không.

An Hạ quan sát từng biểu hiện của Boss, cô bật cười:

- Anh ghen....

- Không!- Boss trả lời có chút ngập ngừng.

- Ha ha, thừa nhận đi, anh đang ghen...

- Không!

- Rõ ràng là anh ghen...!- An Hạ bật cười, đôi mắt ánh lên nét tinh nghịch nhìn anh.

- Đúng ở đây, tôi đi lấy xe!- Boss đánh trống lảng.

An Hạ vẫn không thôi bật cười, Boss quay đi để che giấu nụ cười nhẹ vừa được vẽ thật hoàn mỹ trên môi anh.

An Hạ đứng đợi một lúc, buồn chán, xoay người qua bên này lại xoay người qua bên kia. Nhưng xoay được một lúc thì... đôi giày cao gót....

- Á!- An Hạ hét lên.

Vì không chịu đứng yên mà cứ xoay vòng trên đôi giày cao gót, không may cô bị trật chân cả người sắp ngã...

...

Một đôi bàn tay to cùng với cánh tay rắn chắc đưa ra đỡ lấy người An Hạ. Hơi thở hỗn hển phả đều đều vào không khí, An Hạ chưa định hình được điều gì đang xảy ra với cô.

- Trần Đình Nam! Không lẽ em đã quên?

20. Chương 20 : gặp Lại Người Xưa

Chương 21: BEGIN NOW!

“Hãy cùng chơi trò Sinh- Tử, để biết ai mới là kẻ mạnh nhất và là người tồn tại cuối cùng”

An Hạ không ngừng khuấy khuấy li nước dâu đặt trước mặt. Ngồi ngồi đối diện vẫn lặng nhìn cô bằng ánh mắt đầy sự dửng dưng, anh như tìm lại cả một quá khứ đẹp để có cô, có những ngày nắng tràn, có những lúc bận rộn ột sự kiện gì đó ở trường. Còn An Hạ thì tâm tư rối bời, gặp lại bàn bè cũ thì phải vui chứ, sao cô lại cảm thấy rối bời như thế này? Cô không biết nên nói gì với Đình Nam bây giờ. Nhưng trước khi để An Hạ nói, Đình Nam đã lên tiếng gọi chuyện:

- Mấy năm qua em vẫn sống tốt chứ?

- Em vẫn ổn, còn anh?

- Anh mới từ nước ngoài về cũng được hai năm.

Một sự gương gạo không che dấu xuất hiện giữa cuộc đối thoại của cô và anh. Đình Nam vẫn mỉm cười, nụ cười dửng dưng, âm áp không có chút thay đổi, Đình Nam tiếp lời:

- Anh thấy thật bất ngờ khi gặp lại em! Sau bao năm, có vẻ em đã thay đổi khá nhiều?! Ngày xưa em nói với anh là rất ghét phải làm thư ký mà?!

An Hạ cười nhẹ, đôi mắt nhìn xa xăm và đáp lời anh:

- Cuộc sống mà anh! Phải mưu sinh để sống, làm công việc mình ghét cũng đành chịu thôi!

- Sao em không vào công ty bố em làm?!

- Em không muốn mãi dựa dẫm vào bố mẹ, em muốn học cách làm người trưởng thành- An Hạ mỉm cười nói.

- Em vẫn bướng bỉnh như ngày nào, đó là điểm anh không thấy em thay đổi!

An Hạ lại cười không nói, Đình Nam nhấp một ngụm café đen rồi nói tiếp:

- Anh nhớ em, em tin không?- Giọng nói anh mang một chút sự bông đùa.

An Hạ thoáng có chút sững người nhưng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ ban đầu, cô nghiêng đầu mỉm cười, trả lời câu nói của Đình Nam cũng theo cách bông đùa mà anh đã dùng để nói.

- Không tin. Nếu nhớ em thì anh đã đâu bật tin và không liên lạc với em một thời gian dài.

- Trong thời gian đó anh đã rất nhớ em!- Đình Nam vẫn nụ cười thường trực trên môi đáp.

An Hạ vẫn lắc đầu, nói:

- Chúng ta đâu là gì của nhau...

Đình Nam bật cười trong sự khó hiểu hiện rõ trên khuôn mặt An Hạ.

- Chỉ theo cách của những người bạn. Em đã nghĩ gì thế?

An Hạ đỏ mặt, bèn chọn cách im lặng, lại là tự bản thân cô suy diễn lung tung. Đình Nam lại một lần nữa chìm trong khoảng lặng của riêng mình.

Bao nhiêu năm rồi mà anh không thể được tình cảm dành cho An Hạ. Cô là gì trong đời anh? Anh đã luôn tự hỏi bản thân mình như thế? Cô là hơi thở, là sự sống của anh? Hay chỉ là cơn gió thoảng qua đời anh, đến thật ồn ào rồi ra đi thật nhẹ nhàng, để lại với muôn vàn cảm xúc không thể gọi tên. Đình Nam không thể định nghĩa được, nhưng anh biết một điều rằng cô không phải là ngọn gió. Khái niệm tình cảm anh dành cho giờ đây không còn là “thích” nữa, nó đã được nâng lên một bậc cao hơn là “yêu”. Anh yêu cô, không điều gì thay đổi được điều đó.

Lúc gặp lại cô, anh không tin điều mà đang hiển hiện trước mắt mình, sau bao năm nơi đất khách quê người, giờ về lại quê hương, người mà anh muốn gặp lại đầu tiên là An Hạ. Rồi anh cũng gặp cô, đây có phải là sự sắp xếp của định mệnh, định mệnh đã cho anh thêm một cơ hội được yêu cô. Vậy thì tại sao lại không nắm lấy cơ hội ấy?! Lần này anh quyết không buông tay, anh yêu cô và không điều gì ngăn cản, anh có quyền được bày tỏ.

Bài hát Come in with the rains phát ra từ di động của An Hạ, kéo An Hạ và Đình Nam khỏi mạch suy nghĩ của bản thân. An Hạ lôi điện thoại ra, áp lên tai nghe. Đầu dây bên kia là một giọng nói trầm ấm:

- Có vẻ em thích chơi trò trốn tìm, Hạ nhỉ?

Chẳng khó để An Hạ nhận ra đây là giọng nói của ai, An Hạ vội nói:

- Em xin lỗi, anh cứ về công ty trước, em đang có chút việc.

- Em đang ở đâu?

- Bạn em đang gặp một số chuyện nên em đến an ủi.

- Về sớm, vẫn đang trong giờ làm.

- Dạ!

An Hạ dập máy, thở phào. Cô đã nói dối Boss...

- Ai gọi vậy?- Đình Nam hỏi.

- Sếp em.

- Hai người có vẻ thân nhỉ?

- Dạ?

- Không có gì!

Mẫu đối thoại ngắn đó cũng kết thúc cuộc gặp gỡ của Đình Nam và An Hạ sau bao nhiêu năm, hai người trao đổi số điện thoại rồi lại mỗi người mỗi hướng.

An Hạ bắt taxi về công ty. Lên tầng mười, An Hạ nhẹ đẩy cửa phòng ra, cô thấy Boss đang ngồi quay lưng lại nhìn mọi thứ dưới đường, nét mặt An Hạ thoáng có chút tỉnh ranh. Cô nhón chân dình nhẹ vào ván phòng, dùng đôi bàn tay trắng nõn, cách ngó tay dài thanh mảnh của mình che mắt Boss. Cô cúi xuống, thì thầm vào tai Boss:

- Ăn cướp đây, hãy đưa những thứ mà anh có?

Boss nhếch môi, xoay ghế lại, cánh tay dang ra kéo cả người An Hạ ngồi lên đùi anh, bàn tay đặt ngay eo cô, anh cũng thì thầm vào tai cô, hơi thở anh phả đều đều khiến An Hạ dựng tóc gáy.

- Hãy thử cướp những thứ gì em có thể cướp!

Bất ngờ, An Hạ đưa tay vượt theo từng góc cạnh khuôn mặt anh, rồi nhẹ đặt lên môi Boss nụ hôn, môi cô rời khỏi môi anh, cô cười tươi đôi mắt ánh lên nét tinh nghịch:

- Cướp được đôi môi anh!

Boss lại nhếch môi cười, kéo mặt cô sát mặt anh và lại đặt môi mình lên môi cô, hai đôi môi quấn lấy nhau. Lưỡi không yên vị mà tiến sâu vào khoang miệng của An Hạ như đang biểu tình để đòi hỏi một sự ngọt ngào, lưỡi của An Hạ cũng đáp trả. Dù lí trí của cô đã phát tín hiệu dừng lại nhưng sự mê mẩn ngọt ngào của nụ hôn quá lớn đã từ từ nhấn chìm lí trí của cô. Cô đưa tay vòng ra say cổ Boss, các ngón tay luồn vào mái tóc anh để cảm nhận nhiều hơn cái ngọt lịm của nụ hôn.

Lát sau, đến khi An Hạ sắp như không thở được nữa thì Boss mới chịu buông cô ra, xấu hổ cô úp mặt vào ngực anh, Boss đưa tay vuốt mái tóc dài, đen mượt của An Hạ, thì thầm:

- Giờ thì ai mới là kẻ cướp và ai mới là nạn nhân đây?

- Là...anh! Anh giỏi quá, được chưa!

An Hạ xấu hổ chấp nhận là nạn nhân để cho “tên cướp chó sói” này ăn ngon lành.

- Ừm... ừm...

Một tiếng tăng hắng vang lên nơi cửa phòng làm việc, An Hạ giật mình đẩy Boss ra, cả cô và anh nhìn về phía cửa.

Là Ánh Nhi và Bảo Lam.

An Hạ hoảng hốt gỡ tay anh ra nhưng Boss siết chặt lại giữ cô ngồi trên đùi mình, Ánh Nhi mỉm cười nói:

- Hình như tôi đã làm kỳ đà cản mũi mất rồi!

- A, chị Nhi. Chị mới tới, chị vào đi, để em đi lấy nước- An Hạ quay qua Boss thì thầm vào tai anh- Buông em ra nào, anh không thấy là đang có người à?!

- Không!- Boss nhún vai đáp.

An Hạ bắt lực, tháo mạnh tay Boss ra. Lát sau, Boss mới chịu buông cô ra. An Hạ chạy đi lấy nước, Ánh Nhi nhìn An Hạ bằng ánh mắt có chút ghen tỵ nhưng cũng có chút u buồn, riêng đôi mắt Bảo Lam trở nên phức tạp hơn, không ai đoán được cô gái mặc váy trắng này đang nghĩ gì.

- Hai chị ngồi đi!- An Hạ mời.

- Không cần đâu em, bọn chị đến đây chỉ để nói với Nguyên là tối nay gia đình Nguyên có tổ chức ăn tối, nhắn Nguyên về nhà thôi. Hay em tới luôn đi?- Bảo Lam vui vẻ nói.

- Không đâu chị, em tới...có vẻ không tiện.

Nhắc tới bố mẹ Boss, An Hạ lại nhớ đến cái lần xem mắt đó, cô không nén được tiếng thở dài mà thở hắt ra.

- Bọn chị cũng đi trước đây- Ánh Nhi nói.

- Vâng, có vẻ đã làm phiền hai chị nhiều rồi ạ.

- Không có gì đâu em.

Đến rồi lại đi, Boss vẫn không để tâm đến họ, mắt anh vẫn chăm chú vào màn hình máy tính. An Hạ nhìn thái độ của anh mà lắc đầu, anh vẫn còn ghét chị Ánh Nhi vì câu chuyện đã trôi vào mười năm ư?

Trong gara.

Các ngón tay gầy guộc nắm chặt lấy túi xách, đôi mắt trở nên rưng rưng. Ánh Nhi cố điều hòa nhịp thở, Bảo Lam nhìn bạn mình bằng ánh mắt lo âu.

- Mình không muốn thấy sao họ lại còn bắt mình thấy. Cái sự thật đó? Chẳng bao giờ Nguyên thuộc về mình!

Ánh Nhi cười chua xót, cổ họng trở nên nghẹn đắng, cô lẩm bẩm:

- Nguyên, cậu thật sự quá độc ác!

- Nhi à... hần ta tốt gì mà sao cậu cứ yêu? - Bảo Lam bức xúc nói.

- Cho xe chạy đi! - Ánh Nhi lảng sang vấn đề khác.

Bảo Lam thở dài, khởi động xe chạy ra khỏi gara.

Đôi mắt người con gái ngồi trong xe mang một màu ngầy dại bỗng trở nên tóe lửa. Thù hận được thấy rõ trong đôi mắt ấy.

Tình yêu khiến cô trở nên độc đoán.

Cô không có được anh thì cũng không ai có được anh.

Cô lôi điện thoại ra, bấm gọi một dãy số.

Sau mỗi câu nói, là nụ cười lại vẽ nên, nó đẹp một cách tuyệt mỹ nhưng ghê rợn. Những câu nói của cô quá nhỏ, khiến người ngồi bên cạnh không thể nghe được điều mà cô đang trao đổi với người qua điện thoại.

oOo

Tan sở.

An Hạ lững thững bước đi trên phố, hôm nay cô đã nói với Boss là muốn đi một mình. Cô nhìn cảnh vật xung quanh, Lòng An Hạ bỗng ngổn ngang cảm xúc, hôm nay quá nhiều chuyện đến với cô. Gặp Đình Nam rồi lại gặp Ánh Nhi, Bảo Lam.

Một chiếc mô tô phóng nhanh lướt qua, An Hạ giật mình lùi lại, tiếp theo đó những chiếc mô tô khác và chiếc mô tô ban nãy chạy đến An Hạ, cô lùi lại lên vỉa hè, một chiếc lại phóng lên vỉa hè...

Lo lắng, hoảng hốt An Hạ đứng im nhìn những người đó, bọn họ là ai? Tất cả những chiếc mô tô chạy xung quanh An Hạ tạo thành vòng tròn. Lòng An Hạ linh cảm chuyện không hay.

“Bốp!”

Một cái tát trời giáng lên khuôn mặt An Hạ, năm dấu tay in hằn rõ trên đó. An Hạ không kêu la, im lặng nhìn những người đó bằng đôi mắt lạnh lùng nhưng cũng chất chứa lo sợ.

Tiếp theo, một tên cầm một khúc gỗ, sự lo lắng trong lòng An Hạ càng nhân lên sự lo lắng gấp bội.

Cô đã gây thù gì với bọn họ sao? Muốn mở miệng hỏi nhưng bao nhiêu dũng khí đã được truyền xuống chân để còn đứng vững trên mặt đất.

Phải làm gì đây? Kêu cứu ư? Không được! Bọn chúng sẽ giết mình mất, An Hạ thầm nghĩ. Một vài tên còn cười một cách đều giả.

“Bốp!”

Đau! Đó là tất cả những gì mà An Hạ đang cảm nhận lúc này, cô khụy xuống, đôi mắt đầy hốt hoảng, bọn chúng dùng khúc gỗ đánh vào chân cô, đôi chân nhũn ra và không thể đứng vững trên mặt đất, An Hạ vẫn không chịu thua, cố gắng đứng dậy trên đôi chân run rẩy phần vì đau và phần vì sợ. Chút dũng khí cuối cùng của cô đã bị bọn chúng đánh gục.

Bọn chúng lại cười lớn rồi lượn mô tô vài vòng quanh cô, khói bụi mù mịt. An Hạ nhắm mắt lại để bụi khói bay vào mắt, một tên trong bọn chúng lên tiếng bằng giọng ồm ồm:

- Chỉ là đòn cảnh cáo thôi đó, người đẹp à!

An Hạ vẫn khuyu người xuống, cảm giác đau đớn lan tỏa khắp người. Điều cô nghĩ đến bây giờ là phải tới được bệnh viện.

Phía xa,

Đôi mắt cô gái trong chiếc xe Audi vẫn tóe lửa, nhưng còn lẫn chút mẫn nguyện.

Chỉ là đòn cảnh cáo cô thôi đó An Hạ à!

Nếu cô biết quý mạng mình thì nên thả những thứ không thuộc về cô đi!

Nếu không...

Tôi và cô, hãy cùng chơi trò Sinh- Tử để biết cuối cùng ai là kẻ mạnh nhất và ai là người tồn tại cuối cùng!

Cô nhếch môi nụ cười mỉa hoặc, miệng cô lẩm bẩm:

- Begin now! Chương 1: KHỞI ĐẦU CỦA MỘT CÂU CHUYỆN

Trương An Hạ: là một cô gái của công việc, có một thân hình và khuôn mặt đẹp, với một trí thông minh khỏi chê. Rất bảo thủ, không thích các cải cách đi theo khuynh hướng châu Âu. Thường tìm hiểu do dự rất lâu rồi mới bắt tay vào việc. Tiền bạc rất quan trọng đối với cô vì lý do muốn đời sống được vững chắc hơn là hưởng lạc thú. Vì phải làm việc nhiều nên dễ nghi ngờ những sự thành công dễ dàng và phải đổi chủ thường:

"thích thú trước việc làm.

" Hành động chín chắn nhưng lại phản ứng nhanh với các hành động bất bình đẳng. Và thường là người đòi hỏi các tổ chức và lãnh đạo các cuộc chống đối có trật tự và áp bức bất công. Tính tình trầm lặng, ít biểu lộ nhưng lại rất dễ hòa đồng vì khiếu nói hài hước. Là người có khuynh hướng trả thù hơn tha thứ.

Lâm Vũ Nguyên: Boss của Trương An Hạ- CEO của công ty STC, một công ty chuyên đào tạo cho các người mẫu, ca sĩ. Tính tình lạnh lùng, quyết đoán, sáng trí hành động mau lẹ, rất quý trọng tự do cá nhân, tính tình thay đổi thất thường, lúc xuống tinh thần rất dễ trở nên cáu kỉnh. Rất cương quyết và nhiều nghị lực, ý chí. Ít khi phải ngập ngừng, đắn đo trước một vấn đề nào. Thường cảm nghĩ cũng như hành động đều là tùy hứng, có sở thích kì quặc: thích dồn An Hạ vào thế bí, là một người có nhân phẩm không chê vào đâu, rất quyến rũ người khác, tính thì vốn rất lãng mạn nhưng rất ngại biểu hiện.

Lâm Vũ Phong: em trai của Boss, có khuôn mặt trắng trẻo như búp bê ra sữa, nên lúc nào cũng bị nhầm là học sinh phổ thông. Cũng là cấp trên của An Hạ, yêu An Hạ nên không ít lần đổi đầu, cãi vã với ông anh của mình. Tính tình hòa đồng, rất được các nữ nhân viên ngưỡng mộ yêu mến, chu đáo và rất giỏi thương lượng. Là em cùng cha khác mẹ với Boss.

Trịnh Ánh Nhi: một cô gái tài giỏi, được mời đi dự hội thảo rất nhiều nước, được ấn định là hôn thê của Boss từ trước, là người cá tính, không thích sự ràng buộc, độc đoán trong công việc nhưng giàu lòng vị tha trong tình yêu. Sự xuất hiện của Ánh Nhi là một bước ngoặt cũng như là thử thách đối với An Hạ.

Tháng Tám.

Cái nắng gay gắt như đổ lửa chiếu xuống thành phố, các tia nắng lán tắn trên các cành cây, trong suốt chiếu qua các kẽ lá.

Trên đoạn đường tấp nập, có một chàng trai đang gục bên vệ đường với bộ dạng thê thảm, mái tóc rũ xuống che đi gần hết khuôn mặt, không ai có thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt cậu lúc này. Dòng người lướt qua đoạn đường đó trong vội vã, có vài ánh mắt nhìn cậu bằng nhiều biểu cảm. Thương hại có, khinh miệt có nhưng chẳng ai dám đưa tay ra giúp đỡ cậu.

An Hạ nhăn nhó bước đi trên đoạn đường, sáng giờ cô đã đi ba bốn công ty rồi mà không có công ty nào chịu nhận cô cả. Đáng ghét, chỉ tại cô ra trường khá sớm và không có kinh nghiệm thực tập. Lê đôi chân mỏi nhừ qua từng con phố dưới cái nắng gay gắt của tháng Tám khiến cô cảm thấy bức bối trong người. An

Hạ cuốn sổ ghi chép của mình ra. Giờ chỉ còn một công ty nữa thôi- đó là TCB, công ty đó mà không nhận cô nữa thì chắc đời cô phải phụ thuộc vào bố mẹ thôi.

An Hạ không phải là không có chỗ làm, cô đã có một chỗ làm việc tốt hơn và chẳng phải cực nhọc đi xin việc như thế. Ngay khi ra trường, bố cô đã xếp cho cô một vị trí tốt trong công ty ông nhưng vì không muốn phải phụ thuộc, dựa dẫm vào bố mẹ nên An Hạ đã từ chối và đi xin việc làm. Cứ ngỡ chỉ cần có cái bằng là sẽ tìm được một công ty nhận... nhưng sự đời có ai ngờ. Họ còn đòi thêm cả cái kinh nghiệm thực tập nữa.

An Hạ thở dài, đưa tay quạt mồ hôi đang vương trên trán. Mắt cô đập vào một thân ảnh đang ngồi thê thảm, bẽ bết máu. An Hạ chạy tới hỏi:

- Này anh! Anh không sao chứ?

Chàng trai đó chỉ im lặng. Không phải vì cậu không muốn trả lời cô nhưng bởi vì đã quá kiệt sức cậu không thể trả lời hay làm được bất cứ hành động nào cả. An Hạ lay lay người cậu:

- Này anh, anh ổn chứ?

Cậu ngẩng mặt lên một cách khó khăn. Khuôn mặt bị đánh đến bầm dập, máu theo những kẽ hở mà chảy tuôn ra. An Hạ có chút hốt hoảng rồi nói:

- Anh ngồi đây...tôi sẽ đi mua thuốc về sơ cứu.

Nói rồi cô chạy vội đi không để cậu kịp mở miệng nói là không cần. Nhưng một cử động nhỏ cũng khiến khóe môi cậu đau nhức và bật máu, tứ chi như muốn nhũn ra thành những bộ phận độc lập. Cậu buông xuôi, mặc kệ.

Một lúc sau, An Hạ trở lại với túi cứu thương. Đôi tay cô linh hoạt rửa vết thương trên mặt cậu. Dù đã cố thật nhẹ nhàng nhưng An Hạ vẫn thấy cậu nhăn mặt vì đau. An Hạ thổi nhẹ vào vết thương rồi nói:

- Xin lỗi, anh chịu đau chút nhé! Tại cũng lần đầu tôi sơ cứu vết thương cho người ta.

Giờ cậu mới có thể nhìn rõ cô gái đang đối diện với cậu. Cô có một khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt như chưa một lần lăn xả dưới đời. Kiểu sa, mỏng manh là cụm từ chung mà cậu có thể thốt lên khi nhìn cô gái này. Đôi mắt cô to tròn, ánh lên một niềm tin như không bao giờ tắt. Đôi mắt to tròn đó khiến cậu như tìm được một chút niềm tin nhỏ bé.

Sơ cứu xong, An Hạ lại nhìn cậu rồi nói:

- Xong rồi! Nhưng anh như thế này thì có thể về nhà được không?

Cậu mấp máy môi định bảo là không sao nhưng mỗi cử động nhỏ đều khiến khóe miệng đau rát, cậu bèn lắc đầu thay cho lời nói.

- Không được! Để tôi giúp anh về nhà, dù gì tôi cũng đi sáng giờ rồi, chẳng công ty nào chịu nhận. Thôi, quên đi! Nhà anh ở đâu, tôi đưa anh về?

Cậu vẫn lắc đầu không nói, cả người cậu giờ đây chỉ còn mỗi cảm giác rã rời. An Hạ nhìn cậu một lúc rồi nói tiếp:

- Tôi đành dắt tội vậy.

Cô đưa tay vào túi quần cậu để tìm kiếm thứ gì đó. Cậu nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Giúp cậu rồi lại tìm gì trong túi cậu?

Chẳng lẽ cô gái này định ăn cướp à?! Có loại ăn cướp nào mà vừa đánh vừa xoa như thế này không?

- A, tìm ra rồi! – An Hạ reo lên khi tìm ra thứ cần tìm.

Cô lôi ra, đó là điện thoại di động của cậu. An Hạ tìm trong danh sách, cô không biết nên gọi cho ai để thông báo tình trạng của anh chàng này. Cô đành chọn một số mới được liên lạc gần đây nhất và gọi. Không để đầu dây bên kia kịp lên tiếng, An Hạ đã tuôn ra một tràng dài:

- Xin lỗi, tôi là người qua đường thấy anh này đang bị thương. Làm phiền hãy đến đường X để đón anh này nha.

Rồi cô đập máy, bỏ lại điện thoại vào túi áo cậu, cô ngồi xuống bên cạnh cậu, tay xoa xoa bàn chân của mình, cô than thở:

- Híc, đau chân quá đi! Đi bộ sáng đến giờ. Thật là, sao chẳng công ty nào chịu nhận mình chứ? Chẳng lẽ cả đời này phải dựa dẫm vào bố mẹ sao?

An Hạ thở dài, cô nhìn đi nhìn lại hồ sơ xin việc trên tay, thầm tặc lưỡi.

Một chiếc xe BMW màu đen sang trọng đỗ phịch trước mặt cô và cậu. An Hạ lướt nhìn lên, từ trong xe một người con trai với dáng vẻ cao ráo, khuôn mặt tuấn tú nhưng cũng vô cùng chững chạc. Khuôn mặt anh không một chút biểu cảm, anh mang dáng vẻ của một người đàn ông thành đạt. An Hạ có chút ngẩn người khi nhìn thấy anh. Anh- cái gương mặt góc cạnh đến từng nét tưởng như người họa sĩ đã phải rất tỉ mỉ khi vẽ nên tuyệt tác này.

Anh nhìn người con trai ngồi bên cạnh cô rồi cất tiếng, tiếng nói trầm nhẹ cũng kéo linh hồn cô về lại chính thân xác

- Phong!

Anh chàng tên Phong ngẩng lên nhìn người con trai đó, khóe môi vẫn cảm thấy đau nhức khiến cậu chẳng muốn cử động môi thêm lần nào nữa. An Hạ thấy mình không còn việc ở đây nữa. Cô đứng dậy xem đồng hồ rồi cười nói:

- Nếu người thân của anh đã đến thì tôi đi đây. Tôi còn phải đi xin việc nữa. Tạm biệt!

Rồi cô chạy biến đi, mất hút trong biển người mênh mông.

oOo

Tại phòng phỏng vấn.

An Hạ nhăn nhó ngồi hí hoáy viết lại hồ sơ xin việc. Chỉ tại cô lơ đãng nên để quên mất cái hồ sơ xin việc trên đường. Giờ đành phải viết lại. Ngày gì mà sao xui xẻo đến thế chứ? An Hạ bực bội, trút giận lên cây bút. Viết xong, cô mới ngẩng lên nhìn xung quanh. An Hạ ngồi thẳng lưng, mồ hôi nhỏ giọt xuống cô đau khổ cầm số báo danh trên tay An Hạ bấm chặt lại, từng người lần lượt ra vào. Có người đầy tự tin, vui vẻ còn có người thì ủ rũ, buồn bã. An Hạ thở dài, cô không biết số phận mình sẽ trôi về đâu đây. An Hạ lóng ngóng xem đồng hồ rồi lại nhìn người ra vào, cả không gian tràn ngập sự im lặng đến nỗi An Hạ có thể nghe thấy nhịp tim đập của mình.

Số 56, Trương An Hạ.

Nghe đến tên mình, An Hạ vụt dậy, bước chân cứ loạn lên hết chưa bao giờ cô rơi vào tình trạng này. Bước vào phòng, bên trong là ba người đang ngồi phía trước, gồm có hai nam và một nữ, trong đó có một người nam còn khá trẻ, nhìn rất nhã nhặn, hiền hòa và rất đẹp trai, còn hai người còn lại trông có vẻ cũng đã ngoài ba mươi, người nam trông cũng rất hiền, nhưng người nữ lại nhìn rất nghiêm túc, có chút làm cho người ta thấy chột dạ. Người phụ nữ lên tiếng hỏi:

- Cô là Trương An Hạ?

- Vâng!

Người phụ nữ mỉm cười, nụ cười làm cho bà hiền hòa trái ngược với vẻ nghiêm túc ban nãy, người phụ nữ nói với một thanh âm nhỏ nhẹ, dễ nghe:

- Chúng ta bắt đầu phỏng vấn! Đầu tiên tôi muốn hỏi tại sao cô lại chọn TCB để làm việc?

An Hạ mỉm cười, trả lời sau ít phút đắn đo suy nghĩ:

- Ai cũng biết TCB là một tập đoàn lớn mạnh vào đây làm là việc không dễ, nhưng một khi được vào làm thì có thể có kinh nghiệm tốt hơn, tiền lương có thể làm cho cuộc sống trở nên rộng rãi, thoải mái hơn. Nơi đây cũng khiến tôi được tiếp xúc nhiều hơn và có thể nâng cao kinh nghiệm của mình, cũng vì tôi cũng muốn

hiểu rõ hơn về giới showbiz, muốn cho các ngôi sao có thể gần với fan của mình hơn tạo cho họ sự nổi tiếng vào tỏa sáng hơn nữa. Với lại, tôi ra trường sớm hai năm và cũng không có kinh nghiệm thực tập.

Ba người đều ngạc nhiên với cách trả lời đầy thẳng thắn, không chút ngượng ngạo của An Hạ, người phụ nữ mỉm cười và nói:

- Tốt lắm!

Tiếp theo người con trai trẻ tiếp tục hỏi cô:

- Tôi hỏi em? Em nói em không có kinh nghiệm thực tập vậy em nghĩ chúng tôi có nhận em không?

An Hạ cười một nụ cười tươi làm say đắm lòng người, cô nói nhỏ nhẹ nhưng trong đó chứa đầy vẻ tự tin:

- Tôi không biết bên công ty có nhận hay không? Tuy tôi chưa có kinh nghiệm thực tập nhưng với trình độ của tôi thì tôi tin chắc tôi có thể được nhận vào công ty

- Cảm ơn em!

Cuối cùng là người đàn ông trung niên hỏi:

- Được! Vậy nếu cô được nhận vào làm thì cô sẽ muốn mình ở bộ phận nào?

- Đó là tùy quý công ty!

- Tôi có thể hỏi cô về một vài chuyện riêng tư?

An Hạ kiên quyết lắc đầu, giọng đành lại:

- Tôi không có nghĩa vụ để trả lời và tôi cũng không thích ai hỏi về vấn đề riêng tư, và tôi nghĩ chuyện đó thì chắc không liên quan đến công việc.

Người phụ nữ mỉm cười, lòng thầm thán phục sự thẳng thắn của An Hạ, người phụ nữ dịu dàng nói:

- Được rồi! Cảm ơn em! Có gì chúng tôi sẽ liên lạc với em sau.

An Hạ bước ra khỏi phòng, bao nhiêu cảm xúc lo sợ được dồn nén chột ùa về, tự nhiên cô lại muốn khóc mà nước mắt lại không thể rơi được.

An Hạ lại thở dài rồi bước ra khỏi tòa nhà.

An Hạ lững thững bước đi trên phố, lòng ngập tràn lo âu, cô không biết mình có được nhận không? Cô chỉ sợ mình trả lời quá thẳng thắn họ lại không thích. Sao lúc đó cô ngốc thế nhỉ? Giờ hối hận cũng đâu kịp nữa...đây là cơ hội cuối cùng của cô rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-em-mot-nua-trai-tim-anh-nhe>